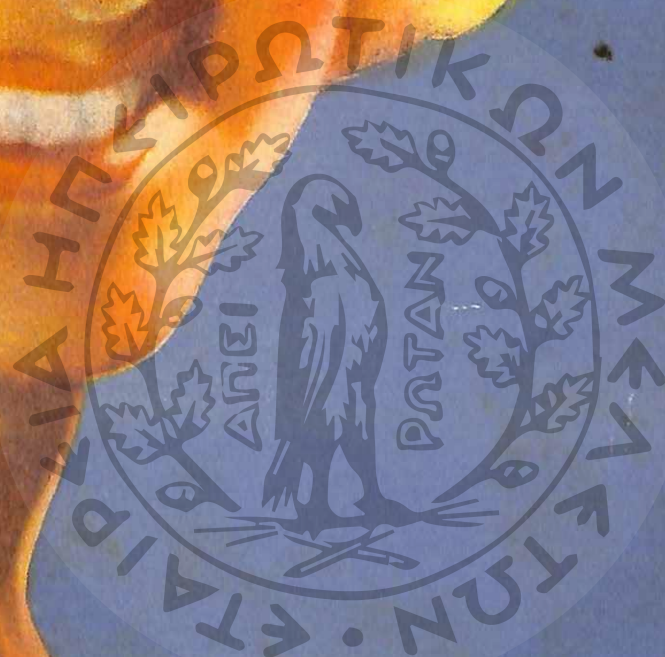


ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4



ΕΤΟΣ



ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 7617
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36017

Κυρίες μου,
Μόνον εμείς παρουσιάζομεν
δαντιάσεις Ondulations Perma-
nentes Γιατί μόνον εμείς έχομεν
όλα τὰ τεχνικά μέσα καὶ πρὸ
παντὸς ποινητὴν πείραν.

Χαμαράκης

Σταδίου 37

Λογὰ Δημοσίων ὑψηλῶν
Τηλεφ. 23-208

ΜΗΝΥΤΕΡ

G. ΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

HAUTE MODE

SOIERIES — LAINAGES

Rue d' Hermès 36a

GRANDE COLLECTION DE SOIERIES HÉLÉNIQUES
DE LA MARQUE RENOMMÉE
"PHOENIX."
PER. NATHANAËL

ΚΑΠΝΙΖΕΤΕ ΠΟΥΡΑ

ΚΟΥΒΑ

άνωτερα τῶν εὐρωπαϊκῶν

ΟΛΙΓΟΙ ΑΓΝΟΥΝ ΟΤΙ

Η ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΟΛΩΝΙΑ
ΕΙΝΑΙ ΤΑ
ΑΝΘΗ ΛΕΜΟΝΙΑΣ

ΤΟΥ ΒΟΣΥΝΙΩΤΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 15
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 25 - 080

Ἀνδρακίτης Ἀγγλικός

Ποιότης ἀρίστη, Ζύγιον ἀκριβές
Ἀμεσος Παράδοσις

ΚΩΚ — ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΕΣ

Οἶκος Ι. Βαλλυνδρά

Σταδίου 23 β Τηλ. 23 538

Στὸρ Νουβωτέ

Βουαλάζ, Ἐταμίν, Λασέ, Φιλέ
120 Σχέδια — 50 Τιμές
Ἀπὸ 120 δραχμ. ἕως 1.500

ΣΤ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ
Ἀθηναῖδος 14

Ἑλληνικά Μεταξωτά —
Μάλλινα — Εἶδη Προικῶν

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ὁ δρόμος ἀπὸ πλυνόταν κανονικός, ὁλόσιος, κάτω ἀπὸ τὸ ἐκτυφλωτικό φῶς τοῦ φθινοπωρινοῦ ἡλίου. Ἐνας ἄντρας, ντυμένος φτωχικά μὰ περιποιημένα, προχωροῦσε μὲ βῆμα ρυθμισμένο, σὰν νὰ περιφρονοῦσε τὴν κόπωση, κρατώντας στὸ χέρι του μίαν βαλιτσούλα. Κάθε τόσο σταματοῦσε καὶ κύτταζε γύρω του, σὰν νὰ θελε νὰ προσανατολισθῇ.

Σ' ἓνα γύρισμα τοῦ δρόμου, εἶδε στὴν ἄκρῃ τῆς δενδροστοιχίας, ἓνα παλιὸ ἄσπρὸ σπίτι.

Τάχυνε τὸ βῆμα του, πλησίασε καὶ χτύπησε τὴν ἐξώπορτα.

— Εἶμαι πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ Μαρινιέ; ρώτησε τὴν ὑπηρετριά, πού τοῦ ἀνοίξε.

Ἡ ὑπηρετρία τὸν κύτταξε.

— Δὲν ἔχετε πάρει τὸ δρόμο πού ἔπρεπε, τοῦ εἶπε. Θὰ χρειασθῇτε νὰ πάρετε τὴν ἀντίθετη διεύθυνση. Μὰ θὰ νυχτωθῇτε στὸ δρόμο!

— Μήπως θὰ μπορούσατε νὰ μ' ἀφήσετε κάπου νὰ κοιμηθῶ καὶ νὰ μοῦ ἐτοιμάσετε κάτι νὰ φάω; Ἐρχομαι, ἔρετε, ἀπὸ πολὺ μακριὰ!

— Περιμένετε μίαν στιγμὴ, πρέπει νὰ ρωτήσω τὴν κυρία. Ἴσως δεχτῇ νὰ σὰς φιλοδεξήσῃ.

Ἡ κοπέλλα χάθηκε γιὰ μίαν στιγμὴ καὶ ξαναγύρισε τρέχοντας γιὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα στὸν ξένο.

Στὸ κεφαλόσκαλο τὸν περίμενε μίαν κυρία μαυροντυμένη.

Τὸ θλιμμένο της πρόσωπο ἔκανε πῶ φαινὸν τὸ εὐγενικὸ χαμόγελό της καὶ τὰ μαῦρα της ρούχα, ἔκαναν πῶ χρυσὰ τὰ ξανθὰ της μαλλιά.

— Εὐχαριστῶ πολὺ, κυρία μου, πού εἶχατε τὴν καλωσύνη ἀκούσετε τὴν παράκληση ἑνὸς παραστρατημένου ὁδοιπόρου, εἶπε ὁ ξένος μὲ μίαν βαθειὰ ὑπόκλιση, ὅταν ἔφτασε μπροστὰ της.

Ἐκείνη, πού ἀπὸ τὸ πρῶτο βλέμμα κατάλαβε πὼς δὲν εἶχε νὰ κάνῃ μὲ κανένα τυχοδιώκτη, τοῦ εἶπε γλυκά.

— Παρακαλῶ, κύριε.

Τὸν ὡδήγησε σ' ἓνα κομψὸ σαλονάκι. Ὅταν κάθησαν τοῦ εἶπε:

— Ἀφοῦ πάτε στὸ Μαρινιέ, εἶνε περὶ τὸ νὰ κάνετε τὸν δρόμο πεζός, ξεκουρασθῇτε ἀπὸψε, κι' αὐριο πηγαίνετε μὲ τ' ἄμαξάκι μου.

— Εὐχαριστῶ, κυρία. Μιὰ ἐρώτηση: Ὁ κύριος Ρομπόστ, εἶνε ἀκόμη συμβολαιογράφος στὸ Μαρινιέ;

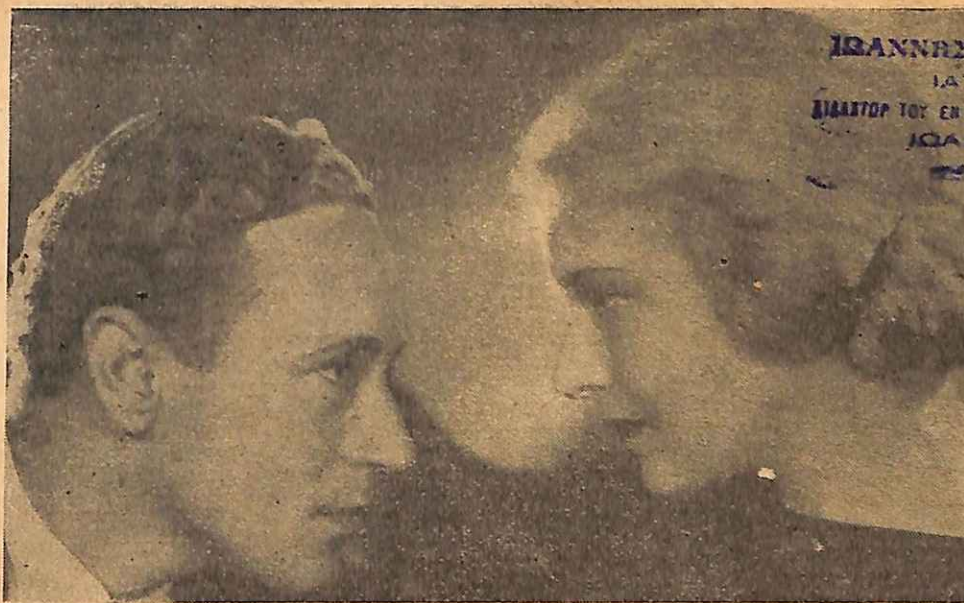
— Ὁ κύριος Ρομπόστ πέθανε πρὸ δύο ἐτῶν.

— Ἐγὶνε μίαν μικρὴ σιγὴ.

— Εἰσθε μήπως ἀπὸ τὰ μέρη μας, κύριε;

— Ὁχι... εἶπε στενοχωρημένος. Μὰ κάποιος φίλος μου, πού εἶναι ἀπὸ τὰ μέρη σας, μοῦ ἀνέθεσε μίαν παραγγελία: Πρέπει νὰ βρῶ τὸν κύριο Ρομπόστ κι' ἂν πέθανε πρέπει νὰ βρῶ τὴν ἀνεψιά του.

Ο ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΣ ΗΛΙΟΣ



— Τὴν Ἑλένη Ντουμπλιέ;
— ... Ναι, αὐτὸ εἶνε τὸ οἰκογενειακὸ της ὄνομα. Ὁ Μάξιμος ὅμως, μοῦπε πὼς μπορεῖ νὰ ἔχῃ παντρεφτῇ καὶ φυσικὰ θ' ἄλλαξε ὄνομα.

Ἡ κυρία χλώμιασε σηκώθηκε καὶ ρώτησε μὲ σβυσμένη φωνή.

— Ὁ Μάξιμος; ... Ὁ Μάξιμος Λαβαρύ; ... Ζῇ λοιπόν;

— Μάλιστα Κυρία! Ἀλλά... μὲ ποιὰν ἔχω τὴν τιμὴ...

— Μὲ συγχωρεῖτε, δὲ σκέφθηκα νὰ σὰς συστηθῶ. Εἶμαι ἐκείνη πού ζητᾶτε καὶ ἐξακολουθῶ νὰ λέγωμαι Ἑλένη Ντουμπλιέ. Δὲν παντρεύτηκα. Αὐτὸ νὰ τὸ πῆτε στὸ φίλο σας, ὅταν τὸν συναντήσετε.

Ὁ ξένος ἔσκυψε, ἀνοίξε τὴ βαλιτσούλα του καὶ πῆρε ἀπὸ μέσα ἓνα σφραγισμένο δέμα.

Ὅταν ἡ Ἑλένη ἔσπασε τίς σφραγίδες σκορπίστηκαν στὸ τραπέζι, πολλὲς δεσμίδες χαρτονομίσματα.

— Τί σημαίνει αὐτὸ κύριε;
— Θὰ σὰς ἐξηγήσω ἀμέσως κυρία.

Πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια, ὁ παιδικός σας φίλος Μάξιμος Λαβαρύ ἔχασε τὸν πατέρα του. Ὁ πατέρας του, καθὼς θὰ ξέρετε, αὐτοκτόνησε, γιὰ τὴν τράπεζα πού διηύθυνε χρεωκόπησε.

Ἐνῶ ἀπὸ τὰ θύματα τῆς χρεωκοπίας ἐκείνης εἰσάσσε κι' ἐσεῖς. Ὁ κηδεμόνας σας, ὁ συμβολαιογράφος Ρομπόστ, εἶχε καταθέσει στὴν Τράπεζα Λαβαρύ τίς 50.000 φράγκα πού σὰς ἔφησαν οἱ γονεῖς σας. Ὁ Μάξιμος ἐγκατέλειψε ἀμέσως τὴ Γαλλία καὶ σὰς στέλνει τώρα τὴν περιουσία σας μὲ τοὺς τόκους.

— Εἶναι λοιπόν τόσο πλούσιος;
— Ὁχι: εἶναι πτωχότατος, ἀλλὰ δουλεύει. Αὐτὸ τὸν φτάνει. Καὶ εὐλογεῖ τὴ μοῖρα, πού τὸν βοήθησε νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποχρεώσεις του.

— Πῆτε μου... εἶπε ἐκείνη διστάζοντας. Εἶνε παντρεμένος;

— Δὲν θὰ ἀποφάσιζε ποτὲ, κυρία, νὰ προσφέρῃ σὲ καμμιά, ἓνα ὄνομα δυσφημισμένο. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ, νομίζω πὼς ἦταν ἐρωτευμένος μὲ κάποια...

Δὲν τελείωσε τὴ φράση του, μὰ τὴν κύτταξε μέσα στὰ μάτια.

— Τὴν Ἑλένη Ντουμπλιέ;
— ... Ναι, αὐτὸ εἶνε τὸ οἰκογενειακὸ της ὄνομα. Ὁ Μάξιμος ὅμως, μοῦπε πὼς μπορεῖ νὰ ἔχῃ παντρεφτῇ καὶ φυσικὰ θ' ἄλλαξε ὄνομα.

Ἡ κυρία χλώμιασε σηκώθηκε καὶ ρώτησε μὲ σβυσμένη φωνή.

— Ὁ Μάξιμος; ... Ὁ Μάξιμος Λαβαρύ; ... Ζῇ λοιπόν;

— Μάλιστα Κυρία! Ἀλλά... μὲ ποιὰν ἔχω τὴν τιμὴ...

— Μὲ συγχωρεῖτε, δὲ σκέφθηκα νὰ σὰς συστηθῶ. Εἶμαι ἐκείνη πού ζητᾶτε καὶ ἐξακολουθῶ νὰ λέγωμαι Ἑλένη Ντουμπλιέ. Δὲν παντρεύτηκα. Αὐτὸ νὰ τὸ πῆτε στὸ φίλο σας, ὅταν τὸν συναντήσετε.

Ὁ ξένος ἔσκυψε, ἀνοίξε τὴ βαλιτσούλα του καὶ πῆρε ἀπὸ μέσα ἓνα σφραγισμένο δέμα.

Ὅταν ἡ Ἑλένη ἔσπασε τίς σφραγίδες σκορπίστηκαν στὸ τραπέζι, πολλὲς δεσμίδες χαρτονομίσματα.

— Τί σημαίνει αὐτὸ κύριε;
— Θὰ σὰς ἐξηγήσω ἀμέσως κυρία.

Πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια, ὁ παιδικός σας φίλος Μάξιμος Λαβαρύ ἔχασε τὸν πατέρα του. Ὁ πατέρας του, καθὼς θὰ ξέρετε, αὐτοκτόνησε, γιὰ τὴν τράπεζα πού διηύθυνε χρεωκόπησε.

Ἐνῶ ἀπὸ τὰ θύματα τῆς χρεωκοπίας ἐκείνης εἰσάσσε κι' ἐσεῖς. Ὁ κηδεμόνας σας, ὁ συμβολαιογράφος Ρομπόστ, εἶχε καταθέσει στὴν Τράπεζα Λαβαρύ τίς 50.000 φράγκα πού σὰς ἔφησαν οἱ γονεῖς σας. Ὁ Μάξιμος ἐγκατέλειψε ἀμέσως τὴ Γαλλία καὶ σὰς στέλνει τώρα τὴν περιουσία σας μὲ τοὺς τόκους.

— Εἶναι λοιπόν τόσο πλούσιος;
— Ὁχι: εἶναι πτωχότατος, ἀλλὰ δουλεύει. Αὐτὸ τὸν φτάνει. Καὶ εὐλογεῖ τὴ μοῖρα, πού τὸν βοήθησε νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποχρεώσεις του.

— Πῆτε μου... εἶπε ἐκείνη διστάζοντας. Εἶνε παντρεμένος;

— Δὲν θὰ ἀποφάσιζε ποτὲ, κυρία, νὰ προσφέρῃ σὲ καμμιά, ἓνα ὄνομα δυσφημισμένο. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ, νομίζω πὼς ἦταν ἐρωτευμένος μὲ κάποια...

Δὲν τελείωσε τὴ φράση του, μὰ τὴν κύτταξε μέσα στὰ μάτια.

— Τὴν Ἑλένη Ντουμπλιέ;
— ... Ναι, αὐτὸ εἶνε τὸ οἰκογενειακὸ της ὄνομα. Ὁ Μάξιμος ὅμως, μοῦπε πὼς μπορεῖ νὰ ἔχῃ παντρεφτῇ καὶ φυσικὰ θ' ἄλλαξε ὄνομα.

Ἡ κυρία χλώμιασε σηκώθηκε καὶ ρώτησε μὲ σβυσμένη φωνή.

— Ὁ Μάξιμος; ... Ὁ Μάξιμος Λαβαρύ; ... Ζῇ λοιπόν;

— Μάλιστα Κυρία! Ἀλλά... μὲ ποιὰν ἔχω τὴν τιμὴ...

— Μὲ συγχωρεῖτε, δὲ σκέφθηκα νὰ σὰς συστηθῶ. Εἶμαι ἐκείνη πού ζητᾶτε καὶ ἐξακολουθῶ νὰ λέγωμαι Ἑλένη Ντουμπλιέ. Δὲν παντρεύτηκα. Αὐτὸ νὰ τὸ πῆτε στὸ φίλο σας, ὅταν τὸν συναντήσετε.

Ὁ ξένος ἔσκυψε, ἀνοίξε τὴ βαλιτσούλα του καὶ πῆρε ἀπὸ μέσα ἓνα σφραγισμένο δέμα.

Ὅταν ἡ Ἑλένη ἔσπασε τίς σφραγίδες σκορπίστηκαν στὸ τραπέζι, πολλὲς δεσμίδες χαρτονομίσματα.

— Τί σημαίνει αὐτὸ κύριε;
— Θὰ σὰς ἐξηγήσω ἀμέσως κυρία.

Πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια, ὁ παιδικός σας φίλος Μάξιμος Λαβαρύ ἔχασε τὸν πατέρα του. Ὁ πατέρας του, καθὼς θὰ ξέρετε, αὐτοκτόνησε, γιὰ τὴν τράπεζα πού διηύθυνε χρεωκόπησε.

Ἐνῶ ἀπὸ τὰ θύματα τῆς χρεωκοπίας ἐκείνης εἰσάσσε κι' ἐσεῖς. Ὁ κηδεμόνας σας, ὁ συμβολαιογράφος Ρομπόστ, εἶχε καταθέσει στὴν Τράπεζα Λαβαρύ τίς 50.000 φράγκα πού σὰς ἔφησαν οἱ γονεῖς σας. Ὁ Μάξιμος ἐγκατέλειψε ἀμέσως τὴ Γαλλία καὶ σὰς στέλνει τώρα τὴν περιουσία σας μὲ τοὺς τόκους.

— Εἶναι λοιπόν τόσο πλούσιος;
— Ὁχι: εἶναι πτωχότατος, ἀλλὰ δουλεύει. Αὐτὸ τὸν φτάνει. Καὶ εὐλογεῖ τὴ μοῖρα, πού τὸν βοήθησε νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποχρεώσεις του.

— Πῆτε μου... εἶπε ἐκείνη διστάζοντας. Εἶνε παντρεμένος;

— Δὲν θὰ ἀποφάσιζε ποτὲ, κυρία, νὰ προσφέρῃ σὲ καμμιά, ἓνα ὄνομα δυσφημισμένο. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ, νομίζω πὼς ἦταν ἐρωτευμένος μὲ κάποια...

Δὲν τελείωσε τὴ φράση του, μὰ τὴν κύτταξε μέσα στὰ μάτια.

— Τὴν Ἑλένη Ντουμπλιέ;
— ... Ναι, αὐτὸ εἶνε τὸ οἰκογενειακὸ της ὄνομα. Ὁ Μάξιμος ὅμως, μοῦπε πὼς μπορεῖ νὰ ἔχῃ παντρεφτῇ καὶ φυσικὰ θ' ἄλλαξε ὄνομα.

Ἡ κυρία χλώμιασε σηκώθηκε καὶ ρώτησε μὲ σβυσμένη φωνή.

— Ὁ Μάξιμος; ... Ὁ Μάξιμος Λαβαρύ; ... Ζῇ λοιπόν;

— Μάλιστα Κυρία! Ἀλλά... μὲ ποιὰν ἔχω τὴν τιμὴ...

— Μὲ συγχωρεῖτε, δὲ σκέφθηκα νὰ σὰς συστηθῶ. Εἶμαι ἐκείνη πού ζητᾶτε καὶ ἐξακολουθῶ νὰ λέγωμαι Ἑλένη Ντουμπλιέ. Δὲν παντρεύτηκα. Αὐτὸ νὰ τὸ πῆτε στὸ φίλο σας, ὅταν τὸν συναντήσετε.

Ὁ ξένος ἔσκυψε, ἀνοίξε τὴ βαλιτσούλα του καὶ πῆρε ἀπὸ μέσα ἓνα σφραγισμένο δέμα.

Ὅταν ἡ Ἑλένη ἔσπασε τίς σφραγίδες σκορπίστηκαν στὸ τραπέζι, πολλὲς δεσμίδες χαρτονομίσματα.

— Τί σημαίνει αὐτὸ κύριε;
— Θὰ σὰς ἐξηγήσω ἀμέσως κυρία.

Πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια, ὁ παιδικός σας φίλος Μάξιμος Λαβαρύ ἔχασε τὸν πατέρα του. Ὁ πατέρας του, καθὼς θὰ ξέρετε, αὐτοκτόνησε, γιὰ τὴν τράπεζα πού διηύθυνε χρεωκόπησε.

Ἐνῶ ἀπὸ τὰ θύματα τῆς χρεωκοπίας ἐκείνης εἰσάσσε κι' ἐσεῖς. Ὁ κηδεμόνας σας, ὁ συμβολαιογράφος Ρομπόστ, εἶχε καταθέσει στὴν Τράπεζα Λαβαρύ τίς 50.000 φράγκα πού σὰς ἔφησαν οἱ γονεῖς σας. Ὁ Μάξιμος ἐγκατέλειψε ἀμέσως τὴ Γαλλία καὶ σὰς στέλνει τώρα τὴν περιουσία σας μὲ τοὺς τόκους.

— Εἶναι λοιπόν τόσο πλούσιος;
— Ὁχι: εἶναι πτωχότατος, ἀλλὰ δουλεύει. Αὐτὸ τὸν φτάνει. Καὶ εὐλογεῖ τὴ μοῖρα, πού τὸν βοήθησε νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποχρεώσεις του.

— Πῆτε μου... εἶπε ἐκείνη διστάζοντας. Εἶνε παντρεμένος;

— Δὲν θὰ ἀποφάσιζε ποτὲ, κυρία, νὰ προσφέρῃ σὲ καμμιά, ἓνα ὄνομα δυσφημισμένο. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ, νομίζω πὼς ἦταν ἐρωτευμένος μὲ κάποια...

Δὲν τελείωσε τὴ φράση του, μὰ τὴν κύτταξε μέσα στὰ μάτια.

— Τὴν Ἑλένη Ντουμπλιέ;
— ... Ναι, αὐτὸ εἶνε τὸ οἰκογενειακὸ της ὄνομα. Ὁ Μάξιμος ὅμως, μοῦπε πὼς μπορεῖ νὰ ἔχῃ παντρεφτῇ καὶ φυσικὰ θ' ἄλλαξε ὄνομα.

Ἡ κυρία χλώμιασε σηκώθηκε καὶ ρώτησε μὲ σβυσμένη φωνή.

— Ὁ Μάξιμος; ... Ὁ Μάξιμος Λαβαρύ; ... Ζῇ λοιπόν;

— Μάλιστα Κυρία! Ἀλλά... μὲ ποιὰν ἔχω τὴν τιμὴ...

— Μὲ συγχωρεῖτε, δὲ σκέφθηκα νὰ σὰς συστηθῶ. Εἶμαι ἐκείνη πού ζητᾶτε καὶ ἐξακολουθῶ νὰ λέγωμαι Ἑλένη Ντουμπλιέ. Δὲν παντρεύτηκα. Αὐτὸ νὰ τὸ πῆτε στὸ φίλο σας, ὅταν τὸν συναντήσετε.

Ὁ ξένος ἔσκυψε, ἀνοίξε τὴ βαλιτσούλα του καὶ πῆρε ἀπὸ μέσα ἓνα σφραγισμένο δέμα.

Ὅταν ἡ Ἑλένη ἔσπασε τίς σφραγίδες σκορπίστηκαν στὸ τραπέζι, πολλὲς δεσμίδες χαρτονομίσματα.

— Τί σημαίνει αὐτὸ κύριε;
— Θὰ σὰς ἐξηγήσω ἀμέσως κυρία.

Πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια, ὁ παιδικός σας φίλος Μάξιμος Λαβαρύ ἔχασε τὸν πατέρα του. Ὁ πατέρας του, καθὼς θὰ ξέρετε, αὐτοκτόνησε, γιὰ τὴν τράπεζα πού διηύθυνε χρεωκόπησε.

Ἐνῶ ἀπὸ τὰ θύματα τῆς χρεωκοπίας ἐκείνης εἰσάσσε κι' ἐσεῖς. Ὁ κηδεμόνας σας, ὁ συμβολαιογράφος Ρομπόστ, εἶχε καταθέσει στὴν Τράπεζα Λαβαρύ τίς 50.000 φράγκα πού σὰς ἔφησαν οἱ γονεῖς σας. Ὁ Μάξιμος ἐγκατέλειψε ἀμέσως τὴ Γαλλία καὶ σὰς στέλνει τώρα τὴν περιουσία σας μὲ τοὺς τόκους.

— Εἶναι λοιπόν τόσο πλούσιος;
— Ὁχι: εἶναι πτωχότατος, ἀλλὰ δουλεύει. Αὐτὸ τὸν φτάνει. Καὶ εὐλογεῖ τὴ μοῖρα, πού τὸν βοήθησε νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποχρεώσεις του.

— Πῆτε μου... εἶπε ἐκείνη διστάζοντας. Εἶνε παντρεμένος;

— Δὲν θὰ ἀποφάσιζε ποτὲ, κυρία, νὰ προσφέρῃ σὲ καμμιά, ἓνα ὄνομα δυσφημισμένο. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ, νομίζω πὼς ἦταν ἐρωτευμένος μὲ κάποια...

Δὲν τελείωσε τὴ φράση του, μὰ τὴν κύτταξε μέσα στὰ μάτια.

— Τὴν Ἑλένη Ντουμπλιέ;
— ... Ναι, αὐτὸ εἶνε τὸ οἰκογενειακὸ της ὄνομα. Ὁ Μάξιμος ὅμως, μοῦπε πὼς μπορεῖ νὰ ἔχῃ παντρεφτῇ καὶ φυσικὰ θ' ἄλλαξε ὄνομα.

Ἡ κυρία χλώμιασε σηκώθηκε καὶ ρώτησε μὲ σβυσμένη φωνή.

— Ὁ Μάξιμος; ... Ὁ Μάξιμος Λαβαρύ; ... Ζῇ λοιπόν;

— Μάλιστα Κυρία! Ἀλλά... μὲ ποιὰν ἔχω τὴν τιμὴ...

— Μὲ συγχωρεῖτε, δὲ σκέφθηκα νὰ σὰς συστηθῶ. Εἶμαι ἐκείνη πού ζητᾶτε καὶ ἐξακολουθῶ νὰ λέγωμαι Ἑλένη Ντουμπλιέ. Δὲν παντρεύτηκα. Αὐτὸ νὰ τὸ πῆτε στὸ φίλο σας, ὅταν τὸν συναντήσετε.

Ὁ ξένος ἔσκυψε, ἀνοίξε τὴ βαλιτσούλα του καὶ πῆρε ἀπὸ μέσα ἓνα σφραγισμένο δέμα.

Ὅταν ἡ Ἑλένη ἔσπασε τίς σφραγίδες σκορπίστηκαν στὸ τραπέζι, πολλὲς δεσμίδες χαρτονομίσματα.

— Τί σημαίνει αὐτὸ κύριε;
— Θὰ σὰς ἐξηγήσω ἀμέσως κυρία.

Πρὶν ἀπὸ δεκαπέντε χρόνια, ὁ παιδικός σας φίλος Μάξιμος Λαβαρύ ἔχασε τὸν πατέρα του. Ὁ πατέρας του, καθὼς θὰ ξέρετε, αὐτοκτόνησε, γιὰ τὴν τράπεζα πού διηύθυνε χρεωκόπησε.

Ἐνῶ ἀπὸ τὰ θύματα τῆς χρεωκοπίας ἐκείνης εἰσάσσε κι' ἐσεῖς. Ὁ κηδεμόνας σας, ὁ συμβολαιογράφος Ρομπόστ, εἶχε καταθέσει στὴν Τράπεζα Λαβαρύ τίς 50.000 φράγκα πού σὰς ἔφησαν οἱ γονεῖς σας. Ὁ Μάξιμος ἐγκατέλειψε ἀμέσως τὴ Γαλλία καὶ σὰς στέλνει τώρα τὴν περιουσία σας μὲ τοὺς τόκους.

— Εἶναι λοιπόν τόσο πλούσιος;
— Ὁχι: εἶναι πτωχότατος, ἀλλὰ δουλεύει. Αὐτὸ τὸν φτάνει. Καὶ εὐλογεῖ τὴ μοῖρα, πού τὸν βοήθησε νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποχρεώσεις του.

— Πῆτε μου... εἶπε ἐκείνη διστάζοντας. Εἶνε παντρεμένος;

— Δὲν θὰ ἀποφάσιζε ποτὲ, κυρία, νὰ προσφέρῃ σὲ καμμιά,

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ...

ΝΑ ΓΥΙΟΣ, ΝΑ ΜΑΛΑΜΑ

Τό παράδειγμα της Βιολέττας Νοζιέρ, της κοπέλλας, που σκότωσε πρό δυό μηνών στο Παρίσι τόν πατέρα της, για νά τόν κληρονομήση, άρχίζει νά βρισκή μιμητάς. Ένα παρισινό ξυλουργείο, τού κ. Πλανσόν έπιανε τελευταία φωτιά κάθε τόσο, τρείς φορές, σέ λίγες έβδομάδες.

Ποιός ήταν ό έμπρηστής; Άπλούστατα ό γυιός τού κ. Πλανσόν, ό νεαρός Μωρίς, ό οποίος για νά κληρονομήση τόν πατέρα του, σκέφθηκε νά τόν κάψη ζωντανό, αυτόν και τó ξυλουργείο του, που ήξερε πως ήταν άσφαλισμένο. Καί για νά είναι βέβαιος ότι ό πατέρας του θα πέθαινε, έκλεισε τήν κάμαρα τού κ. Πλανσόν μέ κλειδί, έτσι πού νά πεθάνη ό κακόμοιρος από άσφυξία.

Στήν άνάκριση, όταν έρωτήθηκε για τά έλατήρια τού έγκλημάτός του, ό νεαρός Μωρίς, πού είναι 18 χρόνων, όπως και ή Βιολέττα Νοζιέρ, έδήλωσε κυνικότατα ότι ήθελε νά γλυτώση από τόν πατέρα του, γιατί ήταν ύπερβολικά άστυργός.

Ό κ. Πλανσόν, τήν πρώτη στιγμή της άγανακτισέως του, υπέβαλε μήνυση κατά τού γιουό του. Κατόπιν, όμως τήν άπέσυρε. Άλλ' ή δικαιοσύνη έπελήφθη άυτεπαγγέλτως της ύποθέσεως και δέν άποκλείεται νά καταδικασθί και σέ θάνατο άκόμη ό νεαρός έμπρηστής. Έκτός άν γίνουν δεκτές από τó δικαστήριο έλαφρυντικές περιπτώσεις, όποτε θα καταδικασθί σέ ισόβια δεσμά ή σέ πενταετή είρκτή, ή άν άποδειχθί, όπως ίσχυρίζεται ό δικηγόρος του, ότι είναι τρελλός ό Μωρίς Πλανσόν, τότε ως άνεύθυνος, θα γλυτώση τή φυλακή, θα κλειστή όμως σέ φρενοκομείο...

Η ΣΕΣΙΛ ΣΟΡΕΛ ΣΤΟ ΜΙΟΥΖΙΚ ΧΩΛ

Η περιώνυμη, ή θρυλική, ή πασίγνωστη ήθοποιός της «Γαλλικής Κωμωδίας» Σεσίλ Σορέλ, πού έννοεί παρά τά έβδομήντα χρόνια (καί βάλε!...) νά παριστάνη τó κοριτσάκι, άφού τά δοκίμασε όλα, άφού έκανε τή λογία, τήν όμιλήτρια, τήν περιηγήτρια, τήν άριστοκράτισσα τού παλαιού καιρού, τήν έρωτομανή κυρία (αυτό τó κάνει και τώρα άλλα... δέν πιάνει) άπεφάσισε νά έμφανισθί και από της σκηνης ενός έλαφρού θεάτρου, ενός «μιοζικ-χώλ», τού περιφήμου «Καζινό ντέ Παρί»! Ό Θεός νά φυλάγη από γεροντικό ραμολιμένο και μάλιστα γυναικείο!...



Φυσικά ή έμφάνιση της... ώραίας Σεσίλ, έσημείωσε μία καταγώδη άποτυχία. Άλλωστε, δέν ήταν παρά μία άπλή έμφάνιση. Η Σεσίλ, άνεβασμένη στο κεφαλόσκαλο της περίφημης χρυσής σκάλας τού «Καζινό ντέ Παρί» πού χρησιμοποιείται για τίς χορευτικές επίδειξεις, σέ όλες τίς επιθεωρήσεις, μόλις σηκώθηκε ή άύλαα, άρχισε νά κατεβαίνει μ' ένα ύφος τραγικό και θριαμβευτικό τά σκαλοπάτια, και έφ'ασε κάτω, σ'α και άβλαβής, χωρίς νά τρεκλίση, χωρίς νά παραστράτηση, χωρίς νά γκρεμισθί και νά τσακισθί, παρ' όλα τά γηρατεία της...

Τό μοναδικό αυτό κατόρθωμα τού... άνθηρού γήρατος, τó χειροκρότησε μέ όλη του τήν καρδιά τó πολυαριθμóτατο και έκλεκτότατο κοινό της πρεμιέρας.

Ό,τι έγινε κατόπιν δέν είχε καμμία σημασία πιά, μπροστά στο κατόρθωμα της καταβάσεως άπ' τή σκάλα, και ήταν άλλωστε και έντελώς ήλήθιο. Ένας ήθοποιός, της Γαλλικής Κωμωδίας έπίσης, ντυμένος μέ κοστούμι τών κωμωδιών τού Μολιέρου, ρώτησε τήν αινώτως νέα και ώραία Σεσίλ:

— Δέν έχετε τίποτε νά μου πητε για τήν Γαλλική Κωμωδία;

Και ή Σεσίλ, χαμογελώντας θριαμβευτικά, άποκρίθηκε.

— Χαιρετήστε έκ μέρους μου τήν προτομή τού Μολιέρου! (Η προτομή τού Μολιέρου είναι στημένη, ως γνωστόν, στη Γαλλική Κωμωδία).

Και ή συνομαρία της πλατεία, χειροκροτούσε μ' έναν έξαλλο ένθουσιασμό τίς θλιβερές αυτές άνοησίες...

ΑΝΤΙΑΛΚΟΟΛΙΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ

Ένας γνωστός καθηγητής πού έκανε τουρνέ σ' όλες τίς πόλεις της Άμερικής και έδινε παντού μία στερεότυπη διάλεξη μέ θέμα τήν έγκράτειαν, είχε συνήθεια πρίν ν' άρχισή τή διάλεξη τού νά πίνη επάνω στην έδρα ένα ποτήρι γάλα, πρòς έμπρακτον άπόδειξιν τών θεωριών του.

Στό Σικάγο, μερικοί φαρσέρ, για νά τόν πειράξουν, έβρισαν κάμποσο ούϊσκι μέσα στο γάλα του.

Όπως συνήθως, ό καθηγητής τó ήπιε, έκανε ένα μορφασμό υπεράτης εύχαριστήσεως, ξανασήκωσε τó ποτήρι, τó στράγγισε κι' άκουμπώντας το στο τραπέζι ψιθύρισε:

— Χαρά στην άγελάδα πού τόκανε!

ΞΕΝΟ ΠΝΕΥΜΑ



— Καλά, και πώς κατάλαβες, χριστιανέ μου, πώς τó φράγκο πού σου δωσα ήταν κάλικο; Δέ μούπες πώς είσαι τυφλός;

— Α, καλή μου κυρία, συχωρέστε με. Έγώ δέν είμαι τυφλός, αλλά αντίκαθιστ'όν άληθινό τυφλό, πού πήγε δώ άπέναντι, νά δη κινηματογράφο.

Ο ΘΡΟΝΟΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Κάποια Πολωνέζα άριστοκράτισσα, ή κ. Κρ... γνωστή σ' όλην τήν Εύρώπη για τήν ύψηλή καταγωγή της και για τήν δύσασαν—φεύ!—όμορφιά της, εξακολουθεί νά νεάζη έπικινδύνως, μόλο πού βρίσκεται στο φθινόπωρο της ζωής της. Μία φορά τήν έβδομάδα συνηθίζει νά καλή στο κρηφό μέγαρό της στο Παρίσι, είκοσι τέσσαρες γνωστούς και γνωστές της για τραπεζί.

Κάθε φορά όμως, ός έγκνσι τίς τρεις καλεσμένοι της πρώην... ώραίας άριστοκράτισσας, βλέπουν μέ πολλήν έκπληξιν στο τραπέζι και τó σερβίτσιό ενός καλεσμένου, πού δέν παρουσιάζεται ποτέ: Η θέση του στο τραπέζι, πού βρισκε ταίάπεναντι στην οικοδόσποινα είνε άδεια.

— Περιμένετε και άλλον καλεσμένο; ρώτησε έπ'ι τέλους κάποιος νεαρός περιέργος τήν πολωνέζα.

— Όχι, απάντησε μέ σοβριότητα άυτοκράτειρα. Είναι ή θέση τού σύζυγου μου!

— Καί ό σύζυγός σας;

— Χωρίσαμε πρò ενός έτους.

— Αύτ'ή θέση άξίζει όσο ένας θρόνος! παρετήρησε τότε παρευρισκόμενος πρ'ών ύπουργός.

— Άλλοίμονο, άπήνησε μέ ένα ρωμαντικόν ύφος ή πολωνέζα άριστοκράτισσα, θρόνος ναί, αλλά θρόνος πού χρεεύει και δέν έχει κανένα έπίδοξο δ άδοχο.



ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Όταν βασιλέυε στη Γαλλία ό άγαθός βασιλεύς Λουδοβίκος Φίλιππος, κάποιος πλησίασε τόν Σαμπερζ, έναν από τούς είσηγητάς τού Συμβουλίου της Έπικρατείας, πού ήταν γνωστός τήν έποχή εκείνη για τήν έλαστικότητα της συνειδήσεώς του. Άφού βεβαιώθηκε ότι ήταν έντελώς μόνοι, τού είπε μέ τρόπο μυστηριώδη:

— Είμεθα μόνοι. Όμ'ος σ' 10.000 φράγκα και κανέναν δέ θα μάθ'ι τίποτε.

Ό Σαμπερζ όμως χαμογέλασε χαλαρηστικά και τού είπε.

— Άκουσε, φίλε μου, άς γίνουν 25.000 και πέστο σ' όλο τόν κόσμο.

Διηγούνται για τόν γνωστό φιλόνθρωπο Λαγκνέ ντέ Ζερζύ, δέν έφημέριον τού Άγγίον Σουλκιανού, ότι σέ κάποιον άπ' τούς άπειραριθμούς εράνους πού έκανε υπέρ τών πτωχών, ένας χριστιανός βαρέθηκε πιά νά δίνει, νεύριασε και τού έδωκε ένα χαστούκι.

— Τέκνον μου, είπε άτάραχος ό άνεξίκακος κληρικός, αυτό ήταν για μένα, δώσε τώρα κάτι και για τούς φτωχούς μου.

Ό Γκριμόν Ντέ Λό Ραϋνιέρ, τελευταίος μίας γενεάς περιφήμων δικαστικών, όταν έτελείωσε τίς νομικές του σπουδές, διάλεξε τó στάδιόν τού δικηγόρου αντί τού δικαστικού κλάδου, παρ' όλας τές διαμαρτυρίες της οικογενείας του.

— Δέν θέλω, είπε, νά γίνω δικαστής, γιατί τότε είναι πιθανόν νά βρεθώ στην ανάγκη νά στείλω σ'ά κάεργα μερικούς από τούς άγαπητούς συγγενείς μου, ενώ ως δικηγόρος θά μ'αποδού τοιάχιστον νά αναλαμβάνω τήν υπεράσπισή τους.

ΜΑΘΩΝΑ ΕΥΡΕΠΕΙΑΣ

Σ' ένα ρεστοράν πολυτελείας τού Λονδίνου, έγευμάτιζε κάποιον άνδρόγυνο. Γάλλοι και οι δυό, νεόπαντροι, είχαν πάει, νά έπισκεφθούν τήν Άγγλική πρωτεύουσα. Άπέναντί τούς άκριβώς, καθόταν ένας Νοτιο—άμερικανός, γεμάτος δαχτυλίδια, και μέ μία χονδρή άλυσσίδα, στο ρολόγι τού. Κολυμπώντας στα πλούτη του ό Άμερικανός κροίσος, έβλεπεν όλους γύρω του σάν μνίγες. Κάπου—κάπου μάλιστα έρχινε και αδιάκριτες ματιές στη χαριτωμένη γυναικούλα τού γάλλου. Έξαφνα σηκώνεται και πλησιάζει στο τραπέζι τού άνδρόγυνου.

— Συγγνώμη κυρία, —λέει— στο γάλλο, μήπως μπορείτε νά μου δείξετε τó..... (Και έπρόφερε φαρδειά—πλατειά τó μέρος π'ή και οι βασιλείς πηγαίνουν χωρίς συνοδεία).

Ό γάλλος τότε, χωρίς νά χάση τήν ψυχραιμία του, τού απάντησε μέ μία λεπτή ειρωνεία:

— Ό άνεβητε στο δεύτερο πάτωμα, και θα πάρετε τόν πρ'ών διάδρομον πού θα συναντήσετε. Έκει θα ιδήτε μία έπιγραφή: «Γιά κυρίους Μπορείτε νά μπήτε έλεύθερα!... Γιατί ή λέξη «Κυρίους» δέν έχει γραφή για νά σημάνη τήν ποιότητα της άνατροφής, αλλά τó γένος».



ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ό Πάπας Λέων XIII δέν έφημίζετο διόλου για τήν γενναιοδωρία του. Ό άνεψιός του κι' ή άνεψιά του, πού είχαν τήν άξίωση νά τούς συντηρή μεγαλοπρεπώς ό Άγιος Πατήρ, τόν ένοχλούσαν κάθε τόσο, αλλά χωρίς σπουδαία άποτελέσματα.

Μία μέρα ή άνεψιά του, πού ήταν ώραιότατη και είχε μία θαυμάσια φωνή, τού είπε υπό τύπον τελεσιγράφου:

— Άγιε Πάτερ, έχουμε «πόλυτον άνάγκην χρημάτων». Άν δέν σ'ας είναι δυνατόν νά μ'ας ευκολύνητε σήμερα, μέ πέντε χιλιάδες λιρέτες, θα άναγκασθώ νά τραυδήσω στο Καφέ—Κονσέρ. Πρò όλίγου μου πρότειναν νά ύπογράψω ένα καλό συμβόλαιο...

— Τι άτυχία, άγαπητό μου παιδί, άπήνησε ό Λέων XIII, νά έξερς πόσο λυπούμαι πού είμαι γέρος και πάπας... και δέ θα μ'απορώσω νάρθω στο Καφέ—κονσέρ νά σέ χειροκροτήσω!

Πολλές κυρίες της άνωτάτης άριστοκρατίας τού Λονδίνου, είχαν πάει νά παρακολουθήσουν τή δίκη, τού διαζυγίου τού λόρδου Τσάιερτον, πού προκαλούσε τή γενική περιέργεια. Έπειδή έπρόκειτο νά έπακολουθήσουν λεπτομέρειες και άποκαλύψεις, κάπως σκανδαλώδεις, ό πρόεδρος Μάκ—Όλιν έδεώρρησε καθήκον του νά είδοποιήση πρò της ένάρξεως τών συζητήσεων, τας κυρίας τού άκροατηρίου.

Καμμία δέν τó κούνησε.

Ό Πρόεδρος, τύπος φλεγματικού άγγλου, άφού είδε τó άποτέλεσμα τού λόγου του είπε, σέ λίγο.

— Τώρα, πού όλες οι έντιμες κυρίες έχουν άποσυρθί, παρακαλώ τούς κλητήρες νά πετάξουν έξω όλες αυτές τίς άλλες!..

Καμμία δέν τó κούνησε.

Ό Πρόεδρος, τύπος φλεγματικού άγγλου, άφού είδε τó άποτέλεσμα τού λόγου του είπε, σέ λίγο.

— Τώρα, πού όλες οι έντιμες κυρίες έχουν άποσυρθί, παρακαλώ τούς κλητήρες νά πετάξουν έξω όλες αυτές τίς άλλες!..

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η ΝΤΙΤΡΙΧ ΚΑΙ Η ΣΕΜΝΟΤΗΤΑ

Η Μάρλεν Ντίτριχ, θά «γυρίση» στο Χόλλυγουντ, ένα ιστορικό φίλμ μέ θέμα τήν ζωήν της Μεγάλης Αικατερίνης, της Ρωσσίας. Οι θεαταί, ώρισμένως δέν θα πλ'ήξουν καθόλου, από τήν παρακολούθησιν τών έρωτικών περιπετειών της άκούραστου άυτοκρατειρας. Άπομένει τώρα, νά έρωτηθί ή Μάρλεν Ντίτριχ, άν κατά τήν άνάγκησιν τών έρωτικών κατάρθωμάτων της Μεγάλης Αικατερίνης, θά συμβουλευθί τó περιφημόν σχετικόν λεύκωμα τού Βέρτις, υπό τόν τίτλον: «Άπαγορεύεται ή είσοδος». Οι εικόνες τού λευκώματος αυτόο είναι τοιαύτης φύσεως, ώστε τó άτένισμά τους νά δικαιολογή τήν χρησίμη μ'αύρων γυαλιών, από συστολήν περισοτέρων.

Άλλά ή Μάρλεν Ντίτριχ έχει πρόχειρα τά μαύρα γυαλιά, πού φορούσε για νά μη άναγνωρισθί στους δρόμους τού Παρισιού από τούς θαυμαστάς της. Άς τά φορέση λοιπόν κι' άς μελετήση τó λεύκωμα τού Βέρτις.

ΓΥΜΝΙΣΤΗΣ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

Ό Παρισινός χρονογράφος Κλεμάν Βωτέλ, άν και δέν είναι πλέον πρώτης νεότητος, έν τούτοις εξακολουθεί νά παζάρη για δόν Ζουάν. Είς έπιβεβαίωσιν μάλιστα, της άξιωσεώς του αυτής διακηρύττει υπερφηδώς, ότι δέν συνήτησε ούτε μίαν γυναίκα στή ζωή του ή όποία νά τού άντιστάθηκε.

Όστόσο, ό Βωτέλ, δέν είναι ώραίος. Είναι όμως αρκετά κακόαναθερμμένος και συμπεριφέρεται πρòς τίς γυναίκες μέ μεγάλην «άποφασιστικότητα», όπως λέγει ό ίδιος, μέ μεγάλην χυδαιότητα, όπως λέγουν εκείνες. Μία από τας συνήθεις μεθόδους τού όψιμου τούτου δόν Ζουάν, είναι τó νά δέχεται τίς κυρίες στο σπίτι του, εύρισκόμενος έν... έν άδαιμάια περιβολή. Μία τέτοια ύποδοχήν έκαμε και σέ κάποια γνωστή χαριτωμένη ήθοποιόν, μία από τίς γυναίκες πού δέν τά χάνουν τόσο εύκολα. Κ' έπειδή ή χαριτωμένη αυτή έπισκέπτρια ήταν φαίνεται έχθρα τού γυμνισμού, είπε στον Βωτέλ.

— Όταν έχη κανείς τέτοια χάλια, δέν γυμνώνεται ούτε μπροστά στο Θεό, για νά τόν λυπηθί.

Υστερα, τού έγέλασε κατάμουτρα κ' έφυγε άφίνοντας τόν αναχρονιστικόν αυτόν έρωτα, άφωπλισμένον από τά βέλη του.

Όταν έχη κανείς τέτοια χάλια, δέν γυμνώνεται ούτε μπροστά στο Θεό, για νά τόν λυπηθί.

Υστερα, τού έγέλασε κατάμουτρα κ' έφυγε άφίνοντας τόν αναχρονιστικόν αυτόν έρωτα, άφωπλισμένον από τά βέλη του.

ΞΕΝΟ ΠΝΕΥΜΑ



Η κυρία στον σύζυγό της:

— Είναι ή δεύτερη φορά πού.. πλένεις τά πόδια σου αυτό τó μήνα!.. Όρισμένως μέ άπατάς!..

ΑΠΟ ΤΟ ΕΙΩΤΕΡΙΚΟ

Η ΣΤΑΡ, Ο ΕΡΑΣΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΑΛΟΣ

Ό ώραίος Ρολλάν Τουταίν, (ποιός δέν ξέρει τόν περιφημό Ρυλεταμπιλ τερνόν άστρωναμικόν φίλμ τού Γκαστόν Λερου;) έχάρισε στήν φίλη του Σούζυ Βερνόν, ένα σκυλάκι. Η δημοφιλής ήθοποιός, για νά εύχαριστήση τόν δωρητήν, έδωσε στο σκυλάκι, τó όνομα τού ώραίου συντράφου της στήν όδώνη και στή ζωή. Άφού τó βάφτισε και τó χάιδεψε αρκετά, παρέδωσε τó σκυλάκι στήν καμαριέρα της και της είπε:

— Κύτταξε Άντουανέττα, νά ποιήσαι τόν «Ρόλ», σάν νά ήταν παιδί μου.

Τό άλλο πρωί, ή Βερνόν, βλέποντας τó σκυλάκι δλοκάθαρο, είπε εύχαριστημένη στήν καμαριέρα της.

— Μπράβο Άντουανέττα, τόν έλουσες και για τά καλά. Ό «Ρόλ» άστράφτει από καθαριότητα.

Κι' ή καμαριέρα, γεμάτη άγαθότατη άφηρημάδα ή και νοσταλγία, είπε στενάζοντας από τά τριςβαθα της καρδιάς της.

— Άλλοίμονο κυρία! Πάνε δύο χρόνια τώρα πού δέν έλουσα τόν κ. Ρολλάν!...

ΟΙ ΖΗΤΙΑΝΟΙ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Η ζητιανιά δέν είναι μόνο ρωμείο φρούτο. Η άστυνομία της Νέας Υόρκης άνεκάλυψε τελευταίως, φοβερά και καταπληκτικά πράγματα σχετικά μέ τήν όλη δράση και τήν όργάνωση τών ζητιάνων, πού φαίνεται πως βάζουν τά γυαλιά από άπόψεως όργανώσεως και στους «γκάνγκστερς» άκόμη.

Οι περισσότεροι άπ' αυτούς ανήκαν σ' ένα καταχθόνιο «άδελφάτο», πού στεγαζόνταν σ' ένα από τά πιο άριστοκρατορικά μέγαρα της Πέμπτης Λεωφόρου.

Τό ίδρυμα αυτό, τούς προμήθευε όλα τά σύνεργα πού χρειάζονται για τó προσοδοφόρο έπάγγελμά τους: ξύλινα χέρια, πόδια, καμπούρες, έλεεινούς επιδέσμους για... τυφλούς κ.λ.π.

Τά μέλη τού άδελφάτου αυτόο πλήρωναν ένα ώρισμένο ποσοστό από τίς εισπράξεις τους. Υπήρχαν διάφορες έπιτροπές, πού κανόνιζαν τίς δρες εργασίας και κανόνιζαν ποιός και για πόσον καιρό θα έκεταλλέονταν τά προσοδοφόρα... στέκια. Άλλες έπιτροπές προμήθευαν στους συναδέλφους καταλόγους φιλανθρωπών. Πώς έμεις έδω καθυστερήσαμε σ' αυτή τήν πρόοδο;



Από την πρώτη μέρα, που ο Τζοβάνι Ματουράτο κλείστηκε ανάμεσα στους τέσσερις τοίχους της φυλακής, δεν έκανε άλλη σκέψη, παρά πώς θα μπορούσε να δραπέτευση.

Ήταν άθωος και μπλέχτηκε σε κάποιο φόντο άδικα και παράλογα.

Ένα βράδυ είχε πάει με τον Αντρέα Λετζένα ένα πλούσιο έμπορο συντοπίτη του, στην ταβέρνα να πιούν κανένα κρασί. Εκεί συνάντησαν κι άλλα δυο παιδιά, τον Κάση και τον Μελιντώνη. Από κέρασμα σε κέρασμα πίνουν ως τις δυό... Τό πρωί βρήκαν τον Αντρέα Λετζένα, μαχαιρωμένο.

Η αστυνομία έπιασε τον Ματουράτο και τον Μελιντώνη. Ούτε ο ένας ούτε ο άλλος αρνήθηκαν, ότι συνωδέψανε τον έμπορο κάμποσο δρόμο κι ότι ξέρανε πώς κρατούσε απάνω του ένα μεγάλο χρηματικό ποσό.

Από το σημείο όμως αυτό πέφτανε σε αντίφασεις.

Ο Ματουράτο βεβαίωσε, πώς άμα χωρίσανε έφυγε παρέα με τον Μελιντώνη.

Ο Μελιντώνη πάλι, έλεγε πώς μόλις χωρίσανε, τράβηξε ο καθένας το δρόμο του.

Αυτή ή μικρή διαφωνία δε θάχε και τόση σημασία γι' ανθρώπους μεθυσμένους, αν δεν ανακατεύονταν ο τρίτος της παρέας.

Ο Κάσης που έμαθε πώς ο γιός του Λετζένα θάδινε δέκα χιλιάδες λιρέττες σ' όποιον μαρτυρούσε τον δολοφόνο του πατέρα του, πήγε στην αστυνομία κ' έδηλωσε μ' επιφύλαξη πώς ο Ματουράτο σκότωσε τον έμπορο. Η μαρτυρία αυτή γίνηκε πολύ σοβαρή όταν ο Κάσης κι ο Μελιντώνη ανεγνώρισαν πώς το μαχαίρι που βρέθηκε πλάι στο σκοτωμένο ήταν του Ματουράτο.

Ο Ματουράτος αρνήθηκε, διαμαρτυρήθηκε, φώναζε πώς ήταν άθωος. Τίποτα.

Κάναν έρευνα στο σπίτι του και βρήκαν κάμποσα λεπτά.

— Είναι από τις οικονομίες μου, έλεγε ο Ματουράτο.

— Είναι από τα κλεμμένα, είπε ο ανακριτής.

Ο Ματουράτο άρχισε να φοβάται για το κεφάλι του, μά ο συνήγορός του τον γλύτωσε με το έπιχειρημα πώς ήταν μεθυσμένος. Καταδικάστηκε σε ισόβια καταναγκαστικά έργα.

Θά τον στέλναν στο νησί του Διαβόλου ή στη Νέα Καληδονία. Μά ώσπου να μαζευτούν κάμποσοι τον κλείσαν σ' ένα μοναχικό κελλί μιάς άγριας φυλακής.

Έπρεπε να φύγει.

Αυτή ή σκέψη νικούσε και το πείσμα του για την άδικη καταδίκη του και την πίκρα του, που ή Μαρία Γκράτσια, ή άρραβωνιαστικά του, δεν ήρθε να τον δει.

Αλήθεια δεν την φανταζόνταν τόσο κακιά τη Μαρία Γκράτσια. Νόμιζε πώς τον αγαπούσε. Νόμιζε...

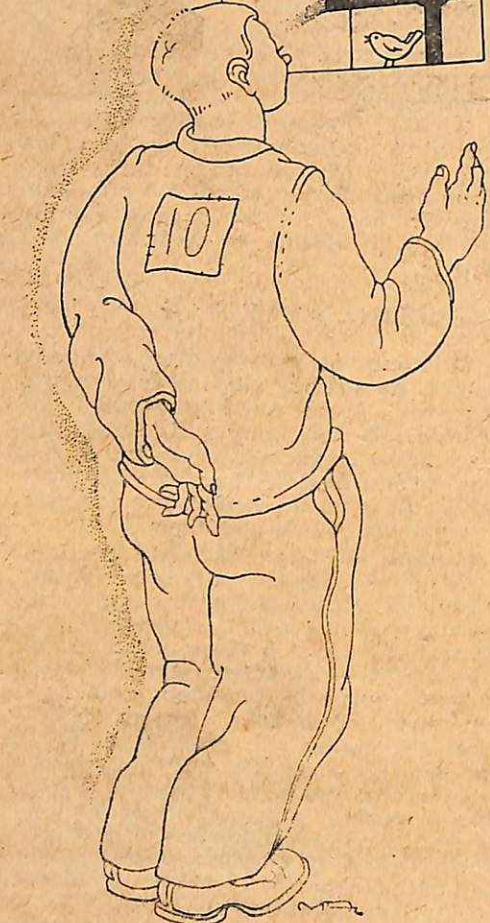
Μά γυναίκα δεν ήταν;

Τόν πήραν τ' αγκυρά.

Ψηλά, στο καγκελλωτό παράθυρο της

φυλακής του
ένα πουλάκι
τιτίβισε.

Ένα σπουργιτάκι, που έρχόταν ταχτικά και του κρατούσε συντροφιά.



Γύρισε τα μάτια του στο παράθυρο και μίλησε στο πουλάκι.

— Πρέπει να φύγω καυμένο, τσίτου-τσίου, γιατί αν με πάνε στο νησί του Διαβόλου θά φοβήσω σά σκυλί.

— Τσίτου-τσίου, απάντησε το πουλάκι και πέταξε.

Έπρεπε να φύγει.

Το σχέδιο της αποδράσεως είχε ριζώσει καλά μέσ' στο μυαλό του. Περίμενε μόνο την κατάλληλη στιγμή. Μιά πέτρα που κατόρθωσε ν' αποσπάσει από τον τοίχο του κελλιού του θα σκότωνε ή θα ζάλιζε το δεσμοφύλακα, θάπερνε τη στολή του και...

Εξω τα βήματα του δεσμοφύλακα πλησιάζανε το κελλί. Πήρε τη πέτρα με μιά γρήγορη κίνηση. Τό κλειδί έτριξε στην πόρτα κι ο δεσμοφύλακας μπήκε με το κλεφτόφαναρο, έρριξε μιά ματιά, γύρισε για να φύγει. Πίσω του γιγαντώθηκε όρθιος ο Ματουράτο. Σήκωσε το χέρι του με τη πέτρα πάνω από το κεφάλι του δεσμοφύλακα. Ζύγιζε το χτύπημα.

Ξαφνικά ακούστηκε ένας ξερός κρό-

τος στο πάτωμα. Η πέτρα ξέφυγε από τα χέρια του Ματουράτο και σωριάστηκε κι ο ίδιος αναίσθητος κατά γης.

Ο δεσμοφύλακας γύρισε είδε τον άνθρωπο και την πέτρα. Δεν θύμωσε. Έσκυψε πάνω από τον φυλακισμένο, τον κούνησε, τον συνέφερε και του είπε μ' ένα χαμόγελο.

— Δεν είσαι γεννημένος για φονιάς, φαίνεται.

— Όχι! Όχι! φώναξε μ' ένα λυγμό ο φυλακισμένος. Άδικα με δικάσανε.

Όταν έκλεισε πάλι βαρυά ή πόρτα του κελλιού του κι ακούστηκε πάλι το άπαίσιο τριήμερο του κλειδιού ο Ματουράτο γονάτισε και ακουμπώντας το κεφάλι του που έκαιγε στις υγρές πλάκες του κελλιού έκλαψε πικρά.

Εκλάψε ώρες δολκίλες.

Όταν σηκώθηκε, το κορμί του τον πονούσε σά να του είχαν σπάσει με τ'ό σφυρί όλους του τούς αρμούς. Μά ο πόνος του κορμιού δεν τον σκότιζε. Κάποιος άλλος πόνος π'ό βαθύς, π'ό ύπουλος του βασάνιζε την ψυχή.

— Είμωνα άθωος και πήγα να γίνω φονιάς.... Τί θα πη κι ή Μαρία Γκράτσια αν τό μάθη!

Τ' άλλο πρωί ένα χαρούμενο τιτίβισμα του σπουργιτί τον ξύπνησε. Άνοιξε τα μάτια του. πλησίασε στο παράθυρο κι άρχισε την κουβέντα με τον σύντροφο της έρημιάς του.

— Πάει πιά. Δέ μου μένει καμμιά έλπίδα καυμένο τσίτου-τσίου. Κι ή Μαρία Γκράτσια δέ με σκέφτεται πιά καθόλου.

— Τσίτου-τσίου απάντησε το πουλάκι χοροπηδώντας. Τσίμπησε τα κάγκελλα, άνοιξε τα φτερά του και πέταξε.

Η άπελπισία τούσφιξε πάλι την καρδιά. Δεν είχε άλλα δάκρυα να κλάψει. Μπρουμυτίστηκε πάνω στο στρώμα του και προσπάθησε να μη σκέφτεται πιά.

Πέρασαν ώρες.

Η πόρτα του κελλιού έτριξε και φάνηκε ο διευθυντής των φυλακών με μιά γυναικα.

— Μαρία, Μαρία Γκράτσια, ψιθύρισε με πνιγμένη φωνή ο φυλακισμένος. Σύ!

— Ναί εγώ Τζοβάνι. Σου φέρνω την πιο καλή είδηση, καλέ μου. Ο Μελιντώνη κι ο Κάσης ώμολόγησαν πώς σε κατέδωσαν για να πάρουν τις δέκα χιλιάδες λιρέττες. Προχτές τό βράδυ που ήρθανε στην ταβέρνα του πατέρα ήπιαν π'ό πολύ από τό συνηθισμένο.

Ο ένας μούπε να με στεφανώθω, ο άλλος μούπε πώς έχει πολλά λεφτά και μού πρότεινε να φύγωμε μαζί. Υποσχέθηκαν και σ'όν έναν και σ'όν άλλον. Άπό τόν ένθουσιασμό τους μέθυσαν, τσακώθηκαν και από κουβέντα σε κουβέντα κι από καυγά σε καυγά, φανερώσανε πώς σε κατέδωσαν άδικα, ρίχνοντας ο ένας τ' άλλονοι τό βάρος. Ο άστυνόμος τούς άκουσε, τούς έπιασε και... νάμαι. Αύριο, μεθαύριο θάσαι λεύτερος, λεύτερος σ'άν τα πουλιά.

— Τσίτου-τσίου κελάϊδισε χαρωπά τό σπουργιτάκι κουνώντας τό κεφαλάκι του ανάμεσα από τα κάγκελλα του παραθυριού.

ΜΑΡΚΟ ΛΕΟΝΕ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Βροχή, κατακλυσμός. Τά φανάρια των δρόμων θαμπωμένα από τη δυνατή βροχή, δεν έφεγγαν σχεδόν διόλου. Μιά πόρτα φωτισμένη στο αντικρυνό πεζοδρόμιο τράβηξε προς τα εκεί τα βήματά μου. Θάβρισκα κάποιο καταφύγιο ίσαμε να πάψω ή βροχή.

Μπήκα μέσα. Ήταν ένα καφέ-σαντάν, ένα από εκείνα τ' άπαίσια έπαρχιακά καφέ-σαντάν, που άποπνέουν, σχεδόν πάντα, μιά βαρειά άτμόσφαιρα χυδαιότητος και μιζέριας. Καθισμένοι γύρω από μικρά τραπεζάκια, κάθε λογής άνθρωποι, φλυαρούσαν, άλλοι φωνακτά, άλλοι σιγανά, γελούσαν, χαχάνιζαν, πίνοντας τη μπύρα τους ή καπνίζοντας την πίπα τους. Μικροεμπόροι, υπαξιωματικοί, έμποροπάλληλοι και γερασμένοι συνταξιούχοι ακόμα.

Η άποπνικτική εκείνη άτμόσφαιρα, μού βάραινε τό στήθος. Κινήθηκα προς την πόρτα για να φύγω, να βγώ έξω, ν' άναπνεύσω καθαρό άέρα, όταν δυνάτα χειροκροτήματα με σταμάτησαν. Γύρισα πίσω. Μιά άρτίστα είχε άνεβή στο πάλκο. Κρίνοντας από τόν ένθουσιασμό που προκάλεσε ή εμφάνισή της, κατάλαβα πώς έπρόκειτο για τό «άστέρι» του καφέ - σαντάν, για την πρωταγωνίστριά του.

Ήτανε μιά νόστιμη, παχουλή κοπέλα... τί ξετσιπωσιά θεέ μου!... όλο τό στήθος της σχεδόν ήταν έξω, σχηματίζοντας ένα ένιαίο γυμνό σύνολο με τούς ώμους και τα μπράτσα, και σε κάθε στροφή του βραχνού τραγουδιού της, όλο κείνο τό παρδαλό πλήθος φώναζε:

— Μπάβο, μπάβο!... μπίς!... μπίς!...

Κι ή «άρτίστα», με τσακίσματα και γλυκά χαμόγελα, ξελαφυγίζότανε για να ευχαριστήση τό τόσο υποχρεωτικό και γαλάντικο άκροατήριό της.

Άηδιασμένος βγήκα γρήγορα από τόν μουχλιασμένο εκείνο «παράδεισο». Ένα ξεστό κρεβάτι με περίμενε στο ξενοδοχείο μου. Τί γύρευα εγώ εκεί πέρα! Μά ή βροχή μαστίγωνε τά πεζοδρόμια με τόση μανία, που άπελπισμένος αναγκάστηκα να ξαναμπώ στην άπαίσια εκείνη τρύπα.

Στόν αντικρυνό τοίχο μιά κουρτίνα έκρυβε μιά πόρτα. Την παραμέρισα με περιέργεια. Ανακουφίστηκα βλέποντας μιά αϊθουσα καφενείου έρημη και μισοσκοτεινή.

Κάθησα σ' ένα τραπεζάκι και παράγγειλα μιά μπύρα. Ένας μικρός θόρυβος ακούστηκε πίσω μου και γυρίζοντας είδα ένα κοριτσάκι, ντυμένο φτωχικά χωριάτικα ρού-

Η ΜΗΤΕΡΑ



χα, με άρωστιάριχη όψη, να κρατάη στην άγκαλιά της ένα μωρό. Παραξενεύτηκα. Τί γύρευε αυτό, τό «κοριτσάκι με τό παιδί, τέτοια ώρα σε τέ-

ΔΙΑΛΕΧΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΑΠ' ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΑΪΝΕ

Όπου στάζει ένα μου δάκρυ γίνεται όμορφο λουλουδί
κι' όπου ήχήσει ο στεναγμός μου γίνεται άηδονιο τραγουδί.

Έλα, αγάπα με: να γίνουν τ' αλουλούδια όλα δικά σου και να τραγουδούν τ' άηδόνια κάτω απ' τα παράθυρά σου.

(μετάφραση Άγγ. Βλάχου)

Μέ βασάνισαν πολύ, μού πήραν τό κεφάλι, άλλοι με την αγάπη τους και με τό μίσος άλλοι.

Και στο ψαμί και στο νερό φάρμακι μούχουν βάλει, άλλοι με την αγάπη τους και με τό μίσος άλλοι.

Μά αυτή, που μ' έχει π'ό πολύ στόν κόσμο τυρρανήσει, ούτε ποτέ με μίσησε μά ούτε θά μ' αγαπήση.

(μετάφραση Α. Μάτση)

τοιο μέρος! Τό μικρό άρχισε να κλαίη, θέλοντας φαίνεται τη μαμά του, κι ή μικρή χωριατοπούλα τό κουνούσε στην άγκαλιά της νανουρίζοντάς το.

Ξαφνικά, μπήκε μέσα από μιά άλλη πόρτα, τό άθλιο πλάσμα που π'ό λίγοι στρίγγιλιζε, δείχνοντας με τόση άδιαντροπία τις γύμνιες της στο μεθυσμένο κοινό του καφέ-σαντάν. Μά πόσο διαφορετική θεέ μου! Οί γυμνές της σάρκες ήσαν τώρα καλά κουμπωμένες. Αντί για τη μεταξωτή της ξεδιάντροπη ρόμπα, φορούσε τώρα σεμνά κουρελιασμένα ρούχα! Άπό τό πρόσωπό της έλειπαν τ' αψιμαχίες και στην ξεσκεπασμένη της χλωμάδα δεν πλανιόταν κανενός είδους χαμόγελο. Μόνο μιά θλίψη ήταν χυμένη στα έκφραστικά της μάτια, μιά θλίψη τόσο βαθειά και τόσο έντονη, που μού φαινόταν άπίστευτο πώς μπόρεσε να την κρύψη, έστω και για μιά στιγμή, ένα ψεύτικο χαμόγελο!

Με ζωηρό βήμα έτρεξε, στη μικρή και της πήρε τό μωρό από τα χέρια με μιά απαλότητα, με μιά προσοχή και με μιά έκφραση λαχτάρας στο πρόσωπο, που με συγκίνησαν. Αποτραβήχτηκε στην πειό σκοτεινή γωνιά του καφενείου και κεί, με τό πρόσωπο γυρισμένο προς τόν τοίχο, μακριά από κάθε βέβηλο βλέμμα, άνοιξε τό κορσά της για να θηλάση τό μωρό της.

Μούρβαν δάκρυα στα μάτια. Έλεεινολογούσα τόν εαυτό μου, που λίγο πειό μπροστά τόσο πολύ άδίκησα τη δυστυχισμένη αυτή γυναίκα με τις επιπόλαιες κρίσεις μου. Και τί τάχα! Η φτωχούλα κέρδιζε τό ψαμί της. Έπρεπε να φάη ψαμί για νάχη γάλα τό μωρό της. Έπρεπε να δεχτή τα χειροκροτήματα και τ' αουρλιάσματα των μεθυσμένων, τις φωνές τους, τις απρέπειές τους, τά πρόστυχα λόγια τους για να μπορέση ν' αγοράση ψωμάκι, για να μπορέση ν' αθηλάση τό μωρό της...

Σηκώθηκα. Έρριξα μιά στερνή ματιά συμπόνιας κι' ευλόγιας στην τερή λειτουργία, που γινόταν στη σκοτεινή γωνιά και μπήκα στην αϊθουσα την πλημμυρισμένη από φως, προστυχιά και βαρβαρότητα.

Σταμάτησα για μιά στιγμή σ'άν για να νοιώσω πειό βαθειά τη βρωμερότητα, που με τριγύριζε, ύστερα μ' ένα πήδημα βρέθηκα στο πεζοδρόμιο.

Έβρεχε πειό δυνατά από πρίν.

Την είχα αγαπήσει τρελλά. Γιατί κανείς να αγαπάει; Είπε περίεργο να μη θέλεις να βλέπεις πια στον κόσμο, παρά ένα μόνο πρόσωπο, να μην έχεις στο μυαλό παρά μία μόνον σκέψη και στο στόμα ένα μόνον όνομα: "Ένα όνομα, που ανεβαίνει διαρκώς σαν το νερό της πηγής, από της ψυχής τα κατάβαθα, που ανεβαίνει στα χείλια και που τ'ακαίει, που το ξαναλές, το μουρμουρίζει διαρκώς, παντού, σαν προσευχή".

Δεν θα σ'αφ'ή την ιστορία μας. Ο έρωτας είναι ένας και πάντα ο ίδιος. Την συνάντησα, την αγάπησα. Αυτό είναι όλο. Έζησα ένα χρόνο μέσ' στην άφοσίωσή της, στην αγκαλιά της, στα χάρδια της, στο βλέμμα της, σφιχτοδεμένος κοντά της τόσο, που δεν ήξερα αν ήταν μέρα ή νύχτα, αν ζούσα σ' αυτή τη γη ή κάπου αλλού.

Και να που πέθανε! Πώς; Δεν ξέρω, δεν ξέρω πώς!

"Ένα βράδυ γύρισε απ' έξω βρεγμένη κι έβηξε. Έβηξε μιά βδομάδα. Υστερα έπεσε στο κρεβάτι.

Τι έγινε κατόπιν κι'εγώ δεν ξέρω. Οί γιατροί ξυπνάν στο σπίτι μας, έγραφαν συνταγές. Φέρνανε φάρμακα. Έκαιγαν τα χέρια της, το μέτωπό της. Τά μάτια της πετούσαν φλόγες. Της μιλούσα, μου άπαντούσε. Τί; Δεν θυμάμαι πιά. Όλα τ'α έχω ξεχάσει.

Επειτα πέθανε. Θυμάμαι, σαν τώρα, την τελευταία της αδύνατη άναπνοή. Ή γυναίκα, που την φύλαγε, έμπηξε μιά φωνή. Έγώ κατάλαβα.

Δεν ξέρω πια! Θυμάμαι πώς την έθαψαν, πώς χτυπούσαν τ'α καρδιά!... Τα-τά-τά.

Θεέ μου! Την θάψανε! Αυτή... αυτή στο χώμα. Ήταν εκεί μερικοί γνωστοί. Σηκώθηκαν κι' έφυγα. Έτρεχα. Έτρεχα στους δρόμους σαν τρελλά. Έπειτα γύρισα σπίτι και την άλλη μέρα έφυγα για ταξίδι.

Μόλις χθές γύρισα. Όταν μπήκα στο δωμάτιό μου, ή θλίψη με χτύπησε τόσο βαρεία, που κόντεψα να πέσω απ' το παράθυρο.

Δεν μπορούσα πια να μείνω σ' εκείνο το περιβάλλον, που μου θύμιζε την παλιά μου ετυχία. Πήρα το καπέλλο μου και βγήκα.

Βρέθηκα στο νεκροταφείο. Βρήκα τον τάφο της, έναν τάφο απλό, μ' ένα μαρμαρένιο σταυρό πάνω κι' αυτά τ'α λόγια χαραγμένα:

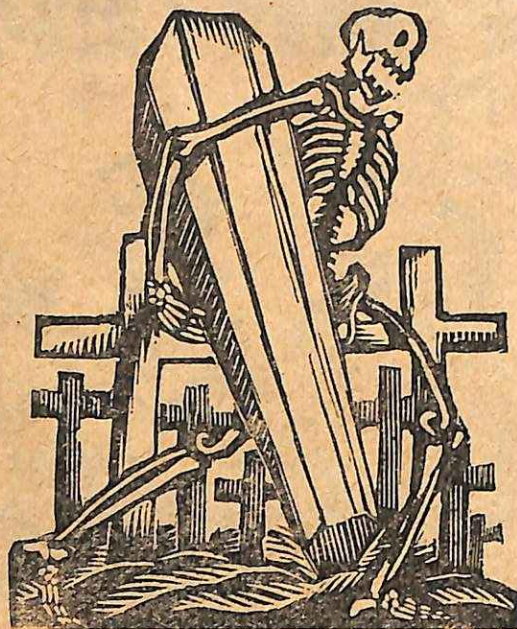
"Αγαπήσε, αγαπήθηκε και πέθανε". Ήταν εκεί, εκεί από κάτω! Φρίκη! Έκλαιγα με λυγμούς, σφιγγοντας το μέτωπό μου στο ψυχρό χώμα.

Εμείνα εκεί ώρες πολλές. Όταν κατάλαβα, είχα πια βραδυάσει. Τότε μιά επιθυμία τρελλή μ' έπιασε, μιά επιθυμία άπελπισμένου. Θέλησα να περάσω την νύχτα μου εκεί, σιμά της, κλαίγοντας πάνω στο παγερό μάρμαρο του τάφου της.

Μά θα μέβλεπαν οί φύλακες και θα μ' έδιωχναν. Έκανα λοιπόν πώς τριγυρίζω εδώ κι' εκεί. Περιπατούσα μέσ' στην πόλη των νεκρών. Πόσο μικρή ήταν αυτή ή πόλη, μπρός στην άλλη των ζωντανών.

Στο τέλος του κατοικημένου νεκρο-

Η ΠΕΘΑΜΕΝΗ



ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΜΠΟΥΤΕ

ταφείου, είδα πώς άρχιζε το άλλο, εκείνο, που οί παλαιοί νεκροί, άρχιζαν να ανακατεύουν τα κόκκαλά τους μαζί με τ'α χώματα της γης.

Και πάνω στη γη, έβλεπες τριανταφυλλίες δροσερές και κυπαρίσσια δυνατά, βαθεία πράσινα, όλα θρεμμένα μ' ανθρώπινες σάρκες.

Ήμουν μόνος, κατάμονος. Χώθηκα σ' ένα θάμνο και περίμενα. Όταν παρανύχτωσε, άφισα το καταθύγιό μου κι' άρχισα να περπατάω σιγά-σιγά κι' άργα πάνω στο χώμα αυτό, το γεμάτο πεθαμένους. Μ'ε τ'α μάτια άνοιχτά, με τ'α χέρια άπλωμένα εμπρός, προχωρούσα και σκόνταβα πάνω στους τάφους με τ'α πόδια, με τ'α χέρια, με τ'α γόνατα, με τ'ο στήθος, με τ'ο κεφάλι και πηγαινα, όλο πηγαινα χωρίς να βρίσκω τον τάφο της. Ψηλάφιζα τους τάφους, τις πέτρες, τ'α κάγκελα, τ'α δέντρα, τ'α μαραμένα λουλούδια από τ'α στεφάνια, ψηλάφιζα σαν τυφλός που γυρεύει τον δρόμο του. Διάβαζα τ'α γράμματα με τ'α δάχτυλα για να βρω τον τάφο της. Μά δεν τον εύρι-σκα. Τι νύχτα! Θεέ μου τι νύχτα!

Ήταν νύχτα άφέγγαρη! Νύχτα κατά-μαυρη. Δεν έβλεπα. Και φοβόμουν, πώς φοβόμουν, μέσ' στα στενά μονοπάτια δεξιά, άριστερά, μπρός, πίσω, τάφοι παντού τάφοι. Κάθησα σ' ένα μάρμαρο γιατί δεν μπορούσα πια να κρατηθώ στα πόδια μου. Άκουγα την καρδιά μου που χτυπούσε. Μά ... μά άκουγα και κάποιον άλλο κρότο άπροσδιόριστο. Ήταν άρα γε της φαντασίας μου. Έβγαίνει κάτω από τη γη τη σπαρμένη με ανθρώπους;

Κυττάζω γύρω μου. Πόσο έμεινα εκεί; Δεν ξέρω πια. Είχα παραλύσει από τον τρόμο, ήμουν σ'α μεθυσμένους, έτοιμος να φωνάξω, έτοιμος να πεθάνω.

Κι' έξαφνα μου φάνηκε πώς το μάρμαρο που καθόμουν α κουνιόταν. Μ' ένα

πήδημα βρέθηκα στον πλαϊνό τάφο. Και τότε... είδα το μάρμαρο, που καθόμουν πριν, να σηκώνεται όλόρθο. Και φάνηκε ο πεθαμένος, ένας γυμνός σκελετός, που έσπρωχνε με την καμπουριστή του ραχοκοκκαλιά την ταφόπετρα. Σηκώθηκε κρατώντας το φέρετρό του. Μ' όλο που ή νύχτα ήταν βαθεία έβλεπα καλά τώρα. Στο σταυρό του διάβασα:

"Εδώ αναπαύεται ένας καλός άνθρωπος. Άγαπούσε τους δικούς του, ήταν καλός και τίμιος και πέθανε σαν άγιος".

Τώρα ο πεθαμένος διάβαζε ο ίδιος τ'α γράμματα του σταυρού του. "Επειτα πήρε ένα χαλίκι από το μονοπάτι, ένα μυτερό χαλίκι και άρχισε να σβύνη προσεκτικά τ'α γράμματα. Τ'α έσβυσε έντελώς, άργά, κυττάζοντας με τ'α «άδεια του μάτια» το μέρος που ήταν πριν γραμμένα. Και τότε με το κόκκαλο, που ήταν άλλοτε το μεγάλο δάχτυλο του χεριού του έγραψε άλλα γράμματα και τ'α γράμματα αυτά φωσφόριζαν κι' έλεγαν:

"Εδώ πληρώνει τις άμαρτίες του ένας από τους πιο κακούς ανθρώπους. Με τον τρόπο του, έστειλε μιά ώρα γληγορώτερα στον τάφο τον πατέρα του, για να τον κληρονομήσει, έβασάνισε τη γυναίκα του, έπαιδεψε τ'α παιδιά του, άπάτησε όλο τον κόσμο, έκλεψε όταν μπόρεσε..."

"Όταν τέλειωσε το γράψιμο, ο πεθαμένος το καμάρωνε. Τότε μόνο πρόσεξα πώς όλοι οί τάφοι γύρω μου ήταν άνοιχτοί και οί πεθαμένοι όλοι ήταν έξω και πολεμούσαν να σβύσουν τ'α ψέμματα, που τους είχαν γράψει οί ζωντανοί.

Το κοκκαλιασμένα τους δάχτυλα έγραφαν πάνω στους ξύλινους ή τούς μαρμαρίνους σταυρούς τις κακιες τους και τ'α έγκλήματά τους. Τ'α γράμματα φωσφόριζαν γαλάζια, κιτρινοπράσινα, αίματόχρωμα:

Και τότε είδα πώς όλοι ήταν οί δή-μιοι του πληθίσιν των, φθονεροί, άτι-μοί, ύποκριται, ψευτές.

Στο κατώφλι της αιώνας τους κοι-κίας, έγραφαν, όλοι μαζί, την πικρή, την τρομερή, την άγιαν αλήθεια, που κανείς στη γη δεν ξέρει ή κάνει πώς δεν ξέρει.

Σκέφτηκα πώς κι' εκείνη θ'α είχε γράψει στον τάφο της την αλήθεια. Χωρίς φόβο πια, τρέχοντας άνάμεσα στους άνοιγμένους τάφους, πήγα πρὸς τ'α εκεί.

Γνώρισα τον τάφο από μακριά: το πρόσωπο της ήταν σκεπασμένο με σάβανα.

Κι' επάνω στο σταυρό του τάφου της, που λίγες ώρες πριν είχα διαβάσει:

"Αγάπησε, αγαπήθηκε και πέθανε", διάβασα τώρα με γράμματα φωσφο-στά:

"Μιά μέρα, που βγήκε έξω, για ν' άπατήσει αυτόν που την άγαπούσε, έ-κρουλόγησε και πέθανε."

Μου φαίνεται, πώς το πρωί, με μά-ζεψαν λιπόθυμο, σιμά σ' ένα τάφο.

Η κατηγορούμενη είχε δηλώσει, πώς ήτανε τριάντα έτών. Μπορεί κάποτε να ύπηρεζε όμορφη—όμορφη όπως μερικές ξανθές, που με τ'α δροσερά τους χρώματα και τ'α παιδιάτικα μάτια τους «κάνουν φιγούρα»—τώρα όμως είχε μαραθί:

Θά μπορούσε κανείς να την πη άσκημη, αν δεν φώτιζε το πρόσωπό της μιά γλυκειά κα-λωσύνη.

Και όμως ή Ίωάννα Μονκλαίρ—αυτό ήταν το όνομά της—είχε δολοφονήσει τον έραστή της. Το έδωσε μιά πιστολιά τη νύχτα, την ώρα που κοιμόταν. Το θύμα ήταν εργάτης—έφαρμοςτής. Οί πληροφορίες που είχε γι' αυτόν ή άνάκριση τον παρουσιάζει έπιτήδευο στη δουλειά του. Θά κέρδιζε άρκετά. Μόνον ήταν βι-αιος, τραχύς κι' έπίμονος. Πρὸ πάντων όταν έπινε και έπινε συ-χνά. Αυτό φυσικά δέ δικαιολο-γούσε το έγκλημα.

Ή κατηγορούμενη διατηρούσε ακό-μη το όνομα του σύζυγου που είχε έγκαταλείψει στη Λίλη, για ν' άκολου-θήση το φίλο της. Ο σύζυγος αυτός—κατά τ'ας πληροφορίες πάντα—ήταν ένας ήσυχος και συμπαθητικός άν-θρωπάκος.

"Ετσι όλα τ'α στοιχεία παρουσίαζαν την κατηγορούμενη χωρίς πολλά έλα-φρυντικά: μιά κοινή φόνισσα, χωρίς ένδιαφέρον.

— Και τώρα άπολογηθήτε! άκούστη-κε ή φωνή του προέδρου, άφου μίλη-σαν οί διάφοροι συνήγοροι και με τις άγορεύσεις τους συγκινήσαν το άκρο-ατήριο.

"Εκείνη σηκώθηκε. Άντι ν' άπολο-γηθή έκανε μιά άπλη σπαρακτική άφήγηση της ζωής της:

— Στη Λίλη ζούσαμε ήσυχοι. Ο άν-τρας μου, ήταν όπως όλοι οί σύζυγοι. Περνούσε τις εργάσιμες ήμέρες έξω, στη δουλειά του και τις Κυριακές... πάλι έξω με τους φίλους του. Έμένα δέ με πολυπόσχε. Ούτε τον Στεφα-νάκη μας. Φαίνεται όμως πώς έτσι γί-νεται πάντα και παντού μ' όλα τ' άν-τρόγυνα. Ο άντρας μου είχε κάποιον φίλο, τον Κλώντ Λαμπάρ, που έρχό-ταν σπίτι μας συχνά. Δεν ήταν σαν τους άλλους! Θυμάμαι, ακόμα, πώς όταν μας διηγόταν τη ζωή του, μιά ζωή γεμάτη βάσανα, μούφερνε δάκρυα. Τον συμπάθησα.

Μιά μέρα μου πρότεινε:

— Έλα να φύγουμε!

Του άπάντησα:

— Ναί, μά τ'ο παιδί μου;

— Θάχνη τον πατέρα του.

— Αί δεν μπορώ! Πώς να τ' αφήσω. Για τ'ον άντρα μου δέ λέω! Μά τον Στεφανάκη μου.

Άπό τότε δεν περνούσε μέρα, που να μ'α ξαναπή να φύγωμε. Είπε και άποείδε, πώς δεν τον ακολουθούσα χωρίς το παιδί μου και στο τέλος μούπε. Καλά λοιπόν! Άς πάρουμε και τ'ο παιδί μαζί!

Δέχτηκε. Φύγαμε ένα πρωινό για νάχουμε μπρός μας όλη την ήμερα

Απολογηθήτε



πριν το καταλάβη ο άντρας μου! Είχα λίγα χρήματα δικά μου μέσα σ' ένα συρτάρι. Τ'α πήρα μαζί μου.

Φτάσαμε στο Παρίσι. Ο Κλώντ βρήκε άμέσως δουλιά.

Μά τι τ'α θέλετε! Άπό το πρώτο βράδυ άρχισε ή γκρίνια: Το παιδάκι μου δεν ήθελε να κοιμηθ ή μονάχο, ήθελε να τ'ο κοιμίζω εγώ. Ο Κλώντ θύμωσε από το πρώτο βράδυ:

— Μου φαίνεται πώς θ'α του δώσω εγώ την μάτσα που του χρειάζεται.

— Δεν τόχω δειρεί εγώ το παιδί μου και θ'α τ'ο δειρείς εσύ!

Και όμως για να μη θυμώση πε-ρισσότερο έδωσα μιά του Στεφανάκη! Ούτε στην άλλη ζωή δεν θ'α ξεχάσω πώς με κύτταγε το παιδί μου πριν κλάψη κείνο το βράδυ.

Δεν ξέρω αν έφταιξε αυτό, το πρώτο βράδυ, μά ο Κλώντ δεν μπόρεσε να συμπάθηση ποτέ το αγοράκι μου. Μά και ο μικρούλης μου τον φοβόταν. Τ'α παιδάκια είναι σαν τ'α ζωά. Κατα-λαβαίνουν αν τ'α αγαπάς ή όχι. Κι' ο Στεφανάκης ήξερε πώς δεν τον ά-γαπούσε και κατσούφιαζε όταν έβλε-πε το φίλο μου.

Εκείνος πάλι εξαγριωνόταν όλο ένα περισσότερο μαζί του. Τόδερνε. Το παιδάκι μου έκλαιγε. Ή κατάσταση όσο πηγαινε χειροτέρευε: δεν μπο-ρούσα νάβγω. Ήξερα τί θ'α τραβούσε ο Στεφανάκης όσο θάλειπα εγώ. Έτσι και για μιά στιγμή να πεταγόμουν έ-ξω έπερνα μαζί και τ'ο παιδί μου.

Κάποια μέρα, που έτυχε νάναι στο σπίτι, μ' έστειλε εις την άλλη γωνιά να τ'ο αγοράσω κάπνο. Ήταν τόσο κοντά, που δέ φαντάστηκα πώς θ'α μπο-ρούσε να συμβή τίποτα σ'α δυο τρία λεπτά. Κι' όμως! Όταν γύρισα δεν ηδρα ψυχή στο σπίτι.

Κάποια μέρα, που έτυχε νάναι στο σπίτι, μ' έστειλε εις την άλλη γωνιά να τ'ο αγοράσω κάπνο. Ήταν τόσο κοντά, που δέ φαντάστηκα πώς θ'α μπο-ρούσε να συμβή τίποτα σ'α δυο τρία λεπτά. Κι' όμως! Όταν γύρισα δεν ηδρα ψυχή στο σπίτι.



— Έφυγαν και οί τρεις μ'ένα άμάξι, μου είπε ή θυρωρός όταν την ρώτησα.

— Και οί τρεις;

— Ναί: ο άντρας σας (μ'ας νόμιζαν, παντρεμένους) το παιδάκι κι' ένας άλλος.

— Ποι πήγαν;

— Δεν ξέρω. Φαντάστηκα άμέσως κι' έτρε-ξα στο σταθμό.

— Το τραίνο γι'α τη Λίλη, παρακαλώ;

— Εκεί κάτω! Τρέξτε γιατί δέ θ'α τ'ο προφτάσετε.

Τρέχω. Βλέπω τον Κλώντ μπρός σ' ένα βαγόνι νά'μιλη με κάποιον από τ'ο παράθυρο.

— Δεν είναι εδώ!

Μά γώ τον είδα το Στεφα-νάκη μου που τον κράταγε ένας εργατικός από τη Λίλη φίλος του Κλώντ! Πηδω μέσα, τον άρ-πάζω στην αγκαλιά μου και κα-τεβαίνω τη στιγμή άκριβώς, που τ'ο τραίνο ξεκινούσε. Γυρνάμε και οί τρεις.

Στο δρόμο δεν βγάλαμε μιλιά. Στο σπίτι όμως ρωτώ τον Κλώντ:

— Γιατί τ'οστέλες στη Λίλη;

— Γιατί θάταν καλλίτερα κοντά στον πατέρα του.

Ίσως νάχε και δίκιο!

Όταν έχη κανείς παιδιά, δεν πρέπει ναφίνη τον άντρα του. Άν άρίση και τ'ο παιδί του, τ'α φίνει στην όρφάνια. Άν πάλι τ'ο πάρη μαζί του γίνεται ένοχλητικό στον άλλον. Μ'ας τ'ο κακο-μεταχειρίζεται. Μονάχα που όλα αυ-τά τ'α καταλαβαίνουμε άφου κάνουμε την τρέλλα. Και άκόμη πιο καλά άφου σκοτώσουμε!

Υστερα από το περιστατικό αυτό όλα χειροτέρεψαν. Ήρθαμε δώ. Στο Παρίσι είχε φίλους. Έδώ διασκέδαζε μονάχα δέροντας τ'ο αγοράκι μου.

— Ένα βράδυ, γύρισε μεθυσμένος πιο πολύ από κάθε άλλη φορά, κρατώντας ένα πιστόλι. Τινάχτηκε από τ'ο κρεβ-βάτι μου.

— Τό νοι σου! Είναι γεμάτο!

— Και τί θ'α τ'ο κάνεις;

— Θ'α τ'ο έσφλήσω τ'ο λογαριασμό!

— Ποιανού.

— Του Στεφανάκη.

Προσπαθώ να τ'ο πάρω τ'ο πιστόλι. Άδύνατο! Με σπρώχνει. Κι' ύστερα σημαδεύει τ'ο μικρούλη μου. Παγώνω μά δεν κουνιέμαι. Νιώθω πώς αν κου-νηθώ θ'α τραβήξη.

Τον φώτισε ο θεός κι' άλλαξε γνώ-μη, άκούμπισε τ'ο πιστόλι στο τραπέζι και πέρνοντας τ'α ρούχα, ζαλισμένος καθώς ήταν, κοιμήθηκε. Τότε ... τότε πήρα τ'ο πιστόλι και σπληνίζοντας την κάνη στον κρόταφό του έτραβήξα! Πέθανε! χωρίς ούτε να κουνήση!...

Όταν ή κατηγορούμενη τελείωσε έκρουσε με τρόπο τ'ο κεφάλι μέσα σ'α χέρια της, σαν να φοβόταν μήπως ξα-ναδή τη φοβερή σκηνή που διηγήθηκε.

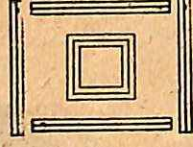
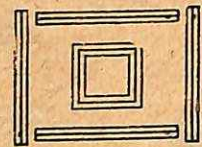
Στη συγκινητική σιωπή που άκολου-θησε άκούστηκε πάλι ή φωνή του προ-έδρου:

— Και τί κάνατε ύστερα από όσα μ'ας διηγηθήκατε;

— Άρπαξα τ'ο αγοράκι μου και τ'ο έσφίξα στην αγκαλιά μου.

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΠΑΡΘΕΝΑ ΔΑΣΗ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ J. ROSNY



ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΟΥ ΚΥΑΜΟ

Ο Μάγνης, άκουε τη διήγηση του γέροντος ιθαγενή, με μεγάλο ενδιαφέρον. Σάν φυσιολόγος, που ήταν, έννοιωθε μιά μεγάλη επιθυμία να διή από κοντά αυτούς τους περιφήμους «άνθρώπους του δάσους» που ζούσαν μέσα στα κατάβαθα του Κυάμο, του άπεραντου αυτού παρθένου δάσους, που δεν τὸ πάτησε ακόμη πόδι ανθρώπινο. Ἡ σκοτεινόμαυρη σιλουέττα του Κυάμο φαινόταν όχι μακριά απ' τὸ Οὐάν—Μαλεϊ, τὸ χωριὸ αὐτὸ τῶν ιθαγενῶν, ὅπου ἔφθασε τὴν προηγούμενη ἡμέρα ὁ Μάγνης, με δυὸ άλλους Εὐρωπαίους ἑξερευνητάς.

Ὁν Μάγνης πήρε γρήγορα τὴν ἀπόφασή του. Καὶ νάσου τοι τὴν ἄλλη μέρα νὰ πλανιέται μόνάχος μέσα στὴν ἀπέραντη ζούγκλα! Μονάχος, γιατί κατὰ τὸ λέγειν τῶν ιθαγενῶν, ὁ «άνθρωπος τοῦ δάσους» ὁ σκοτεινόφαιος γιγαντιαῖος γορίλλας, οὐδέποτε προσβάλλει τὸν ἄνθρωπο ὅταν εἶναι μόνος του. Ἀλλοίμονο ὅμως ἂν παρουσιασθοῦν μπροστά του δυὸ ἢ περισσότεροι ἄνθρωποι μαζί. Ἄν δεν ἄρκεσθῇ νὰ τοὺς διώξῃ, θὰ τοὺς κατασυντρίψῃ με τὰ σιδερένια μπράτσα του.

Ἡ καρδιά του Μάγνη χτυποῦσε δυνατά. Ὅσο προχωροῦσε χωρὶς νὰ συναντᾷ τίποτε — καὶ περπατοῦσε ἤδη πέντε ὥρες — ἡ ἐπιστημονικὴ του περιέργεια μεγάλωνε. Εἶχε μὴν στὸ δάσος μετὰ τὸ σκοπὸ νὰ δῇ μόνάχα τοὺς γορίλλες αὐτοὺς, τώρα ὅμως μιά ἀλλόκοτη ἐπιθυμία γεννήθηκε μέσα του: νὰ μείνῃ ἐκεῖ, νὰ ζήσῃ μαζί τους! Μὲ ποῖο τρόπο ὅμως νὰ τὰ καταφέρει, οὐτ' αὐτὸς δὲν ἤξερε! Ἡ λπίζε

μονάχα, πὼς ἡ τύχη θὰ τοῦ φανέρωνε κάποιο τρόπο.

Ὁνειροπολῶντας ὅλ' αὐτὰ, ἄκουσε ξαφνικά μιά μακρινὴ χλαλοή. Κύτταξε γύρω του. Μὰ ἡ πυκνὴ βλάστηση δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ διηπεῖο πέρα ἀπὸ ἑκατὸ μέτρα. Προχώρησε. Ὁ θόρυβος ἐξακολουθοῦσε, παρόμοιος μετὰ τὴ χλαλοή πλήθους ἀνθρώπων. Προχώροῦσε, ὅσο μπορούσε πειὸ ἄθροῦβα. Μὰ ὅσο προχωροῦσε, ὁ θόρυβος ἄκουόταν πειὸ κοντὰ. Πότε χαμήλωνε πότε μεγάλωνε, σάν νὰ γαυγίζανε μεγάλοι σκύλοι καὶ πότε ἔπαυε ὁλότελα γιὰ νὰ ξαναρχίσῃ καὶ πάλι. Ὁ Μάγνης προχωροῦσε ὁλοένα μὴ λογαριάζοντας τὸν κίνδυνον. Ἡ ἐπιστημονικὴ του περιέργεια ὑπερνίκουσε κάθε δισταγμό.

Ξαφνικά διέκρινε μπροστά του ἕνα μεγάλο πλῆθος ἀπὸ μαύρους γορίλλες, καθισμένους κοντὰ κοντὰ καὶ φάτσα ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, σάν νὰ συζητοῦσαν. Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦταν ἄδεντρο, ἔτσι ποῦμοιζε μετὰ φυσικὴ σάλα. Κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα δέντρο ὁ Μάγνης παρακολουθοῦσε μετὰ περιέργεια.

Οἱ γορίλλες ἐκεῖνοι ἦσαν καμμιὰ τετρακοσριά, ὅλοι ἄρσενικοί. Ἀπὸ τὴ στάση ποὺ εἶχαν, ἀπὸ τὶς χειρονομίες κι' ἀπὸ τὸ θόρυβο ποὺ ἔκαναν, ἦσαν ὁλοφάνερο πὼς μαζεύτηκαν γιὰ νὰ συζητήσουν γιὰ καμμιὰ σπουδαία ὑπόθεση. Τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ τοὺς ἀπασχολοῦσε, ὁ Μάγνης βέβαια δὲν μπορούσε νὰ μαντεύσῃ, ἦταν ὅμως ὅλο

φάνερο πὼς ἐπρόκειτο γιὰ πολὺ σπουδαῖο ζήτημα.

Αὐτὸ ἐκορύφωσε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Μάγνη καὶ μεγάλωνε τὴν ἐπιθυμία του νὰ μείνῃ μαζί τους. Ἀλλὰ πὼς; Νὰ παρουσιαστῇ ξαφνικά μπροστά τους; Ἀλλ' ἂν τὸν σκοτώσουν; Ἐκεῖ ποὺ τὰ σκεφτόταν ὅμως ὅλ' αὐτὰ, βλέπει ξαφνικά στὰ πόδια του ἕνα μικρὸ γορίλλακι! Μόλις γύρισε καὶ τὸ κύτταξε τὸ γορίλλακι ἔτρεξε γυρullίζοντας πρὸς τὸ μέρος τῶν μεγάλων. Τὰ γόνατα τοῦ Μάγνη λύγισαν. Προδόθηκε! Ὅλοι οἱ γορίλλες σηκώθηκαν καὶ καμμιὰ δωδεκαριά ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος του. Τετέλεστο! Ἦταν χαμένος! Ἐλαβε ἀμέσως ὕφος ταπεινὸ καὶ ἀξιοθρήνητο, κυττάζοντας διαρκῶς στὸ χῶμα, ὅπως τὸν συμβούλευσαν οἱ

ιθαγενεῖς.

Ἐνας γορίλλας τὸν ἄρπαξε καὶ τὸν ἔφερε στὸ κέντρο τοῦ ἄδεντροῦ ποὺ γινόταν ἡ συνέλευση, ἐνῶ οἱ ἄλλοι οὐρλιαζάν ἐξακολουθητικά. Τὸν περιεκύκλωσαν μετὰ χειρονομίες ἀπειλητικές. Ἦσαν ἔτοιμοι νὰ τὸν κατασπαράξουν, ὅταν ἕνας άλλος γορίλλας, πειὸ ψηλὸς ἀπ' ὅλους, πλησίασε καὶ μετὰ πλατειῆς χειρονομίες καθισῆσε τὸ πλῆθος. Τὸν ἔδεσαν μετὰ ρίξες στὸν κορμὸ ἐνὸς δέντροῦ καὶ στεκόντουσαν νὰ τὸν κυττάζουν μετὰ μεγάλη περιέργεια. Ἀσφαλῶς τέτοιου εἶδους ζῶον δὲν θὰ ξαναεἶδαν ποτέ τους! Ἀφοῦ ἱκανοποιήσαν τὴν περιέργειά τους, ἐξανάρχησαν καὶ ξανάρχισαν τὴ συζήτησή τους, ποὺ διήρκεσε ἴσα μετὰ τὸ βράδυ.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ πρωῒ, τὸν σήκωσαν καὶ τὸν κατέβασαν στὴν ὄχθη ἐνὸς ποταμοῦ, ὅπου ἦσαν μαζεμένοι καὶ ἄλλοι πολλοὶ γορίλλες, ὡς χίλιοι. Ὁ Μάγνης ἦταν ἀξιοθρήνητος. Τοῦ βγαλάν τὰ ροῦχα καὶ τοῦ τὰ ξέσχισαν, δὲν τοῦ ἔδωσαν νὰ κοιμηθῇ ὅλη τὴ νύχτα, δὲν τοῦ ἔδωσαν νὰ φάῃ. Μ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ὁ Μάγνης δὲν ἔχασε τὴν ψυχραιμία του. Λυπόταν μόνάχα βλέποντας ὅτι οἱ γορίλλες δυσπιστοῦσαν καὶ δὲν τὸν ἄφηναν νὰ παρακοῦθῃ τὰς κινήσεις των. Καθόταν σὲ μιά γωνιά περιμένοντας φιλοσοφικά τὸ τέλος του, ἀπὸ ἀσίστιαν, ὅταν καὶ ἔλαβε ἑξαφνα γιὰτὶ μαζεύτηκαν οἱ γορίλλες στὸν ποταμὸ καὶ γιὰτὶ κάναν κεῖνὴ τὴ συνέλευση τὴν προηγούμενη μέρα.

Στὴ μέση τοῦ ποταμοῦ ἦταν ἕνα μικρὸ νησάκι, ὡς τετρακόσια μέτρα ἀπὸ τὴν ὄχθη, καὶ στὴν ὄχθη τοῦ νησιοῦ αὐτοῦ κάμποσοι γορίλλες, πρὸ πάντων θηλυκοὶ μετὰ τὰ μικρά τους, φαίνοντοσαν σάν νὰ ζητοῦσαν βοήθεια ἀπ' τοὺς συντρόφους τους. Ἦσαν σκελετωμένοι σχεδόν, πρᾶγμα ποὺ ἔδειχνε πὼς βρίσκονταν κεῖ πάνω πολλές μέρες καὶ δὲν μπορούσαν νὰ βγοῦν στὴν ὄχθη. Πῶς βρέθηκαν ὅμως ἐκεῖ ἐπάνω; Μυστήριο. Νὰ ἦταν καμένα φυσικὸ γιοφύρι ποὺ νὰ τὸ παρέσυρε ἡ πλημμύρα; Νάγινε καμμιὰ καθίζηση;

Οἱ γορίλλες, μαζεμένοι στὴν ὄχθη φαίνοντοσαν νὰ συζητοῦν τί νὰ κάνουν, κυττάζοντας καὶ χειρονομώντας πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρίσκοντοσαν οἱ σύντροφοί τους. Σὲ μιά στιγμή φάνηκε ἕνα δέντρο νὰ κινεῖται. Ὁ Μάγνης

ἦταν γεμάτος χαρὰ καὶ περηφάνεια. Κατόπιν μετὰ τὴν βοήθεια μερικῶν ἀπὸ τοὺς γορίλλες συναρμολόγησε τοὺς κλάδους, τοὺς ἔδεσε μετὰ ρίξες καὶ χοντρές περικοκλάδες κι' ἔφτιαξε ἕτσι μιά σκεδιά. Τὴν ἔσυρε μέσῳ στὸ ποτάμι, κι' ἀνέβηκε κι' αὐτὸς ἐπάνω μ' ἕνα κοντάρι γιὰ κουπί. Οἱ γορίλλες τὸν κύτταζαν περιέργως. Ἡ δυσκολία τώρα ἦταν νὰ πεισθῇ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ν' ἀνέβῃ μαζί του στὴ σκεδιά. Δυσκολο πρᾶγμα γιὰτὶ ὁ γορίλλας ἀποστρέφεται καὶ φοβάται πολὺ τὸ νερό.

Ὁ Μάγνης δείχνοντας ὁλοένα πότε τὸ νησί καὶ πότε τὴ σκεδιά, προσπαθῶν τοὺς σῶσω! σκέφτηκε. Ἐγὼ

θὰ τοὺς σῶσω, κι' ἔτσι θὰ κερδίσω τὴν ἐμπιστοσύνη τους. Ἐν τῷ μεταξύ μερικὸι γορίλλες εἶχαν ἐριζώσει ἕνα δέντρο καὶ τὸ κουβάλησαν στὴν ὄχθη. Τὸ ἔβριζαν στὸ ποτάμι γιὰ νὰ φτιάξουν γιοφύρι νὰ περάσουν οἱ ναυαγοί. Τοὺς δυστυχισμένους! Κι' ὅταν εἶδαν τὴν τελευταία τους ἐλπίδα νὰ τὴν πέρνῃ μακριὰ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ἔβριζαν ἀνὰ κρουγὲς ἀπελπισίας ἀπὸ τὰ πονεμένα στήθια τους.

Ὁ Μάγνης πήρε τὴν ἀπόφασή του. Πῆγε κοντὰ σ' ἐκείνους ποὺ ἀπέτυχαν στὴν προσπάθειά τους. Χάιδεψε ἐκείνους ποὺ φαίνονταν σάν ἀρχηγούς τους καὶ ποὺ ἦσαν ὁ πειὸ ἔξυπνος ἀπ' ὅλους.

Μὲ διαφορὲς χειρονομίες προσπάθησε νὰ τοὺς δώσῃ νὰ καταλάβουν ὅτι θὰ δοκίμαζε κι' αὐτὸς νὰ σῶσῃ τοὺς ναυαγούς. Ἐκεῖνοι στάθηκαν καὶ τὸν κύτταζαν περιέργως. Πιὸ πέρα ἦσαν ξεριζωμένο ἕνα μεγάλο δέντρο. Ὁ Μάγνης μ' ἕνα κοφτερὸ χαλκί ἀρχισε νὰ κόβῃ ἕνα μεγάλο κλώνο. Οἱ γορίλλες τὸν τριγύρισαν καὶ τὸν κύτταζαν μετὰ προσοχή. Ἐκεῖνος δουλεύοντας ὁλοένα, τοὺς ἔκανε χειρονομίες νὰ τὸν μιμηθοῦν. Ἀργησαν πολὺ νὰ τὸν κατὰλάβουν, μὰ ὅταν κατάλαβαν τί τοὺς ἔλεγε, ρίχτηκαν στὸ δέντρο καὶ σὲ λίγο ὅλοι οἱ κλώνοι ἦσαν κομμένοι. Ὁ Μάγνης

ἦταν γεμάτος χαρὰ καὶ περηφάνεια. Κατόπιν μετὰ τὴν βοήθεια μερικῶν ἀπὸ τοὺς γορίλλες συναρμολόγησε τοὺς κλάδους, τοὺς ἔδεσε μετὰ ρίξες καὶ χοντρές περικοκλάδες κι' ἔφτιαξε ἕτσι μιά σκεδιά. Τὴν ἔσυρε μέσῳ στὸ ποτάμι, κι' ἀνέβηκε κι' αὐτὸς ἐπάνω μ' ἕνα κοντάρι γιὰ κουπί. Οἱ γορίλλες τὸν κύτταζαν περιέργως. Ἡ δυσκολία τώρα ἦταν νὰ πεισθῇ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ν' ἀνέβῃ μαζί του στὴ σκεδιά. Δυσκολο πρᾶγμα γιὰτὶ ὁ γορίλλας ἀποστρέφεται καὶ φοβάται πολὺ τὸ νερό.

Ὁ Μάγνης δείχνοντας ὁλοένα πότε τὸ νησί καὶ πότε τὴ σκεδιά, προσπαθῶν τοὺς σῶσω! σκέφτηκε. Ἐγὼ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΝΤΑΣ



Περίργες Βιογραφίες. Σημειῶν.

Ἡ γιὰτὶ τῶν εὐρωπαϊκῶν σημειῶν εἶναι ἡ ἀσπροκόκκινη σημαία τῆς Δανίας. Μπροστὰ τῆς κάθε ἄλλῃ σημαίᾳ, ἰδίως ἡ Ἀγγλικὴ καὶ ἡ Ἀμερικανικὴ εἶναι σωστὰ τρισεγγόνα. Ἡ σημαία τῆς Δανίας, ἔχει ἱστορίαν ἐπτααίωνων κι' ὁ ἄσπρος τῆς σταυρὸς ποῦναι κεντημένος πάνω σὲ κόκκινο φόντο, συμβολίζει τὸν σταυρὸ ποὺ ὁραματίσθηκε ὁ βασιλεὺς Βανδέρσας τῆς Δανίας τὴν ἐποχὴ ποὺ κινδύνευε τὸ κράτος του ἀπὸ τὶς θεομηνίες.

Δεύτερη κατὰ σειράν ἀρχαιότητα, ἔρχεται ἡ Τουρκικὴ. Χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1452, ἕνα χρόνο δηλαδὴ πρὶν γίνῃ ἡ Ἀλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ ἡμισέληνος καὶ τὸ ἄστρο, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἀνάγονται στοὺς περσικοὺς χρόνους — οἱ Τούρκοι θεωροῦν τοὺς Πέρσας προγόνους των — πότε ἡ ἐμφάνιση τοῦ φεγγαριοῦ, μαρτύρησε στοὺς πολιορκημένους Πέρσας τὰ σχέδια τῶν στρατιωτῶν τοῦ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος, ποὺ ἐπιχειροῦσαν νὰ ὑπονομεύσουν τὰ τεῖχη. Τὸ περίεργο σύμβολο τῆς παλῆας Σουλτανικῆς σημαίας — ὁ ντουράς — λέγεται πῶς ἔχει τὴν ἐξῆς προέλευση: Ὅταν ὁ Σουλτάνος Μουράτ ὁ πρῶτος, ἐπρόκειτο νὰ ὑπογράψῃ μιά συνθήκη, ἀντὶ ὑπογραφῆς, πασάλεψε τὰ δάκτυλα τοῦ ἀριστεροῦ τοῦ χειροῦ μετὰ μελάνι καὶ κατόπιν τ' ἀποτύπωσε πάνω στὴ περγαμνὴ. Τὰ ἀποτυπώματα αὐτὰ παρέμειναν ἀπὸ τότε στολιζαρισμένα, φυσικά ὡς σύμβολο.

Ἡ κιτρινοκόκκινη σημαία τῆς Ἰσπανίας ἔχει πιδ γραφικὴ ἱστορία. Μόλις ὁ κόμης τῆς Βαρκελώνας Ζεοφρέδ, ἔπεσε νεκρὸς στὴ μάχη, ὁ Κάρολος ὁ Τολμηρὸς βούτηξε τὰ δάκτυλά του στὸ ζεστὸ αἷμα τοῦ νεκροῦ κόμητος καὶ κατόπιν τ' ἀποτύπωσε πάνω στὴ χρυσαφί του ἀσπίδα, γιὰ νὰ τιμῇ τὴν ἀνδρεία του. Ἡ ἀσπίδα αὕτη μετὰ τὴς κηλίδες τοῦ αἵματος καθιερώθη ἀπὸ τότε ὡς σημαία τῆς Βαρκελώνας καὶ κατόπιν τῆς Ἀραγωνίας.

Τὴν Ἀμερικανικὴ σημαία τὴ σχεδίασε ὁ Βάσιγκτον μ' ἕνα μπλὲ καὶ κόκκινο μολύβι κουβεντιάζοντας καὶ φλερτάροντας μετὰ κυρία κάποιου ξένου

διπλωμάτη. Ἀμα τελείωσε τὸ φλέρτ κύτταξε τὸ σχέδιό του, τὸ βρῆκε θαυμασίο κι' ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τυπωθῇ σὲ χιλιάδες ἀντίτυπα.

Τὰ ψάρια μιλοῦν.

Πρὸ ὀλίγων μηνῶν ὁ διάσημος... ἰχθυολόγος, δόκτωρ Μάθιας Ντάντ ἔκανε τὴν ἐξῆς ἐξωφρενικὴ δήλωση: Οὐτε λίγο οὔτε πολὺ εἶπε ὅτι τὰ ψάρια δὲν εἶναι βουβά σάν... ψάρια ἀλλὰ ὅτι μιλοῦν. Ἐπεξηγώντας δὲ αὕτη τοῦ δήλωση ὑπεστήριξε ὅτι, ὅπως ὁ ἴδιος ἐξηκρίβωσε, τὰ ψάρια ἐκπέμπουν ἤχους ποὺ γίνονται ἀντιληπτοὶ μόνο ἀπὸ τοὺς συναδέλφους των. Αὕτη ἡ ἐκπληκτικὴ θεωρία πιστοποιήθηκε καὶ ἀπὸ τὸν καθηγητὴ Κόλλικερ, τοῦ Ἐνδρείου τῆς Νεαπόλεως. Ὁ τελευταῖος αὐτός... γιὰ νὰ πεισθῇ περισσότερον ἔκανε ἕνα περίπατο ὡς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης. Φόρεσε ἕνα σκάφανδρο κι' ἀφοῦ μῆτε μέσα σ' ἕνα ἠλεκτροφωτισμένο σιδερένιο κλουβὶ κατεδύθη εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν ψαριῶν. Ἐκεῖ κάτω δέ, στὸν πυθμένα, μετὰ τὴ βοήθεια ἐνὸς ἰσχυροῦ δέκτου μικροφώνου καὶ ἐνὸς εἰδικοῦ φωνογράφου κατέγραψε, «ἡχητικῶς», τὴν ἐκπληξὴ ποὺ δοκίμασαν τὰ ψάρια ἀπὸ τὴν ἀπρόοπτη ἐμφάνισή του. Οἱ ἤχοι ποὺ ἀπετύπωσε τὸ μηχανήμα δὲν ἦσαν ἴδιοι. Αὐτὸ ἀπεδείκνυε ὅτι κάθε ψάρι ἔχει καὶ δικό του «τέμπο» φωνῆς καὶ ἐκπέμπει διαφορῶς ἤχους ποὺ θὰ εἶναι ἀσφαλῶς λέξεις ἢ φράσεις κάποιας... ψαρόγλωσσας.

Καὶ λίγη ἀστρονομία. Ὁ διεθυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου τῆς Ἀργεντινῆς ὑπολογίζει ὅτι, ἐάν ἕνα ἑξῆς τρέχει ἐξήντα μίλια τὴν ὥρα, ἡμέρα καὶ νύκτα, δίχως νὰ σταματήσῃ, ἐπὶ 350 χρόνια, θὰ καλύψῃ τὴν ἀπόσταση τῆς διαμέτρου τοῦ κύκλου ποὺ διαγράφει ἡ Γῆ, στὸ ἐτήσιό της ταξίδι γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο.

Τώρα ἂν φαντασθοῦμε ὅτι, τὸν ἀπέραντο αὐτὸν κύκλο τὸν ἀντικαθιστᾷ τὸ δακτυλίδι μίας κυρίας, καὶ τὸ πάροῦμε ὡς βάση μετρήσεως, τότε τὸ πλησιέστερο ἄστρο θὰ βρίσκεται σὲ μιά ἀπόσταση ἐνὸς μιλίου, καὶ τὸ πιδ μακρινὸ ποὺ εἶναι ὁρατὸ μόνο μετὰ μικροσκοπίου, σὲ μιά ἀπόσταση εἰκοσι μιλίων.

Ὁ Μάγνης θὰ μπορούσε νὰ κάνει ἴσους τὶς ἐπιστημονικὲς του παρατηρήσεις. Μὰ θὰ μπορούσε νὰ φάῃ; Ἡ λατρεία τοῦ γορίλλας εἶναι πιδ ἄγρια ἀπὸ τὸ μίσος του.

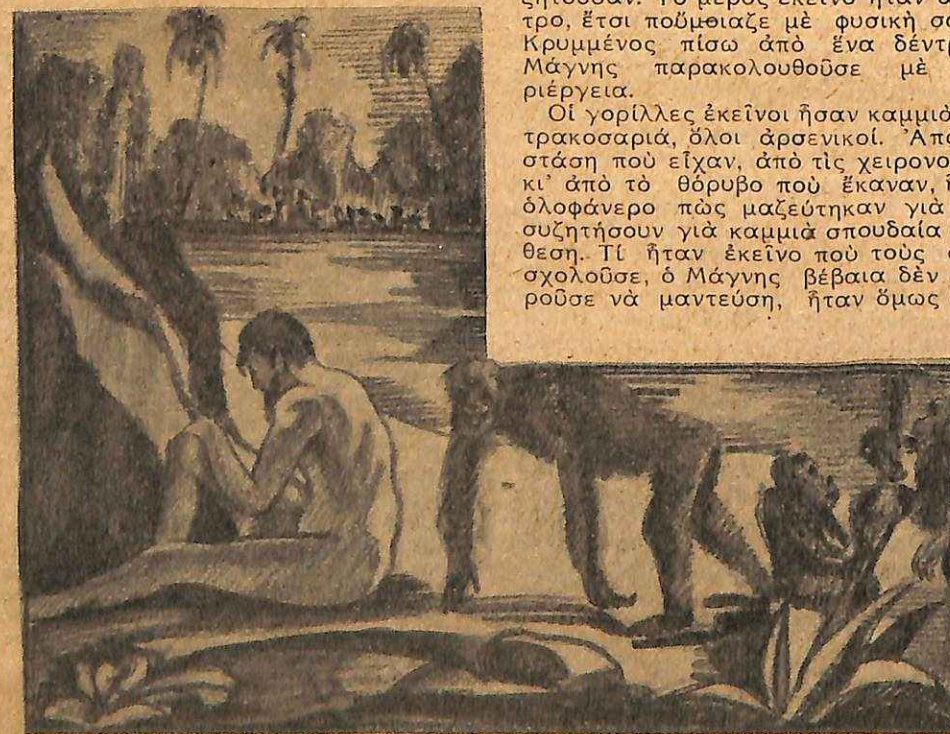
Θοῦσε νὰ τοὺς κάνῃ νὰ καταλάβουν. Τίποτε ἴσους αὐτοῖ. Ἐαπολυόταν μετὰ τὴν σκεδιά στὸ ποτάμι, ξαναγύριζε, ἔδειχνε τὸ νησί, τὴ σκεδιά, μιά, δύο, τρεῖς, δέκα, εἴκοσι φορές, ὥσπου στὸ τέλος ὁ πιδ μεγάλος γορίλλας, ὁ ἀρχηγός, ἀποφάσισε ν' ἀνέβῃ στὴ σκεδιά. Ἐπὶ τέλους!

Σιγὰ σιγὰ ἡ σκεδιά πλησίασε στὸ νησί. Ὁ γορίλλας στὴν ἀρχὴ ἔτρεμε ἀπ' τὸ φόβο του, σιγὰ σιγὰ ὅμως ἔσυνήθισε. Μὲ ἔξυπνα μάτια παρακολουθοῦσε τὰς κινήσεις τοῦ ἀνθρώπου. Μιάσυμπάθεια ἀρχισε νὰ γεννιέται στὴ ψυχὴ τοῦ ζῶου. Ὅταν ἔφθασαν στὴν

ὄχθη, τὸ πλῆθος τῶν ἀπελπισμένων τοὺς περικύκλωσε. Ὁ γορίλλας τοὺς ἐξηγήσε τὰ διατρέχοντα. Ἐκεῖνοι τὸν ἄκουαν προσεχτικά. Σὲ δέκα λεπτά, μιά ντουζίνα ἀπ' αὐτοὺς ἀποφάσισε νὰ ρισκινδυνεύσῃ νὰ περάσῃ στὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη. Ἐνας ἄγριος ἀλαλαγμός τοὺς ὑπεδέχθη. Οὐρλιαζάν ὅλοι ἀπὸ χαρὰ, ἀπὸ ἀγαλλίαση. Περὶ κὺ κ λ ω σαν τὸν Μάγνη καὶ τὸν χάριδευσαν μετὰ κολοσσιαία χένια τους, τὸν ἔσφιγγαν στίς τρυφερὲς τοὺς ἀγκάλες. Σὲ μιά ὥρα εἶχαν σωθῇ ὅλοι. Κάθε μίσος, κάθε δυσπιστία πρὸς τὸ χλωμὸ αὐτὸ ζῶο, ποὺ περπατοῦσε ὅλο ὄρθιο, ἐξαλείφθη. Κι' αὖ μιά λατρεία καὶ ἕνας σεβασμὸς γεννήθηκε στὴ ψυχὴ τους.

Οἱ ἀδικημένοι ἀπὸ τὴ φύσιν ἐγκέφαλοί τους ἀρχισαν νὰ φωτίζονται μετὰ κάποιο θαμπὸ φῶς θρησκευτικοῦ σεβασμοῦ. Τὸ ζῶο αὐτὸ ποὺ περπατοῦσε ὅλο ὄρθιο ἦταν ἀνώτερό τους. Ὅπως τοὺς ἔσωσε μπορούσε καὶ νὰ τοὺς καταστρέψῃ. Ἐπρεπε νὰ τὸ φοβόνταν καὶ νὰ τὸ σέβονταν.

Ὁ Μάγνης θὰ μπορούσε νὰ κάνει ἴσους τὶς ἐπιστημονικὲς του παρατηρήσεις. Μὰ θὰ μπορούσε νὰ φάῃ; Ἡ λατρεία τοῦ γορίλλας εἶναι πιδ ἄγρια ἀπὸ τὸ μίσος του.



ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΒΡΑΒΕΥΘΗΚΕ ΜΕΤΑΞΥ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΩΝ ΔΙΑ ΤΟ ΑΔΙΑΠΤΩΤΟΝ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΕΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΤΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι.

ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ ;

Ο Σαντέρ έπιασε τόν Περλονζούρ από τούς ώμους καί τόν τράβηξε μέσα στο δωμάτιο. Τόν ώδήγησε στο πιδ αναπαυτικό κάθισμα, λέγοντας μέ συγκίνηση. — Καλέ μου φίλε.

Ο Περλονζούρ άφησε τό καπέλλο του καί τό μπαστούνι του πάνω στο τραπέζι καί κάθισε. Ο Σαντέρ τόν κύτταζε περιμένοντας νά μιλήση.

— Έ λοιπόν; ρώτησε.

Ο Περλονζούρ δέν απάντησε. Πέντε χρόνων περιπέτειες δέν τόν είχαν αλλάξει πολύ. Είχε πάντα τά ίδια άνυπόταχτα ξανθά μαλλιά, τό ίδιο φευγάλεό μέτωπο, τό ίδιο ψυχρό γαλανό βλέμμα, τό χολωμένο καί συνωφρωμένο έκείνο ύφος, πού ό Σαντέρ, μολοντί προσεπάθησε, δέν μπόρεσε νά τό συνηθίση. Ο Σαντέρ ήθελε νά σφίξη μία φορά άκόμα στην άγκαλιά του τό φίλο του πού ξανάβλεπε ύστερα από τόσα χρόνια. Μά κάτι τόν παρέλυε. Τό διαπεραστικό βλέμμα του Περλονζούρ τόν πάγωνε καί δέν τολμούσε νά έκδηλώνη τη συγκίνησή του.

Κι' όμως ήταν πέντε χρόνια χωρισμένοι! — Φίλε μου, καλέ μου φίλε, είπε σέ λίγο, νάξερες πόσο χαίρομαι πού σέ ξαναβλέπω! — Καί γώ χαίρομαι, απάντησε ό Περλονζούρ. — Δέν άλλαζες σχεδόν καθόλου. Τά μάγουλά σου άδυνατίσαν λίγο καί γίνηκαν πιδ μελαγχροινά... κι' οί ώμοι σου πλάτυναν... Τίποτ' άλλο.

— Ναι, είπε καί ό Περλονζούρ, τίποτ' άλλο. Σηκώθηκε, έχωσε τά χέρια στίς τσέπες κι' έκανε ένα γύρο στο δωμάτιο.

— Κι' εσύ, ρώτησε, πότε γύρισες; — Θάνα καμιά έβδομάδα.

— Ο Περλονζούρ στάθηκε μπρός στο παράθυρο καί άρχισε νά χτυπά νευρικά τό τζάμι. Χωρίς νά στρέψη τό κεφάλι ρώτησε:

— Πέτυχες; — Η φωνή του φάνηκε στον Σαντέρ δισταχτική, πνιγμένη.

— Ναι απάντησε, έπέτυχα. Είμαι, πλούσιος. — Πολύ πλούσιος ε;

— Πάρα πολύ. Ο Περλονζούρ έγύρισε, έκαμε μερικά βήματα μέ τό κεφάλι σκυμμένο, έπειτα άκούμπησε στο τραπέζι, μέ τά χέρια σταυρωμένα.

— Σέ συγχαίρω, είπε, καί πρόσθεσε: Πάντα τυχερός εσύ!

Ο Σαντέρ τόν κύτταζε περίλυπος. Δέν είχε φανταστή τέτοια την πρώτη τους συνάντηση. Ξαφνικά άνησούχησε.

— Καί σύ, ρώτησε. Ο Περλονζούρ τούρριξε μία γρήγορη ματιά καί σταύρωσε τά χέρια του. Έβγαλε μία τσιγαροθήκη από την τσέπη, διάλεξε ένα τσιγάρο, τό άναψε καί μ' ένα περίεργο χαμόγελο στά χείλη:

— Έγώ; είπε τέλος, καταστροφή. Ο Σαντέρ τινάχτηκε.

— Έλα δά! έκανε. — Σοφ φαίνεται περίεργο; απάντησε ό άλλος, μ' ένα τόνο τραχύ, όπου ό Σαντέρ νόμιζε πώς διέκρινε καί κάποια μνησικακία. Καί όμως έπρεπε νά τώχης προβλέψει. Είχα πολλές διακυμάνσεις φυσικά. Μά τώρα...

Αφησε τά χέρια του νά πέσουν. — Δέ βαρύνεσαι, άποκρίθηκε ό Σαντέρ. Έγώ έφερα άρκετά καί γιά τούς δύο μας.

Ο Περλονζούρ κούνησε τό κεφάλι: — Δέν άλλαζες βλέπω διόλου Ζώρζ. Έχεις πάντα την ίδια καρδιά. Άλλά καί δέν μπορώ νά δεχτώ. Σέ όχτώ μέρες, θά πάρω πάλη κανένα βαπόρι... Δέν ήθελα νά λείψω από τη συνέντευξη μά...

STANISLAS STEEMAN

ΕΞΕΤΗ

ΠΕΘΑΙΝΟΙ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ

Μ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ



Ο Σαντέρ χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι.

— Σώπα, στο Θεό σου, φώναξε. Ξέχασες τίς συμφωνίες μας; Τό έέραμε πώς δέν θα γυρίζαμε όλοι άμπλουτοι. Έγώ έφερα άρκετά καί γιά τούς δύο μας.

Αρπαξε τό χέρι του φίλου του καί τόσφιξε δυνατά.

— «Στίς καλές καί στίς κακές ώρες» θυμάσαι; Αυτό ήταν τό σύνθημά μας!... Καλέ μου, αγαπημένε μου φίλε, διηγώσου μου τίς περιπέτειές σου.

— Τίποτα, Ζώρζ, τίποτα. Αστόχησα. Θέλω...ό τόνος της φωνής του γίνηκε τραχύς—θέλω νά ύπο-

στώ μόνος μου τίς συνέπειες. Άν άστόχησαν κι' οί άλλοι σάν καί μένα έλπίζω πώς θα μέ μιμηθούν, πώς δέ θα θελήσουν νά πάρουν χρήματα πού δέν είναι δικά τους. Μην έπιχειρής λοιπόν νά μέ πείσης.

— Ηλίθιε, φώναξε ό Σαντέρ. Είχε σφίξει τίς γροθιές του, έτοιμος νά ξεσπάση. Η άρνηση του Περλονζούρ τόν έκανε έξω φρενών.

— Η συμφωνία μας, άρχισε μέ δυνατή φωνή, ή συμφωνία, πού ώρκιστηκες νά σεβαστής... Αλλά ό φίλος του τόν διέκοψε πιάνοντας τό χέρι του.

— Άστα, του είπε μέ κούραση. Έχομε όχτώ μέρες μπροστά μας γιά νά τσακωθούμε. Ός τά τότε θάχουν γυρίσει καί οί άλλοι... Ο τόνος του ήταν τόσον τραχύς, τό πρόσωπό του τόσο κακιωμένο, πού ό Σαντέρ έέχασε στη στιγμή ως καί την άφορμή του θυμού του. Άπό τούς πέντε φίλους του συμπαθούσε, άλλοτε, λιγώτερο τόν Περλονζούρ αλλά τώρα αισθανόταν γι' αυτόν μία άληθινή άδελφική στοργή, μά δέν ήξευρε πώς νά την έκδηλώση.

Τό ρολόι χτύπησε όχτώ καί τόν έβγαλε από την άμχανία.

— Έχεις δίκη, είπε. Άς γιορτάσουμε σήμερα τη συνάντησή μας. Όχτώ... πάμε νά φάμε στο Μπορεάλ.

Ο Περλονζούρ συνωφρωθήκε: — Τό Μπορεάλ; Τι είναι πάλι αυτό; — Ένα κομψό έστιατόριο, φίλε μου... Ίσως νάχης και ρό νά πατήσης τό πόδι σου σ' ένα τέτοιο κέντρο, εσύ πού άλλοτε σύχναζες τακτικά.

— Άλήθεια είναι πολλός καιρός... είπε συλλογισμένος ό Περλονζούρ...

Έξω ή θερμοκρασία ήταν γλυκειά καί ή νύχτα φεγγαβολούσε από τίς φωτεινές ρεκλάμες.

Η είσοδος τους στο Μπορεάλ προέξηνσε άρκετη έντύπωση καί δυό-τρεις γυναίκες στολισμένες σάν άρχαία έιδωλα, έσκυψαν λίγο τό κεφάλι γιά νά προσέξουν καλύτερα αυτό τό ζευγάρι τών νέων μέ τίς φαρδιές πλάτες, μέ τά ήλιοκαμένα πρόσωπα.

Στό Σαντέρ έφθασε μία έβδομάδα γιά νά ξαναθυμηθί την παλιά των ζωή. Ο Περλονζούρ όμως εύρισκε μία καινούργια ήδονή, νά διαλέγη τά φαγητά του, νά παραγγέλνη τά έκλεκτά κρασιά, νά κυαλάρη τίς όμορφες γυναίκες.

— Μερικές άπ' αυτές μέ συγκινούν περισσότερο καί από τούς ούρανούς της Κίνας—συλλογίστηκε φωναχτά—ή έρριξε γύρω του ένα βλέμμα πόθου. Νόμιζε πώς δια γύκι του ήταν γνωστά. Νόμιζε πώς άναγνώριζε όλο τόν κόσμο. Άπό τόν πωλητή τών λουλουδιών, τίς βαμμένες γυναίκες, τίς έξωμες, πού του έρριχναν κάπου κάπου ένα βαρύ βλέμμα, ως τόν έφημεριδοπώλη πού πήγαινε βιαστικός από τραπέζι σέ τραπέζι.

— Έ, φώναξε ό Περλονζούρ, την «Ηχώ». Έρριξε ένα βλέμμα γρήγορο, ανθρώπου βιαστικού, διπλώσε την έφημερίδα καί την έχωσε στην τσέπη του σακκακιού του.

— Καλούτσικο τό κρασί τους, είπε. Δέν είναι σάν... — Σάν; επέμεινε ήρεμα ό Σαντέρ.

— Σάν κι' εκείνο πού πίναμε στο φρίσκο, άποτελείωσε μέ στενοχώρια ό Περλονζούρ. Καί διηγήθηκε την ιστορία του.

Ο Σαντέρ τόν άκουε έκστατικά. Κι' αυτός ξαναθυμόταν τά περασμένα καί τίς μακρινές χώρες πού είχε διατρέξει, τά πέντε αυτά χρόνια, κυνηγώντας την τύχη. Την τύχη πού του χαμογέλασε. Είχε γυρίσει πιδ πλούσιος καί από πολλούς μαχαραγιάδες. Αυτή ή σκέψη τόν έκανε νά συλλογιστή καί τούς άλλους τέσσερες φίλους πού έλειπαν: Είχαν άράγε έπιτύχει αυτοί; Η σάν τόν Περλονζούρ...

Μία γυναίκα μέ χρυσούφαντη κάπα πέρασε πλάι τους άφίνοντας στο διάβα της μία πνοή από άρωμα.

— Τό άρωμα της Ένκαρνασιόν, ψιθύρισε ό Σαντέρ, κι' ό νούς του πέταξε στην γυναίκα πού αγαπούσε μόλο πού ξερε πώς δέ θα γίνη δική του. Την ξανάβλεπε μέ τό γκρίζο της φουστάνι, τό άχροκίτρινο ντεκολτέ της, στολισμένο μέ μία σειρά ρόζ μαργαριτριά.

— Κι' έτσι γύρισα άπένταρος, είπε ό Περλονζούρ, τε λειώνοντας τη διήγησή του.

— Φίλε μου, καλέ μου φίλε, ψιθύρισε μέ συγκίνηση ό Σαντέρ σφίγγοντας πάνω από τό τραπέζι τό χέρι του Περλονζούρ.

— Γκαρσόν, φώναξε, καί σπρώχνοντας την καρέκλα του, έρριξε ένα χαρτονόμισμα, πάνω στο τραπέζομάντηλο. Ένα χαρτονόμισμα πού άναψε στα μάτια του Περλονζούρ μία μικρή φλόγα. Μία παράξενη μικρή φλόγα πού έσβυσε άμέσως. Όταν βγήκαν από τό έστιατόριο ή νύχτα ήταν ζεστή άκόμα.

— Κάνουμε καμιά βόλτα; Είπε ό Σαντέρ. Έπειτα θά σέ πάω μέ ταξί στο ξενοδοχείο σου. Μένεις σέ ξενοδοχείο, δέν είναι έτσι;

— Ναι, είπε ό Περλονζούρ.

— Αύριο θάρθης σπίτι μου, άποφάσισε ό Σαντέρ. Μην πής όχι. Βαρύνεσαι μόνος. Θά περιμένουμε μαζί τούς άλλους. Σέ δεκαπέντε μέρες, ξέρεις πρέπει νάναι έδώ. Καί φτάνει νά φέρη ένας άπ' όλους όσα πάνω-κάτω έφερα καί έγώ γιά νά...

Θυμήθηκε την συμφωνία, πού είχαν κάνει πέντε χρόνια πριν μέ τούς φίλους του. Έσφίξε τόν Περλονζούρ στην άγκαλιά του φωνάζοντας:...

— Γιά νά μάς άνήκη ό κόσμος!...

Είχαν σταματήσει στο πεζοδρόμιο, κάτω από τό κιτρινωπό φώς ενός φαναριού.

— Γιά νά μάς άνήκη ό κόσμος, ξανάπε, μέ πεποίθηση. Ο Περλονζούρ είχε άκουμπήσει στο φανάρι. Τό πλούσιο γεύμα, τά παλιά κρασιά, ή θερμή άτμόσφαιρα, τά άρώματα τών γυναικών καί οί ήχοι τών τζάζ, τόν είχαν μεθύσει από χαρά καί τόν είχαν κουράσει.

— Λοιπόν; έκαμε ό Σαντέρ. Θάρθης σπίτι;

— Ναι, είπε ξερά ό Περλονζούρ.

Είχε βγάλεϊ την έφημερίδα από την τσέπη του, την είχε ξεδιπλώσει καί έκανε άέρα μέ τά δυό του χέρια. Ξαφνικά τό βλέμμα του σταμάτησε ένα λεπτό καθώς έπλησίαζε την έφημερίδα στο πρόσωπό του. Έπειτα κύτταζε τόν Σαντέρ μέ όδυνηρή έκπληξη.

— Θεέ μου, είπε μέ ταραγμένη φωνή. Μέ τό δάχτυλο έδειχνε μία είδηση στην τελευταία ώρα της έφημερίδος:

— Η «Ακίτεν» κατέπλευσεν σήμερα εις Μασσαλίαν.

Ο Σαντέρ άρπαξε την έφημερίδα καί έδιάβασε. «Έν δυστύχημα έσημειώθη κατά τόν πλοών».

— Τι τί, έκανε, ένώ ένα σκοτεινό προαίσθημα τόν έκυριεύε.

Έξέτασε προσεχτικά τό σκυθρωπό πρόσωπο του Περλονζούρ.

— Κανένας από τούς δικούς μας;... μίλα, μίλα λοιπόν.

Ο Περλονζούρ έσκυψε τό κεφάλι.

— Ο Ναμότ, ψιθύρισε. Διάβασε:

Ο Σαντέρ πήδησε δυό παραγράφους καί διάβασε. «Μίαν ώραν μετά τόν άπόπλου της «Ακίτεν» έκ Πόρτ—Σάιτ, καί περί ώραν ένδεκάτην νυχτερινήν μία τραγική φωνή: «Ένας άνθρωπος εις την θάλασσαν» άντήχησε εις την γέφυραν. Παρ' όλας τας άπεγνωσμένες προσπάθειάς του πληρώματος, αί όποίαι παρετάθησαν μέχρι πρώτας, δέν κατορθώθη νά άνευρεθί ούδέν ίχνος του άπωλεσθέντος επιβάτου. Ο τόνον τραγικώς τελευτήσας επιβάτης ονομάζετο Ναμότ καί επέστρεφεν έκ Πεκίνου. Ούδεις γνωρίζει υπό ποίας συνθήκας έγένητο τό δυστύχημα...».

Κάτωχρος ό Σαντέρ άντήλλαξε ένα βλέμμα μέ τόν Περλονζούρ. Ο Έρρίκος... ψιθύρισε μέ δυσκολία ύστερα από κάμποσες προσπάθειες.

Ανάμεσα στους δυό φίλους ύψώθηκε μία άτμόσφαιρα

βαρείά, άποπνιχτική. Έπειτα ό Περλονζούρ είπε συλλογισμένα.

— Έγραψαν δυστύχημα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙ

ΕΝΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

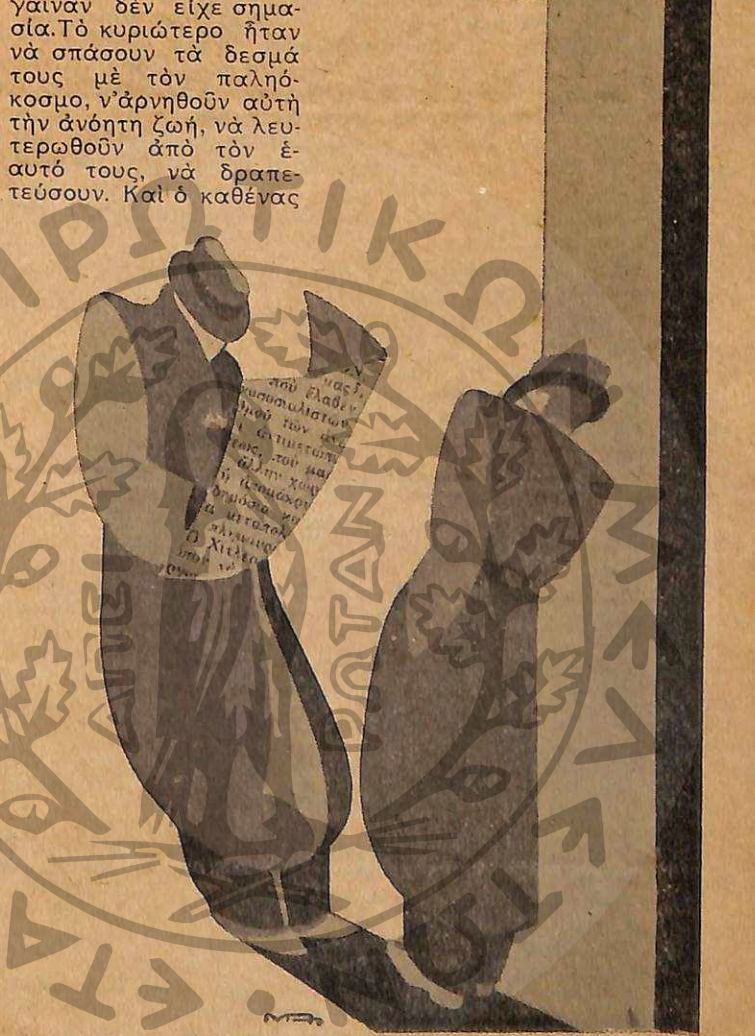
Έκείνη τη νύχτα ό Σαντέρ κοιμήθηκε λίγο καί άσχημα. Γδύθηκε καί πλάγιασε μέ την εικόνα του Ναμότ μπροστά του. Άδικα έκλεινε τά μάτια, άδικα γύριζε πότε από τό ένα πλευρό καί πότε από τό άλλο. Ο ύπνος δέν έρχόταν. Μία άβάσταχτη θλίψη είχε διαδεχθή τη χθεσινή του ευθυμία.

Έβλεπε τόν Ναμότ καθισμένο μέ νωχέλεια στην πολυθρόνα, νά στρίβη ένα τσιγάρο ανάμεσα στα λεπτά του δάκτυλα καί πού καί πού άφηρημένος νά λιώνη τά μαλλιά του. Πόσο τόν είχε αγαπήσει... Καί τώρα... Πώς ήταν δυνατό νά μη γυρίση ποτέ!

Ο Ναμότ πού ήταν καί ό μεγαλύτερος άπ' όλους, είχε συλλάβει αυτήν την ιδέα, άφου έχασε μία νύχτα στο πόκερ καί την τελευταία του πεντάρα. Είχε άνασκηκωθεί από τό τραπέζι, τρικλίζοντας λίγο γιάτι είχε πih πολύ καί κυττάζοντας έναν έναν τούς φίλους του, τούς ρώτησε μέ τη βαθεία φωνή του.

— Έ τί λέτε παιδιά; Νομίζετε σι' άλήθεια πώς μπορεί νά εξακολουθήση αυτή ή ζωή;

Όλοι συμφώνησαν πώς ή ζωή αυτή, πού ζούσαν, δέν είχε κανένα σκοπό. Τότε ό Ναμότ άνέπτυξε τό σχέδιό του: Θά έφευγαν καί οί έξη νά πάν νά βρουν την τύχη τους. Αύριο, μεθαύριο, σέ όχτώ μέρες ή σ' ένα μήνα θά έφευγαν όπως όπως. Τό πού θά πήγαιναν δέν είχε σημασία. Τό κυριώτερο ήταν νά σπάσουν τά δεσμά τους μέ τόν παλιόκοσμο, ν' άρνηθούν αυτή την άνόητη ζωή, νά λευτερωθούν από τόν έαυτό τους, νά δραπέτευσουν. Καί ό καθένας



χωριστά, θα εργαζόταν γερὰ σ' ὅ,τι δήποτε, πέντε χρόνια.

Ήταν νέοι κι' οἱ ἔξη: ἔπρεπε νὰ δουλέψουν γερὰ πέντε ὁλόκληρα χρόνια, ὁ καθένας γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ γιὰ ὅλους. Τὰ ξημερώματα συμφώνησαν καὶ ὠρίστηκαν νὰ μοιραστοῦν στὴν ἐπιστροφή τὰ κέρδη τους. Συμφώνησαν ἀκόμα καὶ γιὰ τὴν ἡμερομηνία ποὺ θὰ ξαναγύριζαν καὶ θὰ ξαναβρῖσκόντουσαν στὸ σπίτι τοῦ Σαντέρ. Γιὰ χιλιοστή φορά ὁ Σαντέρ ἀναπολοῦσε μὲ συγκίνηση τὴ βραδιά ἐκείνη, τοὺς ἐνθουσιασμοὺς τῶν φίλων του ποὺ σὲ λίγο θὰ ἔφευγαν γιὰ τὸ ἀγνώστο, μὲ τὶς τσέπες ἄδειες, μὰ μὲ ἐλπίδα στὴν καρδιά.

Εἶχαν ἐγκαταλείψει τὴν πατρίδα τους χωρὶς καμμιὰ λύπη. Δὲν ἄφιναν κανένα πίσω τους. Μόνον ὁ Περλονζοῦρ καὶ ὁ Γκρίμπ ἐγκατέλειψαν μὲ βαρεῖα καρδιά τὶς ἀπαρηγόρητες γρηοῦλες, ποὺ ζοῦσαν ἀκόμη μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ξαναδοῦν μιά μέρα τὰ παιδιὰ τους.

Ὁ Σαντέρ συλλογίστηκε πὼς μιά ἀπὸ τὶς δυὸ γυναῖκοι θὰ ξανάβλεπε ἐπὶ τέλους τὸ παιδί της. Καὶ διερωτήθηκε μὲ μιά περίεργη ἀδημονία, ἂν ἡ ἄλλη, ἡ μητέρα τοῦ Γκρίμπ θὰ εἶχε κι' αὐτὴ τὴν ἴδια εὐτυχία. Ποῦ ἦταν ὁ Γκρίμπ τώρα, καὶ ὁ Γινὸλ καὶ ὁ Ζερνικό; Ἄν ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἐρχόταν νικημένος σὰν τὸν Περλονζοῦρ, θὰ ἐπαναστατοῦσε ἄραγε κι' αὐτὸς καὶ θ' ἀρνιόταν νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία τῶν ἄλλων;

Τὸ ρολοὶ χτύπησε τρεῖς καὶ ὁ Σαντέρ στριφογύριζε ἀκόμα στὸ στρώμα. Ἡ ἰδέα τοῦ δυστυχισμένου Ναμότ ἦταν μὰ τὴν ἀλήθεια περίφημη. Ποιὸς ἀπ' ὅλους πέντε χρόνια πρὶν, εἶχε ἐξασφαλίσει τὸ καθημερινὸ του ψωμί. Ὁ Περλονζοῦρ, ὁ Γινὸλ καὶ ὁ Γκρίμπ, κέρδιζαν μὲ δυσκολία τὴ ζωὴ τους, καὶ δαπανοῦσαν στὸ νυχτερινὸ κέντρο ὅ,τι εἶχαν κερδίσει δουλεύοντας σκυλίσια ὅλη μέρα.

Ὁ Ναμότ κι' ὁ Ζερνικό εἶχαν σπαταλήσει κάτι κληρονομίες κι' εἶχαν μείνει ἀπένταροι. Μόνον ὁ Σαντέρ ἦταν οἰκονομικὰ ἀνεξάρτητος ἐκείνη τὴν ἐποχὴ. Δὲν ἔκανε καμμιὰ δουλειά. Σύχναζε στίς κούρσες κι' ἔγραφε στίχους.....

Ὁ Σαντέρ ἀνακάθισε στὸ κρεβάτι του καὶ ἄναψε τὸ φῶς. Τοῦ φάνηκε πὼς κάποιος χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματός του. Ὁ νέος κατοικοῦσε σὲ μιά μεγάλη πολυκατοικία μὲ δύο εἰσόδους. Ἡ κυρία εἰσόδος ἔμενε ἀνοιχτὴ ὅλη τὴν νύκτα. Νὰ ἦταν ὁ νυχτερινὸς φύλακας;

Γιὰ δευτέρη φορά τὸ κουδοῦνι ἀντήχησε. — Ποιὸς νᾶναι ἄραγε; μουρμούρισε ὁ Σαντέρ. Καὶ αὐτὸς ὁ ἡλίθιος ὁ καμαριέρης μου δὲ θὰ χαλάσει βέβαια τὴν ἡσυχία του.

Σηκώθηκε, φόρεσε τὶς παντοφλές του καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα του.

— Ἕνα τηλεγράφημα γιὰ σᾶς κύριε.

— Ἕνα τηλεγράφημα;

Ὁ κομιστής χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ κατέβαινε δυὸ-δυὸ τὶς σκάλες.

Ὁ Σαντέρ ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ ἄνοιξε τὸ τηλεγράφημα καὶ διάβασε: «Βρισκόμουν στὴν Ἀκίτν μὲ τὸν Ναμότ: Προσπαθῶ φθάσω σπῆτι σου αὔριο βράδυ. Ζερνικό».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ III

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΦΙΛΟΣ

Τὸ ἄλλο βράδυ, ἐπειδὴ ὁ Σαντέρ εἶχε δώσει ἄδεια στὸν ὑπὸνέτῃ του πῆγε μόνος του καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα στὴν Ἐνκαρνασιόν.

— Ὡστε, εἶπε ἐκείνη συλλογισμένη, ὅταν κάθισε στὸ σαλόνι, θὰ τὸν ξαναδῶ. Μιλοῦσε μὲ μιά φωνὴ ἡσυχῆ, γλυκειά, λίγο συρτά, δίχως νὰ ἀφίνη διόλου νὰ φανῇ ἡ συγκίνησής της.

Νὰ τὸ τηλεγράφημα τοῦ Ζερνικό, εἶπε ὁ Σαντέρ. Τὸ πρῶτ' αὖτ' εἶχε τηλεφωνῆσαι δὲν τόχα πρόχειρο γιὰ νὰ σᾶς τὸ διαβάσω.

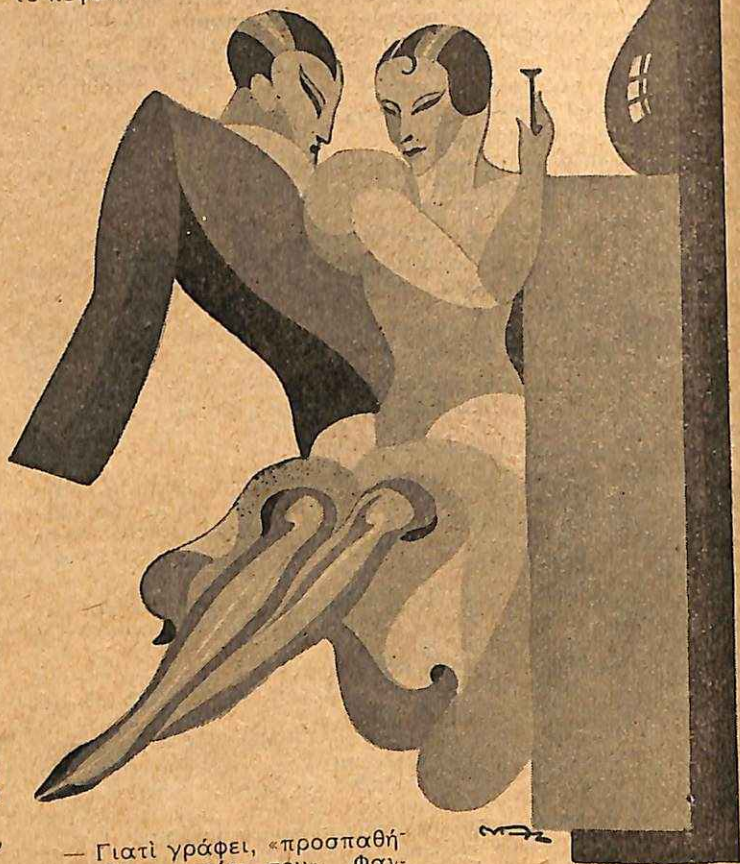
Ἐπειτα σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ βηματίζει μέσα στὸ δωμάτιο ἀποφεύγοντας νὰ κυττάξῃ τὴ νέα γυναίκα. Τὸ ἔξευρε πολὺ καλά. Αὐτὴ ἡ γυναίκα δὲν ἦταν γι' αὐτὸν. Καὶ ἂν ὡς τώρα βαυκαλιζόταν μὲ μιά ἀπατηλὴ ἐλπίδα, τὸ τηλεγράφημα τοῦ Ζερνικό τὸν ἐβγάξε ἀπ' αὐτὴ τὴν πλάνη.

Ὁχτὼ μέρες πρὶν δὲ γνώριζε τὴν Ἐνκαρνασιόν. Τὴν εἶχε συναντήσῃ μόνο δυὸ φορές τὴν περασμένη ἑβδομάδα. Καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τὴν εἶχε ἐρωτευθῇ, μόλο ποὺ ἔξευρε πὼς ἐκείνη ἀγαποῦσε τὸν ξενιτεμένο του φίλο, τὸν Ζερνικό. Κάθε φορά, ἔχανε μπροστά της, ὅλη τὴν ἐτοιμότητά του πνεύματός του, ὅλη τὴν ψυχραιμία.

— Τὶ περίεργο τηλεγράφημα! Δὲν τὸ βρίσκετε τέτοιο κύριε Σαντέρ;

— Περιέργο; ρώτησε ὁ νέος διακόπτοντας τὸν περίπατό του. Περιέργο, γιατί;

Ἡ νεαρά γυναίκα κούνησε τὸ κεφάλι:



— Γιατί γράφει, «προσπαθῶ φθάσω σπῆτι σου». Φαντάζεται πὼς μπορεῖ νὰ τὸν κρατήσῃ τίποτα μακριὰ ἀπὸ μένα, μακριὰ ἀπὸ σᾶς.

Ὁ Σαντέρ τὸλμησε καὶ τὴν κύτταξε κατάματα.

— Δὲν καταλαβαίνω, εἶπε.

— Αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα εἶναι περίεργο... ἐπανελάβε μὲ σταθερότητα ἡ Ἐνκαρνασιόν. Καὶ μένα νὰ μὴ μοῦ γράψῃ δυὸ λόγια;

— Μὰ μήπως ξεύρει κἄν πὼς εἴσθε ἐδῶ;

— Ὡ φαντάζομαι πὼς θὰ ξεύρῃ νὰ ἀκούῃ τὰ μηνύματα τῆς καρδιάς.

Ἡ νέα γυναίκα ὕψωσε πρὸς τὸν Σαντέρ τὰ μεγάλα της βελουδένια μάτια.

— Εἴσθε ὁ καλύτερός του φίλος νομίζω, εἶπε. Σᾶς ἀνέφερε συχνά.

Ὁ Σαντέρ ἔσφιξε τὰ χέρια του, προχώρησε ἕνα βῆμα καὶ ψιθύρισε μὲ κάποια τρεμουῖλα στὴ φωνή.

— Ἡ φίλια εἶναι κάποτε πολὺ βαρὺ φορτίο.

— Τὶ θέλετε νὰ πῆτε, εἶπε ἡ Ἐνκαρνασιόν ἀνάβοντας ἕνα τσιγάρο.

Ὁ Σαντέρ δάγκασε τὰ χεῖλη του. Τὶ ἤθελε νὰ πῇ; Δυὸ λέξεις μονάχα. Μὰ δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα. Αὐτὴ ἡ γυναίκα ἀνῆκε στὸν Ζερνικό, καὶ ὁ Ζερνικό ἦταν φίλος του.

Καὶ αὐτὴ ἡ γυναίκα δὲν ἦταν μιά ἀπὸ αὐτὲς τὶς κατὰ φύσιν ποὺ μποροῦσαν νὰ τὴ μοιρασθοῦν, ὅπως τοὺς θησαυροὺς ποὺ θὰ ἔφερναν ἀπὸ τὴ Μαντζουρία ἢ τὸ Χάλιφαξ.

Κι' ὅμως—ὁ Σαντέρ ἔσκυψε τὸ κεφάλι ὅταν τὸ συλλογίστηκε—κάποτε εἶχε τολμήσει νὰ ἐλπίσῃ ὅτι δὲ θὰ γύριζε ὁ Ζερνικό! Κι' εἶχε μάλιστα σκεφτῇ πὼς ἂν δὲ γύριζε ὁ Ζερνικό, τίποτα στὸν κόσμον δὲ θὰ τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἐξομολογηθῇ τὸν ἔρωτά του στὴν Ἐνκαρνασιόν.

— Τὶ θέλετε νὰ πῆτε; Ἐπέμεινε σιγὰ ἡ Ἐνκαρνασιόν.

— Δὲν ξέρω πιά, ἄρθρωσε μὲ κάπο ὁ Σαντέρ, ἀφίνοντας τὸν ἑαυτό του νὰ πέσῃ σὲ μιά πολυθρόνα. Σκέπασε τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του. Γιατί εἶχε ἔρθῃ αὐτὴ ἡ γυναίκα; Γιατί δὲν περίμενε τὴν ἀφίξη τοῦ Ζερνικό; Γιατί εἶχε ἔρθῃ ἐπανειλημμένως αὐτὲς τὶς τελευταῖες μέρες, γιὰ νὰ τοῦ πῇ μὲ τὴν ἡσυχὴ φωνή της, πὼς ἦταν φοβερά ἀνήσυχη γιὰ τὴν τύχη τοῦ Ζερνικό, τοῦ Ζερνικό ποὺ δὲν τῆς εἶχε γράψῃ οὔτε ἕνα γράμμα ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα.

Ἐννιά... ψιθύρισε ἡ νέα γυναίκα. Φαντάζεστε πὼς μπορεῖ ν' ἀργήσῃ ἀκόμα πολὺ;

Ὁ Σαντέρ δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν πνιγρὴ. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ ξεσποῦσε σὲ θύελλα. Ἄνοιξε ἕνα ντουλάπι, ἐβγάλε τέσσερα ποτήρια, ἕνα shaher καὶ κάμποσα μπουκάλια.

— Κυττάζετε, εἶπε, πόσο εἰμαι βέβαιος πὼς θάρθῃ. Θὰ ἐτοιμάσω ἀπὸ τώρα τὸ κοκτέιλ.

— Γιατί τέσσερα; ρώτησε ἡ Ἐνκαρνασιόν.

— Ἐσεῖς, ὁ Περλονζοῦρ, ὁ Ζερνικό καὶ ἐγώ.

— Ἀλλὰ ὁ φίλος σᾶς ὁ Περλονζοῦρ δὲν εἶναι δῶ.

— Πῆγε νὰ δῇ τὴ μητέρα του. Σὲ λίγο θὰ εἶναι ἐδῶ.

Ὁ Σαντέρ ἔβαλε διάφορα ποτά, κοπανισμένο πάγο, λεμόνι καὶ κούνησε καλά τὸ shaher.

— Θεέ μου, ἀνάπνευσε βαθεῖα, τί ζέστη ποὺ κάνει. Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἠλεκτρισμό, δὲ σᾶς φαίνεται; — Νομίζετε; Ἡ Ἐνκαρνασιόν ἔσβυσε τὸ τσιγάρο της στὸ τασάκι καὶ εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή.

— Αὐτὸ μοῦ θυμίζει, τὸ βράδυ ποὺ γνώρισα γιὰ πρώτη φορά τὸν Ζερνικό στὶς Βερμούδες.

Ἐμεινε γιὰ μιά στιγμή σκεπτικὴ.

— Θεέ μου, τὴ τρελλὴ βραδιά.

Ὁ Σαντέρ περίμενε ἀσθμαίνοντας. Ἐννοιοῦθε πὼς ἡ νεαρά γυναίκα ἐκνευρισμένη ἀπὸ τὴν ἀναμονὴν θὰ μιλοῦσε ἐπιτέλους γιὰ τὴ γνώριμά της μὲ τὸν Ζερνικό. Ἀλλὰ ἡ Ἐνκαρνασιόν δὲν ἀγαποῦσε τὶς ἐκμυστηρεύσεις.

Εἶπε μονο:

— Κυττάζαμε τὴ θάλασσα. Θᾶλεγε κανένας πὼς ἦταν ἀπὸ μπλὲ βελούδο. Μοῦ εἶχε πῇ χαριτωμένα πράγματα... Καὶ ἔπειτα καθαρὰ: «Εἴστε ὠραία καὶ σᾶς ἀγαπῶ». Θὰ εἴστε κοντά μου ἢ πιὸ χαϊδεμένη γυναίκα. Θὰ σᾶς κάμω πριγκήπισσα, καὶ βασίλισσα ἂν τὸ θέλετε». Καὶ τότε ἐγὼ ρώτησα. «Καὶ τί θὰ μοῦ ζητήσετε ὡς ἀντάλλαγμα;» «Τίποτα». Ἀμέσως πῆρα τὴν ἀπόφαση νὰ τοῦ δώσω τὸ πᾶν. Τὸ ἐπόμενο βράδυ, μαρκάρισε γιὰ τὸ Σάρλιστον.

Ὁ Σαντέρ ἐννοιοῦθε κάτι στὸ λαιμό του νὰ τὸν πνίγῃ. Ρώτησε μὲ δυσκολία:

— Καὶ δίνοντας πίστι σ' αὐτὲς τὶς μόνες λέξεις, τὸν περιμένετε δύο χρόνια τώρα.

— Μάλιστα.

Καὶ πάλι σῶπασαν. Ἦτο δυνατόν νὰ συναντήσῃ μιά τέτοια γυναίκα γιὰ νὰ τὴ χάσῃ ἀμέσως;

Ἡ ἐπιθυμία του νὰ ξαναδῇ τὸ Ζερνικό καὶ νὰ μάθῃ λεπτομέρειες γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Ναμότ, εἶχε σβύσει πιά ὁλόκληρη. Δὲν ὑπῆρχε πιά τίποτα στὸν κόσμο γι' αὐτὸν ἐκτὸς ἀπ' αὐτὴ τὴ γυναίκα ποὺ τὴν ἀγαποῦσε παράφορα. Τὴν κύτταξε μιά φορά ἀκόμα μὲ πάθος. Ἴσως ἦταν ἡ τελευταία φορά ποὺ μποροῦσε νὰ τὴν κυττάξῃ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

Τὸ ρολοὶ κτύπησε καὶ ἡ Ἐνκαρνασιόν φάνηκε νὰ ξυπνᾷ ἀπὸ κάποιο ὄνειρο.

— Δέκα, εἶπε. Πὼς δὲν ἦρθε ἀκόμα.

Καὶ πρόσθεσε χωρὶς ἡ φωνή της νὰ προδίδῃ τὴν παραμικρὴ συγκίνησιν.

— Φοβάμαι, κύριε Σαντέρ.

Ὁ Σαντέρ προσπάθησε νὰ γελάσῃ γιὰ νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

— Φοβάσθε, μὰ τί φοβάσθε; Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε;

Ἡ Ἐνκαρνασιόν δὲν ἀπάντησε. Πέρασαν λίγες στιγμὲς

ΠΑΝΘΕΟΝ

σιωπῆς κι' ὕστερα τὸν ξαναρώτησε:

— Πὼς εἶναι δυνατόν νὰ πέσῃ στὰ καλά—καθούμενα ἕνας ἄνθρωπος στὴ θάλασσα;

Τότε πίσω τους ἀκούστηκε ἕνα ἐλαφρὸ τρίξιμο καὶ μιά βραχνὴ φωνὴ ποὺ ἔλεγε:

— Μπορεῖ νὰ μὴν ἔπεσε, ἀλλὰ νὰ τὸν ρίξαν στὴ θάλασσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ IV

Η ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

— Ἀγαπημένη μου, ψιθύρισε ὁ Ζερνικό σφίγγοντας τὴν Ἐνκαρνασιόν στὴν ἀγκαλιά του. Ἐπειτα ἀγκάλιασε σιωπηλὰ τὸν Σαντέρ.

Ὁ Σαντέρ τάχασε:

Εἶχε γνωρίσει ἕνα Ζερνικό ἡσυχό, δυνατό, κύριο τοῦ ἑαυτοῦ του. Καὶ τώρα τὸν ξανάβρισκε νευρικό, ἀνήσυχό, μὲ τὰ μάτια ἀπλανῆ καὶ ἀγρία. Τὰ χέρια του ἔτρεμαν.

— Ἀπὸ ποῦ μπήκες, ρώτησε ὁ Σαντέρ.

— Ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀπάντησε ὁ Ζερνικό χωρὶς νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι. Ἐπειτα πρόσθεσε.

— Κλείνεις πολὺ ἄσχημα τὶς πόρτες σου.

— Μὰ αὐτὴ εἶναι δουλειὰ τοῦ νυκτοφύλακα.

— Δὲν ἦταν στὴ θέση του.

— Ἦρθες πεζός;

— Ὁχι μὲ ταξί.

— Δὲν ἀκουσα τίποτα.

— Τὸ σταμάτησα στὴ γωνία τοῦ δρόμου.

Κάθισε στὴν πολυθρόνα.

— Φοβοῦμαι, εἶπε, πὼς θὰ ξεσπάσῃ γρήγορα ἡ καταιγίδα. Δὲν μπορῶ νὰ τὴν ὑποφέρω.

Ἡ Ἐνκαρνασιόν κύτταξε καλά τὸν Σαντέρ.

Τώρα πιά ἦταν εὐκολο νὰ διαβάσῃ κανένας μέσα της, καὶ νὰ διαπιστώσῃ πὼς κι' ἐκείνη τὰ εἶχε χαμένα. Αὐτὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε ἀγαπήσει; αὐτὸ τὸ ἐρείπιο;

Μιά μακρινὴ βροντὴ ἀντήχησε καὶ ὁ Ζερνικό ἀνατινάχτηκε.

— Ἡ θύελλα, ἄρθρωσε μὲ δυσκολία, ἡ θύελλα. Καὶ ἡ φωνὴ του πρόδινε ἀπεριόριστο τρόμο.

Ὁ Σαντέρ θυμήθηκε πὼς ὁ Ζερνικό ποὺ δὲ φοβόταν οὔτε θεὸ οὔτε διάβολο, ἔκανε πάντα σὰν τρελλὸς καὶ στὴ θέα μονάχα τῆς ἀστραπῆς. Μόλα ταῦτα, αὐτὸ δὲν ἀρκοῦσε γιὰ νὰ ἐξηγηθῇ μιά τέτοια ταραχὴ. Ὁ Σαντέρ δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ ρωτήσῃ, ἀλλὰ ἡ ὀδυνηρὴ σιωπὴ τῆς Ἐνκαρνασιόν τὸν ἔσπρωξε νὰ πῇ κάτι:

— Ζερνικό, εἶπε.

Ὁ Ζερνικό τὸν κύτταξε.

— Πὼς πέθανε ὁ Ναμότ;

— Τὸν ἔρριξαν χωρὶς ἀμφιβολία ἀπὸ τὸ κατὰστρωμα.

— Μαρκελλε! εἶπε. Δὲν εἶναι δυνατόν αὐτὸ ποὺ λές.

Δὲν ἐννοεῖς βέβαια πὼς τὸν δολοφόνησαν;

Ὁ Ζερνικό ἔσκυψε τὸ κεφάλι τσακισμένος.

— Ναι, εἶπε, αὐτὸ ἤθελα νὰ πῶ.

Ὁ Σαντέρ πλησίασε τὸ Ζερνικό κι' ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ φίλου του.

— Πές μου τί ἔχεις; ρώτησε μὲ ἀγωνία. Φαίνεσαι πολὺ ἄρρωστος. Μίλα γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

— Φοβάμαι τὴ θύελλα, ἀπάντησε μὲ χαμηλὴ φωνή.

Ὁ Σαντέρ σήκωσε τοὺς ὤμους ἀπότομα.

— Εἴσαι μὲ τὰ σωστά σου; εἶπε. Δὲ μᾶς πείθεις πὼς ἡ θύελλα σὲ κατέντησε σὲ τέτοια χάλια... Κυττάξτε τὸν ἑαυτό σου φίλε μου... Εἴσαι πανικόβλητος... σὰν νὰ διατρέχῃς ἕνα μεγάλο κίνδυνο.

— Σῶπαίνε, εἶπε ὑπόκοφα ὁ Ζερνικό, δὲν μπορείς νὰ ξέρῃς...

— Μίλα... θέλω νὰ μάθω.

— Καλὰ... Ὁ Ζερνικό δίστασε, ἔρριξε ἕνα ἀπελπισμένο βλέμμα στὴν Ἐνκαρνασιόν καὶ ψιθύρισε:

— Εἰμαι καταδικασμένος.

— ...Τί; φώναξε ὁ Σαντέρ. Καταδικασμένος; Καταδικασμένος σὲ τί;

Ἡ ἀπάντησιν μόλις ἀκούστηκε.

— Σὲ θάνατο.

Ὁ Σαντέρ ἀναπήδησε.

— Ἡ τρελλὸς εἴσαι ἡ μεθυσμένος, φώναξε. Τὶ εἶναι πάλι αὐτὴ ἡ ἱστορία. Ἐξηγήσου... καὶ ἀμέσως... ἡ

Μιά δυνατὴ βροντὴ τὸν διέκοψε καὶ ἡ βροχὴ ἄρχισε νὰ πέφτῃ ραγδαία, καταχτυπώντας τὰ τζαμιά.

— Ἡ θύελλα, στέναξε ὁ Ζερνικό. Θεέ μου πόσο ὑποφέρω. Καὶ ἔσφιξε τὰ χέρια του μὲ ἀπελπισία.

Καί πάλι τὰ βλέμματα τῆς Ἐνκαρνασιὸν καὶ τοῦ Σαντέρ συναντήθηκαν. Ἀντί τὸν ἑνὸς χωρίον ἢ ἐπιστροφή τοῦ Ζερνικό, φαίνονταν νὰ τοὺς ἔκρινε περισσότερο. Ἀλλὰ πάλιν ὁ Σαντέρ ἀναπόλησε τὴν παλιὰ τὸν φίλον. Πῆρε τὰ ἰδρωμένα χέρια τοῦ φίλου του μέσα στὰ δικά του καὶ βαθύτατα συγκινημένος τὰ ἔσφιξε.

— Ἀκουσε, φίλε μου, εἶπε. Δὲν ξέρω τί ἔκαμες αὐτὰ τὰ χρόνια. Σήμερα μοῦ κάνει τὴν ἐντύπωση ἑνὸς ἀρρώστου. Κοντὰ μας δὲν ἔχεις τίποτα νὰ φοβηθῇς. Λὲς ὅτι ἔρριξαν τὸν Ναμότ στὴ θάλασσα... Ποιὸς τὸν ἔρριξε;

— Ὁ Ζερνικό κύτταξε γύρω του φοβισμένα.
— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ποιοὺς εἶναι αὐτός. Ἀλλ' ἴσως. Ἡ πόρτα εἶναι ἀρὰ γὰ καλὰ κλεισμένη; Πήγαινε νὰ βεβαιωθῇς.

Ὁ Σαντέρ πῆγε καὶ κύτταξε τὴν πόρτα. Ἀρχισε νὰ νοιώθῃ τὸν ἑαυτοῦ του νευρικό. Ἀποφασισμένος ν' ἀντιδράσῃ σέρβιρε τὸ κοκτέιλ καὶ ἀδείασε τὸ ποτήρι του μονομιάς. Ὁ Ζερνικό χωρὶς ν' ἀγγίξῃ τὸ κοκτέιλ του, τράβηξε τὸ κολάρο του καὶ τὸ πέταξε. Τὸ πρόσωπό του ἦταν πλημμυρισμένο ἀπὸ ἰδρώτα.

— Ναί!... ναί!... ἀρχισε, θὰ σοῦ πῶ. Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ πῶ. Δὲν ξέρω πολλὰ πράγματα... μαντεύω μᾶλλον. Νά...;

Οἱ βροντὲς διαδέχονται ἢ μία τὴν ἄλλη καὶ χωρὶς διακοπῇ. Ὁ Ζερνικό, πιάστηκε στὰ χέρια τῆς πολυθρόνας καὶ ἔξακολούθησε.

— Σαντέρ, πιστεύεις στὰ προαισθήματα; Στὸ Πεκίνο, ἔλαβα τὴν πρώτη εἰδοποίηση, τὴν πρόγνωση σὰ νὰ λέμε τοῦ δράματος τῆς Ἀκίτν. Τὴν προηγούμενη μέρα εἶχα συναντήσῃ τὸν Ναμότ. Μοῦ εἶχε πῆ πὼς ἦταν πλούσιος, πλούσιος σὰν καὶ μένα. Μὰ κι' αὐτός, φαίνονταν ταραγμένος σὰν νὰ τὸν ἀπειλοῦσε κάποιος ἀγνωστός κίνδυνος. «Βιάζομαι νὰ ἐγκαταλείψω τὸ Πεκίνο», μοῦ δήλωσε. Καὶ ἐγὼ εἶχα κάμῃ τὴν ἴδια σκέψη καὶ γι' αὐτὸ φύγαμε ἀμέσως. Ὅταν ὁμοῦ ἀπομακρυνθήκαμε ἀπὸ τὴν Ἀσία, ὁ Ναμότ ἀνέκτησε τὴν εὐθυμία του. Σιγὰ-σιγὰ ἠσυχάσα καὶ γὰρ κοντὰ του, καὶ κάπως εἶχα ξεχάσει τὸν ἐφιάλτη μου, ὅταν ξαφνικὰ ἔγινε τὸ δυστύχημα. Ἀδικα μὲ πιάσετε. Δὲν ξέρω τίποτα περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἔγραψαν οἱ ἡμερηῖδες. Ἀλλά...

— Ἀλλά... Εἶπε ὁ Σαντέρ.

— Ἀνέβηκα πρῶτος στὴ γέφυρα, καὶ μοῦ φάνηκε πὼς εἶδα μιὰ σκιά ποῦ ἔφευγε...

— Εἶσαι βέβαιος, ἀρχισε ὁ Σαντέρ.

Ὁ Ζερνικό κούνησε τὸ κεφάλι.

— Ὅχι, εἶπε, δὲν εἶμαι βέβαιος, κι' αὐτὸ εἶναι τὸ θλιβερό.

Ἡ σιωπὴ βάρυνε πάλι γύρω. Ἡ καταγίδια σὰν νὰ κόπαζε. Ἡ βροχὴ ἔξακολουθοῦσε νὰ μαστιγώνῃ τὰ τζάμια. Τὸ ρολοὶ χτύπησε.

— Δίχως ἄλλο, τοὺς φόβους σου τοὺς προκάλεσε κάποιος δυνατὸς πυρετός, εἶπε ὁ Σαντέρ. Δὲν ἀποκλείεται ὁ Ναμότ νὰ ἔπεσε τυχαία στὴ θάλασσα. Ἀλλὰ κείνο ποῦ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω εἶναι αὐτὸ ποῦ πες: πὼς εἶσαι καταδικασμένος.

— Δὲ θὰ προσπαθῶ νὰ σὲ πείσω, ἀπάντησε ὁ Ζερνικό. Ἀλλὰ πρόσεχε. Δὲν εἶμαι μόνο ἐγὼ καταδικασμένος, εἶσαι καὶ σύ.

Ὁ Σαντέρ κτύπησε τὸ τραπέζι μὲ τὴ γροθιά του.

— Ἀ, μὰ δὲ μοῦ λές, μάς κοροϊδεύεις;

— Εἶσαι ἕνας ἄνθρωπος πεθαμένος, ἀπάντησε ὁ Ζερνικό. Καλύτερα νὰ τὸ ξέρης.

— Γιὰ πές μου, ρώτησε ὁ Σαντέρ, μήπως κάπνισες ὅπιο στὸ Πεκίνο;

— Ναί, ὠμολόγησε ὁ Ζερνικό. Ἀλλὰ μὴ νομίσης πὼς τὸ δηλητήριο μοῦ τάρσαξε τὸ μυαλό. Ἰσα-ἴσα μοῦ λέπνυνε τὴν αἰσθήσει. Χάρης σ' αὐτὸ κατάλαβα τόσο γρήγορα...

Ὁ Σαντέρ σήκωσε τὰ χέρια στὸ ταβάνι καὶ τάφησε νὰ πέσουν μὲ ἀπελπισία.

— Μάρκελλε, γιὰ τὸ χατήρι τῆς Ἐνκαρνασιὸν, γιὰ τὸ χατήρι ὅλων μας, θ' ἀρχίσῃς ἀπὸ αὐριο θεραπεία.

— Δὲν εἶμαι τοξικομανής, ἀπάντησε ὁ Ζερνικό. Κοροϊδεύεις τὰ προαισθήματά μου. Ἀλλά...

Ἡ φωνὴ του ἔτρεμε.

— Θυμᾶσαι τί ἤμουνα πρὶν; Καὶ σύ... γύρισε δειλὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἐνκαρνασιὸν, ὅταν μὲ γνώρισες, δὲν ἤμουνα ἄξιός νὰ σοῦ ἐμπνεύσω ἐμπιστοσύνην, δὲν ἤμουνα ἄξιός τῆς ἀγάπης σου;

Μιὰ ἀπότομη συγκίνηση ἔσφισε τὸ λαιμὸ τοῦ Σαντέρ.

— Μάρκελλε, εἶπε, θέλω νὰ σὲ πιστέψω. Ἀν κανένας κίνδυνος σὲ ἀπειλεῖ, θὰ παλαίσωμε πλάι-πλάι... καὶ θὰ νικήσωμε. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ μὴ μοῦ κρύψῃς τίποτα. Ὁ Ζερνικό ἔρριξε στὸ φίλο του ἕνα παρατεταμένο βλέμμα. Ἐπειτα ἐψέλλισε.

— Θαρρῶ, πὼς ὁ ἐχθρός μας φορεῖ μαῦρα γυαλιὰ καὶ ἔχει κόκκινα γένεια.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἕνα δυνατό σφύριγμα ἀντήχησε ἔξω. Θὰ ἔλεγε κανένας πὼς ἦταν σύνθημα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ V

ΜΑΥΡΑ ΓΥΑΛΙΑ, ΚΟΚΚΙΝΑ ΓΕΝΕΙΑ

— Ἀκουσες; ρώτησε ἡ Ἐνκαρνασιὸν.
— Θὰ φωνάξουν κανένα ταξί, εἶπε ὁ Σαντέρ.

— Ἀλήθεια, τὸ δικό μου θὰ περιμένῃ πάντα στὴ γωνία τοῦ δρόμου μὲ τὴν ἀποσκευὴ τοῦ Ναμότ καὶ τὴν δική μου, πρόσθεσε ὁ Ζερνικό.

— Ἀλλὰ γιατί, ρώτησε ὁ Σαντέρ, τὸ ἄφησες ἐκεῖ, φοβόσουνα μὴ σὲ παρακολουθῇ κανένας;

Ὁ Ζερνικό συγκατένευσε μ' ἕνα κούνημα τοῦ κεφαλιοῦ. Ἐπειτα ἔκαμε νόημα στὸ φίλο του νὰ σωπάσῃ καὶ τέντωσε τ' αὐτὶ του στὸ θόρυβο τοῦ δρόμου. Ὁ Σαντέρ νόμιζε πὼς ὁ Μάρκελλος περιμένε νὰ ξανακούσῃ τὸ σφύριγμα, ἢ κάτι παρόμοιο, ἀλλὰ γρήγορα διαψεύθηκε.

— Ἡ καταγίδια ἀπομακρύνεται, εἶπε ὁ Ζερνικό. Νομίζω πὼς τέλειωσε γι' ἀπόψε.

— Βέβαια, πρόσθεσε καὶ ὁ Σαντέρ. Ἡσυχάσε. Ἐννοια σου. Καὶ ἔσπρωξε, πρὸς τὸν Ζερνικό, τὸ κοκτέιλ ποῦ εἶχε ἐτοιμάσει λίγο πρὶν ἔρθῃ.

— Πιὲς θὰ σοῦ κάνει καλὸ.

Ὁ Ζερνικό ὑπάκουσε καὶ λίγο χρῶμα φάνηκε στὰ μάγουλά του.

— Εἶμαι καλύτερα, παρατήρησε μ' εὐχαρίστηση. Ἡ θύελλα μ' ἐκνεύριζε τρομερά. Μοῦ ἀφαιρεῖ ὅλο μου τὸ σθένος.

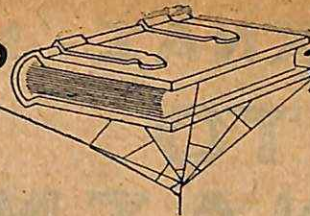
Στὸ ἀναμεταξύ ἡ Ἐνκαρνασιὸν μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα ἔπαιζε μὲ τὸ σταυρὸ ποῦ κρεμόταν στὸ στήθος τῆς. Τὸ πρόσωπό της εἶχε ξαναπάρει ἐκείνη τὴ μυστηριώδη ψυχρὴ ἔκφραση.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ὁ Ζερνικό μίλησε πρῶτος αὐτὴ τὴ φορά.

— Αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, εἶπε, τὸν συνάντησα γιὰ πρώτη φορά ἕνα βράδυ στὸ Πεκίνο. Ἀν καὶ φοροῦσε μαῦρα γυαλιὰ, αἰσθανόμουν τὸ βλέμμα του καρφωμένο ἀπάνω μου. Τὴ νύχτα τοῦ δυστυχήματος τῆς Ἀκίτν, ὅταν ἀνέβηκα στὴ γέφυρα, μοῦ φάνηκε πὼς εἶδα πάλι τὸν ἴδιο ἄνθρωπο μὲ τὰ γένεια νὰ γλυστρᾷ νὰ φεύγῃ. Καὶ μόλις ἔφθασα ἐδῶ, ὁ ἀγνωστός στεκόταν στὸ σταθμὸ, στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου. Δὲν προσπαθοῦσε νὰ κρυφθῇ. Ἀλλὰ μέσα μου γεννήθηκε ἡ πεποίθηση πὼς σκότωσε τὸν Ναμότ καὶ πὼς αὐριο, ὄχι σήμερα, θὰ τὰ βάλλῃ μὲ μένα, μὲ σὰς, γιὰ νὰ οἰκειοποιηθῇ τὸ κέρδη μας.

(συνέχεια)

Τὸ περιθώριο τῆς ἱστορίας



Βέβαια ὁ Κινηματογράφος ἐδῶ στὴν Ἀθήνα μας, ὅπως καὶ παντοῦ, δὲν ἦταν στὴν ἀρχὴ του αὐτοῦ ποῦ εἶναι σήμερα, δηλαδή μεγάλες καὶ κομπῆς αἰθουσες, μὲ πολυτελεῖς διακοσμήσεις, μὲ ἀπειρα φῶτα, μὲ τρισχαριτωμένες ὁμορφιὲς ποῦ τρέχουν στὸ χειμωνιάτικο ἀπόβραδο νὰ χωθοῦν στὶς ἀπαλές του τὶς πολυθρόνες μὲ παρῆς, ἢ γιὰ νὰ βροῦν σὲ λίγο παρῆς!... Δὲν ἦταν τότε οὔτε τόπος γιὰ νὰ ρεμβάσῃ κανεὶς ἀπογοητευμένος, ταιριάζοντας τὶς δικές του τὶς περιπέτειες μὲ τὰ παθήματα τῶν ἀγαπημένων του πρωταγωνιστῶν... Κι' ἀκόμα δὲν εἶχε καὶ διάφορα «μούβιτον» μὲ τὰ τελευταῖα μοντέλα ποῦ μόλις ἀνάψῃ τὸ φῶς ζτανεῦουν, στὴν πλατεία, ἀνανεώνοντας τὸ ροῦζ τῶν κομψῶν τους χελεῖδων.

Ὅχι! Ἦταν ὁ Κινηματογράφος ἄσημος, φτωχός, ἀλλὰ πάντα θαῦμα καὶ μυστήριο!

Στὴν Ἑλλάδα γίνεται γιὰ πρώτη φορά λόγος γιὰ τὸν Κινηματογράφο στὰ τέλη τοῦ 1892. Μιὰ ἐφημερίδα ἔχει τρεῖς μεγάλες στήλες τῆς γεμάτες ἀπὸ περιέργες πληροφορίες: «Ἐνας ὀνομαστός φωτογράφος τοῦ Βερολίνου, λεγόμενος Ἀνσοτς, παρουσίασε τὴν ἐφεύρεσή του στὸ Φρειδερίκο τὸν Γ', διάδοχο ἀκόμα. Ἦταν ἕνα μεγάλο κασόνι μὲ 25 φακοὺς καὶ κόστιζε 30.000 λίρες. «Καλὰ ποῦ δὲ ζεῖς τριακόσια χρόνια νωρίτερα» τοῦ εἶπε ὁ Φρειδερίκος, «ἡ ἱερὰ ἐξέτασις θὰ σὲ θεωροῦσε μάγο καὶ θὰ σ' ἔκαιγε». Καὶ πραγματικὰ μόνο διὰ μαγείας θὰ μπορούσε νὰ θεωρηθῇ αὐτὴ ἡ ζωγραφιὰ ἢ ἐν κινήσει. Λίγες παρελάσεις ἔδειξε, μὰ ἡ αὐλὴ ἔμεινε μὲ ἀνοιχτὸ στόμα.

Τὸν ἄλλο χρόνον ἔγινε ἡ ἐκθεσὴ τοῦ Σικάγου. Ὁ «Φιγκαρώ» ἔστειλε, ὅπως ὅλες οἱ ἐφημερίδες, ἕνα συντάκτη του νὰ τὴν παρακολουθήσῃ. Ἐκεῖνος ἔκρινε καλὸ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Ἐδισσὼν στὸ ἐργαστήριό του, στὴ Νέα Ὑόρκη. Ὁ Ἐδισσὼν ἔδειξε «πρῶτον εἰς αὐτὸν» μιὰ καινούργια του ἐφεύρεση. Πιὸ τέλεια ἀπὸ τοῦ Βερολινέζου,

Ὁ συντάκτης τὰ χάνει κι' αὐτὸς καὶ στέλνει μιὰ θερμὴ ἀνταπόκρισιν στὴν ἐφημερίδα του. Ὁ ἐφευρέτης τὸν ἔβαλε νὰ σκύψῃ σ' ἕνα κουτί, ποῦ εἶχε ἕνα φακὸ καὶ πολλὰς φωτογραφίτες κολλημένες. Αὐτὲς ἦσαν προσηρμοσμέναι ἐπὶ κυλίνδρου θαυμασίως λειτουργοῦντος ὡς ὁ κύλινδρος τοῦ φωτογράφου. Παρατηρῶ, διηγείται ὁ δημοσιογράφος «μὴ κίνησις γίνεται ὑπὸ τοῦ ἀρχιεργάτου καὶ βλέπω ἐκεῖ Τυρολὸν χορεύοντα πρὸ τῆς καλύβης του, ἐνῶ ὁ ἀνεμὸς σείει τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων... Τίποτε δὲν λείπει ἀπὸ τὴν παντομimικήν αὐτὴν ἐμφάνισιν· ὁ ἄνθρωπος περιστρέφεται μετὰ ταχύτητος μοναδικῆς παρακολουθῶν τὰ λυγίσματα τῶν γονάτων του, τὰ κουνήματα τῶν ἰσχύων του...»

Ἀπὸ τὸ ἄρθρο ἐκεῖνο τοῦ 1892 ὁ ἑλληνικὸς τύπος δὲν κάνει λόγο γιὰ τὸν Κινηματογράφον παρὰ στὰ 1895: στὴν ὁδὸν Σταδίου ἔχουμε τὴν πρώτη αἴθουσα. Ὁ Ἐδισσὼν καὶ οἱ ἀδελφοὶ Λουμιέρ τὸν ἔχουν τελειοποιήσει. Ἐχει πιά καὶ πανί· ἔχει ἀρχίσει νὰ γίνεται «θέαμα». Δὲ θέλει πιά ἕνα μοναδικὸ θεατὴ καὶ αὐτὸν σκυμμένο στὸ φακὸ· ζητάει θύματα καὶ τὰ βρίσκει. Ἐννοεῖται πὼς δὲν προσφέρει παρὰ λίγες εἰκόνες ἀσχετες ἀναμεταξύ τους· ζουρνὰλ πρωτόγονο· ἀφίξεις σιδηροδρόμων, τοπεῖα παρισινὰ μὲ ἀμάξας παρελαινούσας, χοροὺς τῆς Λόε Φοῦλερ... Δέκα τέτοια τὸ πρόγραμμα.

Σὲ λίγες μέρες ἀνοίγει ἡ δευτέρα αἴθουσα στὴν ὁδὸν Κολοκοτρώνη, πλῶς ἀπὸ τὴ Βουλὴ· παίζει 9-12 π.μ. 2-6 καὶ 8-10 τὸ βράδυ καὶ τὰς «Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς μόνον μετὰ μεσημβρίαν λόγω ἑλλείψεως ἡλεκτρικοῦ φωτός»· τὸ ἐργοστάσιον δὲ δούλευε τὸ πρωτὶ καὶ δικές τους ἐγκαταστάσεις φυσικὰ δὲν εἶχαν. Εἰσιτήριο δύο δραχμὲς καὶ μίαν γιὰ τοὺς ἀξιωματικούς καὶ γιὰ τὰ παιδιά. Πιὸ ἀργὰ φθίνῃ, 50 λεπτά.

Ἡ βρεφικὴ ἡλικία τοῦ κινηματογράφου στὴν ἑλλάδα μας

Ὁ φωτογράφος καὶ ὁ Φρειδερίκος ὁ Γ'. — Ὁ «Φιγκαρώ» καὶ ὁ Ἐδισσὼν. — Στὴν ὁδὸν Σταδίου. Στὴν ὁδὸν Κολοκοτρώνη. — Καὶ «Ὁμιλῶν»! — Ὁ Μεγαλομανάβης ὁ πλανόδιος. — Τὰ πρῶτα ἔργα.

Ἀθήνας στήνεται κι' ἕνα πανί, στὸ Ζάππειο, στὸ Σύνταγμα, στὴν πλατεία τῆς Μητροπόλεως, ἀπέναντι στὸ Πολυτεχνεῖο... Νὰ σὲ λίγο ποῦ ἔρχονται καὶ τὰ «τελειότερα» μηχανήματα, Ἀμερικανικά, Ἰταλικά καὶ Γαλλικά, τῶν ἀδελφῶν Πατέ ποῦ παίζουν στὸ Δημοτικὸ Θέατρο:

Στὰ 1905 γινήκανε οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες. Τὸν ἄλλο χρόνον ἐτοιμάσθηκε ἡ ταϊνιά τους. Προβλήθηκε γιὰ πρώτη φορά μπροστὰ στὸν Βασιλέα καὶ μπροστὰ στὴ Βασιλικὴ Οἰκογένεια μέσα στὸ παλάτι. Μόδα πιά καὶ συνωστισμὸς μπροστὰ στὶς πόρτες του.

Ἡ ἐξέλιξίς του ὅμως δὲν εἶνε γρήγορη. Μένει ἀκόμη στὰ τοπεῖα καὶ στὶς ρεκλάμες. Καὶ ἔτσι τὸν περιγράφει καὶ μία γερμανικὴ κωμῳδία, «Τὰ ἀπρόοπτα τοῦ Κινηματογράφου», ποῦ τὴν ἔπαιξε διασκευασμένη τὸ «Βασιλικὸ Θέατρο» στὰ 1905. Ἐκεῖ μία σύζυγος ἀνακαλύπτει ὅτι τὴν ἀπατᾷ ὁ ἄνδρας τῆς στὴν Αἰθιόπη ἀπὸ τὴν προβολὴ μιᾶς ταινίας, ποῦ τὸν πῆρε στὴν ἀκρογιαλιά ἀγκαλιασμένον μὲ τὴ φιλενάδα του, γιὰ ρεκλάμα τῶν λουτρῶν. Τοῦφερε λοιπὸν ὁ Κινηματογράφος χροῦσουζιά καὶ γι' αὐτὸ παίζεται καμμιὰ φορά καὶ στὶς μέρες μας αὐτὴ ἡ κωμῳδία μὲ τὸν τίτλον ὁ «Χροῦσουζι».

Φαντάζεται κανεὶς τι ἐκπληξὴ θὰ αἰσθανθήκανε οἱ Ἀθηναῖοι, ὅταν εἶδαν στὰ 1907 τὴν τελετὴ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, ποῦ ἔγινε γιὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ Βασιλέα νὰ προβάλλεται ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα! Ἐπὶ αὐτῇ. Νὰ καὶ τὸ Πάσχα! Τότε προβάλλανε καὶ τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ, ποῦ τ' ἀπηγόρευσε ὁμοῦς ἡ Ἀστυνομία.

Ὁ «δαμόνιος» Κονταράτος ἔφερε πρῶτος, αὐτὴν τὴν ἐποχὴ ἕνα μηχανήμα στὸ «Πανόραμα», στὸν σημερινὸν «Ἀπόλλωνα» κι' ἔπαιζε καὶ ἀργὰ τὴ νύχτα «μόνον δι' ἄνδρας»· τολμηρὲς καὶ ἀκατάλληλες εἰκόνες καὶ, ποῦ καὶ ποῦ, καμμιὰ κωμῳδία.

Ἔργα ὅμως πραγματικὰ μὲ ἡθοιοὺς καὶ μὲ συνέχεια, ποῦ νὰ κλείνουν μόνον τους ἕνα πρόγραμμα, μόνον κατὰ τοὺς πολέμους τοῦ 1912-13 εἶδε ἡ Ἀθήνα. «Ὁ Ρισελιέ», τὸ «Κρό-Βάντις» μὲ τὸν Νοβέλλι, τὸ «Ἐν τούτῳ Νίκαι» μὲ τὸν Φιλάντερ καὶ ἄλλα τέτοια.

Ὑστερα παίρνει φόρα καὶ δὲν κρατιέται. Δὲν εἶχε καθόλου δίκην ὁ Χρονογράφος τοῦ Ἐμπρός· στὰ 1906, ποῦ ἐγραφεπὼς δὲν ἔχει τὸ Θέατρο νὰ τὸν φοβάται τὸν Κινηματογράφον, καθὼς δὲν ἔχουν, λέει, νὰ φοβηθοῦν οἱ μεγαλομανάβηδες ἐκείνους τοὺς πλανοδίους ποῦ ξεφανίζουν μπροστὰ στὰ καροτσάκια τους στὴν ἀγορὰ, ἔχοντας μιὰ ὁκὴ πρᾶγμα!

Σήμερα ὁ Κινηματογράφος ἔχει καὶ ἐκεῖνος μέγαρα καὶ ὄχι ἕνα πανάκι σὰν καὶ τότε. Δὲν εἶνε πιά «πλανόδιος», εἶνε ἀρχοντας καὶ ποιοὺς ἔχει τὴν ἐξουσίαν νὰ δοῦν τὰ μάτια μας μὲ τὴν πρόοδο ποῦ παίρνει καὶ κατὰ τὸν εὐκόλον τρόπο, ποῦ ἔχει νὰ χαρίσῃ τις χαρές του στοὺς πιστοὺς του. Ὁ μάγος! Ἐρεῖ νὰ μὴν κουράζῃ!...

Σήμερα ἂν μπορούσε τὸ Θέατρο, θὰ γινότανε ἡ ἱερὰ Ἐξέτασίς του καὶ θὰ τὸν ἔκαιγε σίγουρα, καθὼς ἔλεγε ὁ Φρειδερίκος στὸν παλὸν ἐκεῖνον, τὸν ξεχασμένο φωτογράφο, τὸν Ἀνσοτς... ΓΙΑΝ. ΣΙΔΕΡΗΣ



ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΗΣ ΦΡΑΝΣΙΝ

«Ο Ζάκ Νταβεγιάν, δικηγόρος, από τη στιγμή που έπερασε τα τριάντα, εύρισκε όλες τις γυναίκες δυσκολες! Μια μέρα συνήντησε στους δρόμους του 'Ωτέϊν μια θελκτική ξανθούλα με ένα σφριγηλό σωματάκι και τρυφερά παθητικά μάτια. Δεν ήταν όμως την συνώδευε μια ηλικιωμένη κυρία.

—Θαύμα! έπιθύρισε ο Ζάκ, καταμαγεμένος από την ωραία αγνωστή. «Α, αυτή θά την κατακτήσω ώρισμένως. Χωρίς να χάση καιρό ο έρωτόληπτος τριαντάρης έλαβε πληροφορίες για τη γοητευτική ξανθούλα. Έμαθε ότι έλεγετο Φρανσίν Ραμόν, πως ήτο παντρεμένη, κάτι μυστήριο όμως θα υπήρχε στο γάμο της γιατί δεν είχε ιδή κανείς ακόμα τον άντρα της!.. Η ηλικιωμένη κυρία, που την συνώδευε, ήταν η γκουβερνάντα της. Από κείνη την ημέρα ο Ζάκ συναντούσε τακτικά τη θελκτική Φρανσίν, για κακή του τύχη όμως η ξανθούλα συνώδευε πάντοτε από τη γκουβερνάντα της. Έσκέφθηκε να τις γράψει, αλλά έφοβήθηκε μήπως το γράμμα παραπέση, στα χέρια της βλοσυρής γκουβερνάντας, στην όποια χωρίς άλλο ο Ζάκ είχε αναθέσει ο σύζυγος της Φρανσίν, να έπιτηρή τη γυναίκα του. Γι' αυτό άπεφάσισε να θέσει εις ένέργειαν ένα πονηρό, άν και λίγο παρακινδυνευμένο τέχνασμα. Είχε προσέξει πως τα παράθυρα της Φρανσίν είχαν πρόσοψι, σ' ένα μικρόν κήπο. Είχε παρατηρήσει ακόμη, ότι η γκουβερνάντα ανέλαμβανε πολύ συχνά τα χρέη οίκονόμας. Πρωτ—πρωτ έβγαине από το σπίτι και πήγαινε να ψωνίση... Μόλις λοιπόν ο Ζάκ, που παραμόνευε ένα πηνήνι της, είδε την γκουβερνάντα να πηγαίνει για τα ψώνια, έχώθηκε μέσα στο περιβόλι, έτρεξε κάτω από τα παράθυρα της Φρανσίν και άρχισε σαν παληός αισθηματικός κανταδόρος, να τραγουδά ένα αισθηματικό τραγούδι...

«Όταν έτελείωσε και την τελευταία στροφή του τραγουδιού του, το παράθυρο άνοιξε και πρόβαλε η Φρανσίν με την πρώινη και άτημέλητη λίγο τουαλέττα της, που άφινε γυμνό ένα κατάλευκο άρμονικό λαιμό.

—Τά συγχαρητήριά μου, κύριε, του είπε με τη μελωδική φωνή της. Τραγουδάτε θαυμάσια! Έχετε πολύ ωραία φωνή. Τι θά έλεγε, άν σας άκουε η γκουβερνάντα μου!

—Άδιαφορώ κυρία μου για το τί θά πη η γκουβερνάντα σας! Έγώ δεν σέπτομαι παρά μόνον σας, της άπήντησε με έλαφράν ταραχήν ο Ζάκ.

—Και γιατί;

—Γιατί σας αγαπώ!

«Εν χαριτωμένο γέλοιο, σαν θρυμματισμα κρυστάλλων, ήταν η άπάντησή της Φρανσίν.

—Κέραυνοβόλος έως λοιπόν! είπε. —Μάλιστα κυρία μου, δεν ντρέπεται γι' αυτό!

—Τά συγχαρητήριά μου γιατί είσθε ειλικρινής. Έχω άντιληφθί ότι με παρακολουθείτε από ήμέρες, και λυπούμε πολύ, που θά σας στενοχωρήσω: Έγώ δεν σας αγαπώ!..

«Ο δικηγόρος έμεινε κόκκαλο! Έκεί που ένόμιζε ότι είχε συγκινήσει την ώμορφη ξανθούλα κι' ότι ήταν έτοιμη να δεχθί τον έρωτά του, έξαφνα έβλεπε, πως είχε να κάμη μ' ένα σκληρό καρδο πλάσμα, που τον είρωνευόταν τόσο άσπλαχνα.

—Κυρία, της είπε με μια σοβαρότητα, που τον έκανε πιό συμπαθητικό, μη φαντασθήτε ποτέ, ότι έχω την άξι—ώσι να υποκύψετε άμέσως στον έρωτά μου! Ξέρω πολύ καλά, ότι στην καρδιά της γυναίκας ο έως άνθίζει σιγά—σιγά. Άφήστε με λοιπόν να σας αγαπώ και είμαι βέβαιος, πως θά σας κάνω να με αγαπήσετε και σεΐς, σε λίγο καιρό... Για την ώρα δεν σας ζητώ παρά λίγη τρυφερότητα...

—Τί ώραΐα που τά λέτε! Η τρυφερότης κύριε μου φέρει μοιραίως στο άλυσθιμα!...

—Μην ξεχνάτε πως υπάρχουν και εύχάριστα όλισθήματα, κυρία.

—Έγώ τ' άποφεύγω, κύριε μου. Έλάτε τώρα: πέστε μου, άντίο και φύγετε γιατί από στιγμή σε στιγμή θά γυρίση η γκουβερνάντα μου και δεν θέλω να σας βρή έδω...

—Όχι, κυρία, δεν φεύγω, προτού μου δώσετε έστω και μια μικρή έλπίδα. Σας αγαπώ και θά σας αγαπώ παντοτινά!...

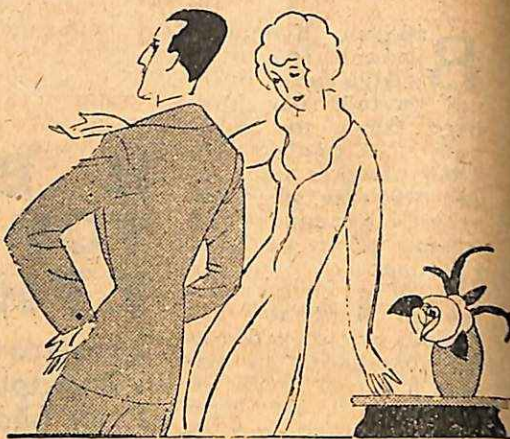
«Ο Ζάκ έπρόφερε τον τελευταίο λόγο μ' ένα φλογερό ύφος, που έκαμε την Φρανσίν, να τον κυττάξη από το παράθυρό της σιωπηλή, λίγες στιγμές.

—Έστω, του είπε με σοβαρότητα. Μπορεί να είσθε ειλικρινής. Μά θά μου έπιτρέψετε να δοκιμάσω την ειλικρίνειά σας!..

—Επιβάλλετε μου, κυρία όποιανδήποτε δοκιμασία θέλετε. Είμαι πρόθυμος να την δεχθώ.

—Περάστε επάνω, του είπεν η Φρανσίν και έτρεξε να του άνοίξη την πόρτα.

«Ο Ζάκ ήταν τρελλός, από την χαρά του. Μόλις εύρέθηκε άπέναντι στη γοητευτική Φρανσίν, τά μάτια του δέ χόρταναν να βλέπουν



τό άρμονικό σωματάκι της, τό δροσερό προσωπάκι, τά γαλανά παθητικά μάτια της.

—Είπατε ότι είσθε έτοιμος για κά—θε δοκιμασία; τον ρώτησε εκείνη. «Ε, λοιπόν δεν ζητώ μεγάλα πράγματα από σας κύριε. Βλέπετε αυτό εκεί τό πορτραίτο; Είναι του συζύγου μου, ο όποιος έχει εξαφανισθί πρό έξ μηνών. Άν κατορθώσετε να άνακαλύψετε τά ίχνη του, σας ύπόσχομαι ότι θά γίνω δική σας.

«Ο Ζάκ έκύτταξε τό πορτραίτο, που του έδειχνε η ώμορφη Φρανσίν σαν άποσβολωμένος. Ήταν ένας νέος με γένεια...

—Κι' άν δεν τον βρώ ούτε μετά έξ μηνες τον άνδρα σας; την ρώτησε.

—Σας δίνω προθεσμία δυό μηνες. Μά έξέρω καλά, ότι θά βαρεθήτε πολύ γρήγορα να ψάχνετε για τον άνδρα μου και δεν θά ζητήσετε να με ξαναδείτε. Έτσι έγινε άλλωστε με όλους, όσοι άνέλαβαν να βρουν τον άνδρα μου!..

—Είπατε, κυρία μου ότι τό πορτραίτο αυτό είναι του συζύγου σας; την ρώτησε πονηρά σ' τη φορά ο Ζάκ.

—Μάλιστα, του άπάντησε με κάποια έπισημότητα η Φρανσίν...

—Ε λοιπόν, ο σύζυγός που ζητάτε τόσον καιρό είναι μπροστά σας!..

—Δεν καταλαβαίνω, κύριε. Είσθε τρελλός;

—Καθόλου. Τό πορτραίτο αυτό είναι δικό μου. Τό έφτιασε ο φίλος μου ζωγράφος Πεταίν, πρό έτών, όταν διατηρούσα γενειάδα.

«Από τότε ούτε τον ξανάδα, γιατί έφυγα ξαφνικά έν τώ μεταξύ από τό Παρίσι, χωρίς να πάρω τό πορτραίτο μου, από τό άτελιέ του.

Με ένα χαριτωμένο γέλοιο τότε η Φρανσίν, του διηγήθηκε τό έξυπνο τέχνασμά της. Είχεν αγοράσει τό πορτραίτο από κάποιον παλαισιώλη και τό παρουσίαζε για τό πορτραίτο του συζύγου της, για ν' άπαλλάσσεται από τους έννοχλητικούς θαυμασμούς της.

—Και τώρα, όπου βρήκατε τον φανταστικόν αυτόν σύζυγόν σας, εύρεστηθήτε να του δώσετε τά χείλη σας, της είπεν ο Ζάκ. Και χωρίς να περιμένη την συγκατάθεση της ωραίας ξανθούλας, αυτή τη φορά, έσκυψε και τη φίλησε στα χείλη.

Λίγες ήμέρες άργότερα η ώμορφη Φρανσίν μπορούσε πιά να παρουσιάξη στις φίλες της, τό πορτραίτο του Ζάκ με τά γένεια, ως τό πορτραίτο του πραγματικού συζύγου της.

ΕΚΤΩΡ ΣΑΝΤΙΓΙΑΚ



Μέ τή σημερινή άκρίβεια και την στενότητα του συναλλάγματος τό ζήτημα της έξοχής έχει καταντήσει προβληματικό. Με τη λέξη «έξοχη» δεν έννοούμε μόνον τά μέρη που παραθερίζουμε αλλά και τά μέρη που παραχειμάζει ο οίκος κόσμος. Και έπειδή πρόκειται περί ζητήματος προπαντός κοινωνικής, κοσμικής σημασίας, τό ελληνικό δαιμόνιο, ή θαυματουργή ελληνική έπιχειρηματικότητα, που δεν έχει άφίσει κανένα πρόβλημα άλυτο, κατώρθωσε να έχετε όλα—τά έξωτερικά τουλάχιστον—γνωρίσματα ανθρώπων που πέρασαν μερικώς μηνες στις πιό πολυέξοδες λουτροπόλεις της Έλλάδος ή και του Έξωτερικού, άν προτιμάτε, ακόμη και στις Άλπεις, ή σ' όποιοδήποτε «σταθμό» χειμερινών σπόρ χωρίς διόλου να τό κουνήσετε από τό σπιτάκι σας.

Γιατί, όπως βέβαια έξέρετε, τό σπουδαίο είναι να μάθουν οι γνωστοί μας και οι γνωστές μας, και πρό πάντων οι πιστωτάί μας, ότι μόλις γυρίσαμε άπ' την Κότ—ντ' Άζύρ, τό Σαμονί, τά σκανδιναβικά Φιόρδ.

Έπισκεφθήκαμε λοιπόν τις τέλειες άληθινά έγκαταστάσεις της νέας θαυμαστής ελληνικής έπιχειρήσεως που λειτουργεί από έξαμήνου έν 'Αθήναις υπό τον τίτλον «Έξοχη άνευ έξόδων» και παραθέτουμε με όλη τη δυνατή συντομία τις έντυπώσεις μας χάριν των άναγνωστών του περιοδικού μας.

Τό πρώτο τμήμα της ελληνικωτάτης αυτής έπιχειρήσεως περιλαμβάνει την άπλη έξοχη. Έδω, μάς έξηγεΐ ο άρμόδιος τμηματάρχης, χορηγούνται έξωφλημένες διακοδεις ξενοδοχείων. Στοιχίζουν διακόσιες δραχμώδες μονάχα για τά συνήθη ξενοδοχεία και κάπως άκριβώτερα για τά «Πάλλας» και τά διάφορα «Ρίτς Ότέλ». Στο ίδιο τμήμα λειτουργεί ο ρολόι ή ύπηρεσία των «κάρτ—ποστάλ». Ο πελάτης άφίνει τις διευθύνσεις διαφόρων προσώπων που τον ένδιαφέρουν και τό Γραφείον άναλαμβάνει να σταλούν αι κάρτ—ποστάλ ή και έπιστολαί ακόμη, με την ταχυδρομική σφραγίδα και τό γραμματόσημο βέβαια της πόλεως που θά ύποδειχθί. Στοιχίζει είκοσι δραχμές για τό έσωτερικό και σαράντα για τό έξωτερικό.

Μπαίνουμε στην αίθουσα των ήλεκτρικών έγκαταστάσεων. Σωστό έργο—στήριον άκτινολόγου ιατρού.

—Έδω, μάς λέει ο υπάλληλος, μπορεί ο καθένας να γίνη λίγο ή πολύ... ήλιοκαμμένος ή χιονοκαμμένος, όπως του γουστάρει και πρό πάντων όπως του πηγαίνει. Φέτος παραδείγματός χάριν όλες οι κυρίες έγιναν σωστές άραπίνες. Είχαμε πολύ δουλειά. Έξακόσιες δραχμές μονάχα για τά μπράτσα και τό πρόσωπο και δυό χιλιάδες για κείνες που... έχουν λόγους να μαυρίσουν όλόκληρο τό κορμί τους... Επί—

ΕΞΟΧΗ ΔΙΧΩΣ ΕΞΟΔΑ

σης έδω... χορηγούνται τσιμπήματα κουνουπιών διαφόρου μεγέθους και σημάδια από ξεπαγιάσματα από δραχμές 50 και άνω.

Αυτή ή δουλειά γίνεται με πολύπλοκα ειδικά μηχανήματα, με μεγάλη έπιμέλεια και χωρίς κανένα κίνδυνο έγκαυμάτων. Αυτά όμως είναι πράγματα πολύ άπλά. Τά σπουδαία είναι παρακάτω.

Μπαίνουμε στο εύρύχωρο φωτογραφικό άτελιέ. Σωστό στούντιο κινηματογράφου, με άπειρες ντεκορασιόν.

—Έδω, μάς λέει με προθυμία ο διευθυντής του τμήματος, έχουμε... τις Άλπεις. Βλέπετε αυτό τό βράχο; Φωτογραφίζετε είτε στη κορυφή είτε στους πρόποδες των Άλπεων, όπως θέλετε. Έδω είναι άκριβώς τά Λευκά Όρη. Άν πάλι προτιμάτε τη θάλασσα έχουμε διάφορες πλάξ, τις πιό ξακουστές.

Και μου έδειξε θριαμβευτικά διάφορα πανώ.

—Πέρνετε την κατάλληλη πόζα, μάς είπε, με τό κοστούμ της άρεσκείας σας από τό βεσιτάριό μας, έχουμε όλα τά μοντέρνα μαγιώ. Άν θέλετε σκηνοθετούμε μια πλάξ με κίνηση, ή ένα τερραίν παγοδρομίων.

Ίδου όμως και ή τελειοποίησις της έπιστήμης μας!..

Χτύπησε τό κουδούνι κι' άμέσως παρουσιάστηκαν διάφορες άληθινά χαριτωμένες κοπέλλες. Ξανθές, μελαχρινές, παχουλές, μυιόν, τέλος πάντων για όλα τά γούστα.

—Με διακόσιες δραχμές μονάχα φωτογραφίζετε με όποιαν θέλετε από τής δεσποινίδες, στην πιό χαριτωμένη πόζα. Με κοστούμι του μπάνιου ή του σπόρ. Έτσι έχετε και τις άπαραίτητες έρωτικές κατακτήσεις. Με άλλες διακόσιες δραχμές θά έχετε επί ένα μήνα από μια τρυφερή έρωτική έπιστολή την εβδομάδα έκ μέρους της δεσποινίδος... Δηλαδή τό ειδύλλιον έξακο—λουθεί... όσον καιρό νομίζετε χρήσιμο. Έννοείται έχουμε τά κατάλληλα πρόσωπα για τις περιπέτειες που θά μάς παραγγείλουν οι κυρίες. Κι' εκεί οι ίδιες τιμές. Περιττόν να έπισκεφθήτε τη διπλανή αίθουσα. Είναι ή διαρκής έκθεσις διαφόρων όστράκων και διαφόρων άλλων σουβενίρ



από τη θάλασσα ή άπ' τό βουνό. Έλάτε όμως να σας δείξουμε κάτι καλλίτερο... Περάσαμε στο άλλο άκρο των Γραφείων. Μια σπαρτική κραυγή μ' έκοκκάωσε στο τόπο. Κύτταξα τρομαγμένος τον όδηγό μου.

—Ω! μην άνησυχίτε, αγαπητέ μου, μου είπε χαμογελώντας με ατομέρεια. Δεν είναι τίποτα. Του σπάζουν δυό πλευρά.

—Τι έκαμε λέει... Ρώτησα κατάπληκτος.

—Γιατί έκπλήτθεσθε; Σας είπα, είναι κάποιος πελάτης που του σπάζουν δυό πατάρια.

—Υπάρχουν φίλτατέ μου, εξακολουθήσε ο ύποχρεωτικώτατος όδηγός μας, υπάρχουν άνθρωποι, που δεν ίκανοποιούνται με μερικά κογχύλια και κάτι τέτοια άπ' την έξοχη. Για λόγους που δεν τους εξετάζουμε βέβαια, τους χρειάζεται κάποιο έπείσοδο, ένα μικρό δραματάκι, που να τό διηγούνται κατόπιν με χειροπιαστές αποδείξεις. Έτσι λοιπόν άναγκάζομαστε να τους δίνουμε όλα τά μέσα, για ένα δυστύχημα, για ένα ναυάγιο, μια δολοφονική έπίθεση και ήτι άλλο τους χρειάζεται τέλος πάντων. Ο κύριος που άκούσατε πρό όλλοιυ έχει κυλίσει κάτω άπ' την ύψηλότερη κορυφή των Άλπεων. Δυό παιδιά τουλάχιστον σπασμένα του ήσαν άπαραίτητα!.. Άλλος ζητεί ένα χέρι σπασμένο, άλλος θέλει σιδηροδρομική σύγκρουσι, άλλον τον μισοπνίγουμε μέσα στο μπάνιο για να μπορέη να διηγήται με άκριβείς λεπτομέρειες πως έσωσε δυό κοπέλλες στην πλάξ από βέβαιο πνίξιμο, με κίνδυνο της ζωής του. Τέλος πάντων, ήτι προτιμά ο καθένας. Με κατάλληλη συμφωνία που έχουμε με διάφορες έφημερίδες, έχουμε έξασφαλίσει έννοείται όλη την άναγκαία διαφημιστική περιγραφή αυτών, ώστε ο πελάτης μας με λίγα χιλιάδικα γίνεται πραγματικός ήρωας.

Τελευταία είδαμε την αίθουσα των «άφίσεων». Μέσα σ' αυτήν οι κατάλληλοι υπάλληλοι, όλοι τους καλλίτεχναι με πραγματικό γούστο, δίνουν στη γυνική εμφάνιση των πελατών τό κουρασμένο εκείνο ύφος, τό κομμένο πρόσωπο, τά σκονισμένα ρούχα κλπ. που πρέπει να έχη κανείς όταν γυρνά από μακρινό ταξίδι. Με μερικά έκαστοτικά μπορείτε να φτιάσετε στο σπίτι σας με τό αυτοκίνητο—κι' αυτό κατασκευασμένο ή λασπωμένο, αναλόγως των περιστάσεων.—με όλες τις άπαραίτητες άδειες βαλίτσες σας, στολισμένες από ποικιλόχρωμες έτικέτες σταθμών και ξενοδοχείων. Κι' έτσι κάμετε μια πολυδάπανη έξοχη σχεδόν άνέξοδη.

—Και πόσο κοστίζει τό σκόνισμα των ρούχων; ρωτώ από περιέργεια. —Ό! αυτό δεν στοιχίζει σπουδαία πράγματα. Εύτυχώς βρισκόμαστε στο κέντρον της παραγωγής!..

Δέν ξμαθα ποτέ τὸ ἀληθινὸ τοῦ ὄνομα. Οὐτε κανεῖς ἄλλος τόδερε. Κι' ὁ ἴδιος ὑποθέτω θὰ τόχε λησμονήσει.

Ἦρθε μιὰ μέρα μὲ μιὰ μεγάλη βάρκα—χωρὶς ἀριθμὸ καὶ χωρὶς ὄνομα λιμανιοῦ—κι' ἐγκαταστάθηκε σ' ἓνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ξερονήσια ποὺ βρίσκονται σπαρμένα ἓνα μίλι μακριὰ ἀπὸ τὴ στεριά, στὴ Βρετάνη. Ἐφτιαξε μιὰ καλύβα, μιὰ στέρνα, πελέκισε σὲ μιὰ μεριά τὰ βράχια τοῦ ξερονησιοῦ γιὰ νὰ μπορῇ νὰ βγάξῃ ἔξω τὴ βάρκα του στὶς κακοκαιρίες, καὶ ψάρευε. Στὴν ἀρχὴ δὲν πατοῦσε στὴ στεριά. Σιγά—σιγά ὅμως ξεθάρρεψε κι' ἦρθε καὶ στὸ καπελιό. Γινήκαμε φίλοι: Ψαρεύαμε μαζί πότε στὴ βάρκα μου καὶ πότε στὴ δική του.

Μιὰ μέρα εἴπαμε ν' ἀνοιχτοῦμε λίγο πιὸ πολὺ. Μπαρκάρισα λοιπὸν λίγα τρόφιμα καὶ δύο μπουκάλες ἄσπρο κρασί στὴ βάρκα του καὶ βγήκαμε γιὰ ψάρεμα. Ἡ θάλασσα ἦταν ἡσυχὴ κι' ὁ οὐρανὸς γελοῦσε. Ἐγὼ στὸ τιμόνι. Ἐκεῖνος μπροστὰ μαϊνάριζε τὸ πανί.

Γιὰ μιὰ στιγμή τὸν εἶδα νὰ σκύβῃ, νὰ ξεβουλώνῃ μιὰ δική του μπουκάλια κόκκινο κρασί καὶ νὰ τὸ πίνῃ μονορουφι. Ὑστερα γελοῦσε δυνατὰ.

Ἐνας μεθυσμένος στὴ στεριά δὲν εἶναι στενόχωρος μὰ μέσα σὲ μιὰ βάρκα εἶναι ἐπικίνδυνος. Ζάρωσα τὰ φρύδια μου. Τὸ κατάλαβε καὶ γελώντας πιὸ δυνατὰ, μοῦ εἶπε:

—Δὲν εἶμαι μεθυσμένος, παλληκάρι μου. Ἦπια καὶ τὸ μερδικὸ σου γιατί πῆρα ἀπόφασι νὰ σοῦ μιλήσω. Στρίψε τὸ τιμόνι λίγο δεξιότερα κι' ἄκου. Πῆγα νὰ πῶ κάτι μὰ μ' ἔκοψε. —Στρίψε δεξιά, εἶπα. Καὶ ἄκου. Ὑπάκουσα.

—Εἴμανε κάποτε κι' ἐγὼ «κύριος». Πᾶνε χρόνια καὶ χρόνια. Εἶχα κι' ἐγὼ μιὰ δουλειὰ κι' ἐβγαζα πολλά. Εἴμουν νέος κι' ἀγάπησα. Ἦταν νέα, ὁμορφὴ. Τὴν παντρεύτηκα. Ἐζῆσα μέσα σ' ἓνα εὐτυχισμένο ὄνειρο. Ἐλεγά πὼς εἴμουν στὸν Παράδεισο. Μὰ ἀπὸ τὸν Παράδεισο κατρακύλισα στὴν κόλασι. Ἀπότομα.

Ἡ γυναῖκά μου ἀγάπησε κάποιον ἄλλον. Ἐκανα ὅτι μπόρεσα νὰ τὴν ξανακερδίσω μὲ τὸ μέρος μου, νὰ τὴν ξαναπαρῶ. Μὲ τὸ καλὸ, μὲ τὸ ἄγριο, τίποτα. Πῆρα τὰ μάτια μου κι' ἔφυγα. Σὰν πληγωμένο θηρίο κρύφτηκα γιὰ νὰ μὴ βλέπουν τίς λαβωματιές μου. Μπαρκάρισα σ' ἓνα καράβι φροντιστῆς.

Δυὸ χρόνια ταξίδεψα τὸν πόνο μου στὶς θάλασσες ἀπ' τὸ Βορρὰ ὡς τὸ Νότο.

Μιὰ μέρα, μπαρκάρισαν κι' οἱ δύο στὸ καράβι ποὺ δούλευα. Παντρεμένοι. Εὐτυχισμένοι. Εἶπα νὰ παραιτηθῶ νὰ φύγω πάλι. Μὰ ἤθελα νὰ τὴν ξαναδῶ.

Τὴν ξανάδα, ὅταν πιά εἶχαμε βγῇ ἀπὸ τὸ λιμάνι. Ἦταν κι' οἱ δύο τους στὴ γέφυρα. Μόλις



ΓΕΟ. Γ. ΤΟΥΔΟΥΖΕ

ΜΙΑ ΠΑΛΗΑ ΙΣΤΟΡΙΑ

μὲ εἶδαν φοβήθηκαν. Τοὺς εἶδα ποὺ χλωμιάναν καὶ τρέμαν.

Ὅλη τὴ νύχτα τὴν πέρασα ἀγρυπνος: σχεδιάζα τὴν ἐκδίκησί μου. Ἐκανα σχέδια πάνω στὰ σχέδια. Τὴν αὐγὴ εἶδα πὼς κανένα ἀπὸ τὰ σχέδιά μου δὲν μποροῦσε νὰ ἐκτελεσθῇ.

Ἡ τύχη ὅμως μὲ βοήθησε. Τὸ καράβι ἔπαθε μιὰ ἀβάρια, ἔγυρε ἀπότομα, κι' ἄρχισε νὰ βουλιάζῃ.

Ρίξαν τίς βάρκες. Οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά πρῶτα, ὕστερα οἱ ἄντρες καὶ στὸ τέλος οἱ ναῦτες.

Ἐγὼ κανόνιζα τὴν ἐπιβίβασι. Τὴν ἔβαλα στὴν πρώτη βάρκα. Στὴ δεύτερη μπήκαν ὅλοι οἱ ἄντρες. Μὲ μιὰ ματιά πούρριξα δὲν τὸν εἶδα στὴ δεύτερη βάρκα.



Τὸ καράβι βούλιαζε γρήγορα πιά. Τρέχω κάτω. Κανεῖς. Ἀνibaίνοντας στὴ σκάλα ἀκούω κάποιον ποὺ ζητοῦσε βοήθεια. Τρέχω μπρὸς στὴν καμπίνα τους. Ἀνοίγω τὴν πόρτα. Τὸν βλέπω σκαρφαλωμένο στὴν κοκέττα ποὺ ἦταν πολὺ γερμένῃ.

—Βοήθεια, εἶπε κάτωχρος.

Μὲ τὸ ἀπότομο πλάγιασμα τοῦ καραβιοῦ εἶχε χτυπήσει στὸ κεφάλι.

Προχωρῶ, τὸν κυττάζω στὰ μάτια. Σηκώνει τὸ χέρι του νὰ πιαστῇ ἀπὸ τὸν ὦμο μου. Ὑποχωρῶ, κλείνω ἡσυχὰ τὴν πόρτα καὶ τὴν κλειδώνω. Μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ τρελλοῦ μ' ἀκολουθεῖ ὡς τὸ κατὰστρομα!

Πλησιάζω τὸν καπετάνιο καὶ ἀναφέρω:

—Κάτω δὲν εἶνε πιά κανεῖς.

Σὲ δέκα λεπτά εἶχαμε μπαρκαριστῇ ὅλοι καὶ μακραίναμε. Ξαφνικά μιὰ ἔκρηξις τῶν καζανῶν μᾶς φιλοδώρησε μὲ κομμάτια σίδερα καὶ ξύλα. Δυὸ ἀπὸ τὴν δική μου βάρκα καὶ καμμιὰ δωδεκαριά ἀπὸ τὴ βάρκα τῶν ἀντρῶν ποὺ ἀναποδογύρισε σκοτώθηκαν. Ἡ γυναῖκά του ποὺ εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὴν καταστροφὴ ὅταν δὲν τὸν βρῆκε στὸ πλοῖο ποὺ μᾶς μάζεψε, νόμιζε πὼς χάθηκε ὁ καλὸς τῆς στὴν ἔκρηξι.

Εἶχε μαζευτῇ σὲ μιὰ γωνιά κι' ἐκλαίγε.

Παρουσιάστηκε καὶ τῆς διηγήθηκα τὴ σκηνή. Δὲ μὲ πιστέψε. Τῆς ἔδειξα τὸ κλειδί μὲ τὸ μπρούτζινο ἀριθμὸ τῆς καμπίνας τους...

Τὴν ἄλλη μέρα ποὺ πατήσαμε τὴν στεριά τὴν κλείσαν στὸ φρενοκομεῖο. Ἀπὸ τότε παράτησα τὴ δουλειά μου...

Πᾶνε χρόνια καὶ χρόνια. Ἡ γυναῖκά π' ἀγάπησα δὲν ὑπάρχει πιά, οὔτε κτεῖνος ποὺ μοῦ τὴν ἔκλειψε... Τὸ μόνο ποὺ μένει ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία εἶμαι ἐγὼ κι' ἓνα σκουριασμένο κλειδί. Νάτο.

Ἐργαλεῖ ἓνα κλειδί καὶ μοῦ τὸ πέταξε. Μιὰ μπρούντζινη πλακίτσα μὲ τὸν ἀριθμὸ 32 βρισκόταν πιασμένη μ' ἓνα χαλκὰ ἀπὸ τὸ σκουριασμένο κλειδί. Ἐκανα ἓνα ἐνοστιχτο κίνημα νὰ γυρίσω τὸ τιμόνι.

Ἄκουσα μιὰ φωνὴ βαρειά, σὰ συνέχεια στεναγμοῦ, ποὺ πρόσταξε:

—Βάλε πλῶρη γιὰ τὰ ξερόβραχα τοῦ Σαῖν—Ματιέ.

Ὑπάκουσα ἀμίλητος.

Πέρασε μιὰ ὥρα. Πλησιάζαμε τὰ ξερόβραχα τοῦ Σαῖν—Ματιέ. —Φοβάσαι νὰ περάσῃς μιὰ νύχτα ἔρημος σ' ἓνα ξερόβραχο; μὲ ρώτησε.

—Γιατί ρωτᾷς; Ψιθύρισα τρέμοντας.

Ἡ ἀπάντησι ἦρθε ἀπότομη καὶ κοφερὴ σὰ μπαλταδιά.

—Δὲν πιστεύω νὰ σοῦ περνᾷ ἀπὸ τὸ μυαλὸ ὅτι ὕστερα ἀπ' αὐτὰ ποὺ σοῦπα θάφισω ἔτσι τὰ πράγματα. Δὲν ἔχω καμμιὰ ὀρεξὴ ἀνκάτοσης καὶ πῆς τίποτα νὰ μὲ δείχνουν μὲ τὸ δάχτυλο...

Μ' ἓνα ἐνοστιχτο κίνημα τράβηξα ἓνα μαχαίρι ποῦχα γιὰ νὰ ἀμυνθῶ. Ἐμπήξε τὰ γέλοια.

—Κρύφτο αὐτὸ τὸ παιχιδάκι, μοῦπε. Τί φαντάστηκες; Θαρρεῖς πὼς θέλω νὰ σὲ ἐκεῖνω; Μὴν εἶσαι κουτός!... Κράτα πλῶρη πάνω στὰ ξερονήσια κι' ἄσε τίς παλληκαριές.

Ὑπάκουσα ἀμίλητος. Ἐκεῖνος ξανάρχισε:

—Ὅ,τι σοῦπα στόπα γιὰ νὰ ἐλαφρῶσω τὴν καρδιά μου. Ἐπρεπε κάποιος νὰ ξέρῃ τὴν ἱστορία μου. Τώρα ποὺ τὴν ξέρεις ἐσὺ ἐγὼ θὰ πάω νὰ τοὺς εὔρω. Καίρῳ μου νὰ μὲ φᾶν κι' ἐμένα τὰ ψάρια. Θ' ἀνέβῃς λοιπὸν σ' ἓνα ξερόβραχο κι' ἐγὼ θὰ κυττάζω νὰ τσακίσω τὴ βάρκα μου ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δυὸ μεγάλα βράχια ποὺ εἶναι τὸ μεγάλο ρεῦμα... Κράτα πλῶρη στὰ ξερόβραχα

ΕΝΑ ΚΕΦΑΤΟ ΙΤΑΛΙΚΟ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑΚΙ

Ἦταν ἑτοιμοὺς νὰ βγῇ μὰ κοντοστάθηκε στὸν καθρέφτη καὶ μονολόγησε κατεβαίνοντας τὴ σκάλα:

—Στὸ κάτω-κάτω δὲν καταλαβαίνω γιὰ ποιὸ λόγο θὰ μ' ἀρνηθῇ τὸ χέρι τῆς κόρης του. Νέος εἶμαι, ὁμορφος εἶμαι, ἀπὸ τζάκι εἶμαι κι' ἔχω καὶ χρήματα ὥστε νὰ ἐξασφαλίσω τὴν εὐτυχία τῆς Καισαρίνας.

Κατηφόρησε τὴ λεωφόρο πρὸς τὸ σπίτι τοῦ δὸν Ἀντζελο Πάτσα.

Ἡ καμαριέρα τὸν ἔμπασε στὸ σαλόνι. Κάθησε καὶ σκεφτόταν.

«Θὰ τοῦ πῶ: Ἦρθα νὰ ζητήσω τὸ χέρι τῆς κόρης σου. Μόλις τ' ἀκούσει θὰ ξύση τὸ πηγούνι του, θὰ χαμογελάσῃ, καὶ θὰ μοῦ πῇ: Μεγάλῃ μου χαρὰ νὰ σὲ κάνω γαμπρό μου.»

Ἡ σκέψις τοῦ διακόπηκε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἀπὸ ἓνα βήξιμο. Ὁ δὸν Ἀντζελο Πάτσα μῆκε στὸ σαλόνι μὲ τὰ μάτια πρισμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα. Τάτριβε μάλιστα μ' ἓνα μαντήλι γιὰ νὰ κοκκινίσουν περισσότερο.

—Μὲ καθυποχρέωσες φίλε μου. Ἡ λεπτότης σου μὲ συγκινεῖ.

Ἐτριψε ἄλλη μιὰ φορὰ τὰ μάτια του καὶ μὲ δάκρυα στὴ φωνὴ συνέχισε:

—Ἀχ! ἡ πιὸ ἄξια κι' ἡ πιὸ καλὴ σ' ὅλη τὴ χώρα.

Καὶ ποῖος μπορεῖ νὰ ἑλπίσῃ, εἶπε ὁ δὸν Βλαδίμηρος μὲ μιὰ ἐρωτικὴ τρεμουλα στὴ φωνή. Συλλογίστηκε πὼς κάποιος θάρρε καὶ θὰ τὸν προετοίμασε γιὰ τὴν αἴτησι ποὺ ετοίμαζόταν νὰ κάνῃ.

Καὶ νὰ τὴ χάσω μέσα ἀπ' τὰ χέρια μου τόσο ξαφνικά.

Δὲν φαντάζομαι νὰ εἶχατε τὴν ἀπαίτησι νὰ τὴν φυλάτε κοντὰ σας σ' ὅλη σας τὴ ζωή...

Γιατί ὄχι; Μὰ τί νὰ τὴν κάνω; Τὸ λογικὸ μου λέει στὴν καρδιά μου νὰ μὴν πονᾷ κι' αὐτὴ πνίγεται στὸν πόνο.

Ποῖος ἔμπαινε πρῶτος στὴν κάμαρά μου νὰ μὲ καλημερίσῃ; Αὐτὴ. Ποῖος μοῦ κρατοῦσε συντροφιά στὴ μοναξιά μου; Πάλι αὐτὴ... Κι' ἐγὼ τὴν καμάρωνα ὥσπου... ἄχ! τὴν ἔχασα τὴν καλή μου.

—Πέθανε; φώναξε δυνατὰ ὁ δὸν Βλαδίμηρος.

—Πέθανε. Πέθανε. Τέντωσε τὰ τέσσερά της ποδαράκια καὶ πάει...

ζῶ. Τιμονιέρης εἶσαι σὺ ἢ στεριανὸς καραζῆς!...

—Μά... τόληψα νὰ ψιθυρίσω.

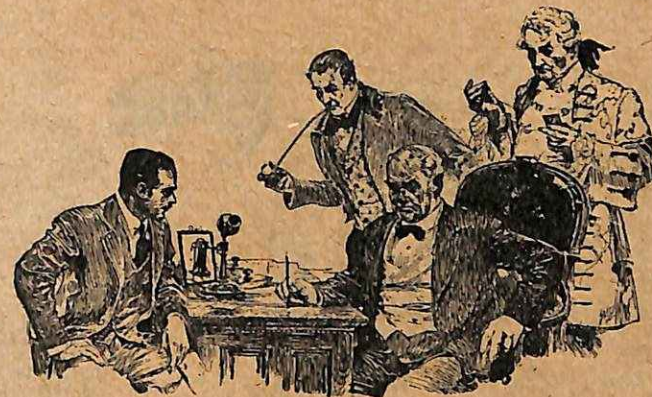
Γέλασε πάλι:

—Τί σὲ νοιάζει τί θὰ γίνω ἐγὼ; Θὰ πῆς πὼς μπατάρουμε σὲ μιὰ στρόφη καὶ πὼς σὺ βγῆκες στὰ βράχια.

Τράβηξε ἓνα λεπτὸ κατραμόσκοινο, ἔδεσε γερὰ πέντε ἔξη τάκους σίδερα ἀπὸ τὴ σαβούρα τῆς βάρκας ἔπειτα τὸ πέρασε γύρω ἀπὸ τὴν μέση του τρεῖς φορὲς καὶ τόδεσε.

—Ἀγάντα, μοῦπε. Πῆδα στὴ θάλασσα καὶ τράβα στὸν πρῶτο ξερόβραχο δεξιά. Ἐγὼ θὰ πάω ἴσα στὸ φοῦντο.

Ἐδῶσε μιὰ μὲ τὸν μπαλτά κι' ἀνοίξε σὲ μιὰ μεριά τὴν καρίνα.



ΑΙΤΗΣΙΣ ΓΑΜΟΥ

—Τὰ τέσσερα ποδαράκια τῆς; Γιὰ τὴ σκυλίτσα σου μιλάς χριστιανέ μου...

—Γιὰ τὴν ἀγαπημένη μου, τὴ Διάννα μου.

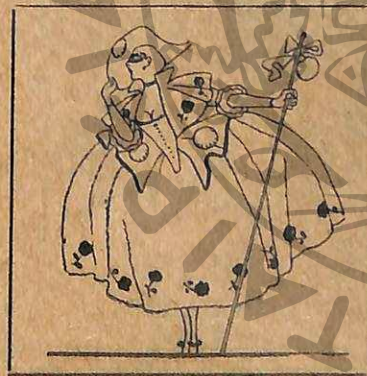
—Μὰ ἐγὼ ἦρθα...

—Ναὶ ξέρω. Νὰ μοῦ προτείνῃς νὰ πάμε αὔριο κυνῆγι. Εἶχα διαλέξει καὶ τὸ μέρος κ' εἶχα καλέσει καὶ τοὺς φίλους. Θὰ πάμε δὸν Βλαδίμηρε. Θὰ πάμε. Ἀχ...

Κεῖνη τὴ στιγμή μπήκαν στὸ σαλόνι τρεῖς ἄλλοι φίλοι τοῦ ἐπίδοξου πεθεροῦ: Ὁ Γκασπάρ Μαρτζαπάνε, ὁ Κάμιλο Βινιασίκα κι' ὁ δὸν Τζούλιο ντὶ Μπαζάρα. Τὸν ἀγκάλιασαν κ' οἱ τρεῖς κι' ἄρχισαν νὰ τὸν παρηγοροῦν.

—Κουράγιο. Αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος.

Ὁ δὸν Βλαδίμηρος φουρκίστηκε ποὺ τοὺς ἔβλεπε νὰ τὸν χαϊδεύουν καὶ νὰ



Ἡ βάρκα ἄρχισε νὰ κάνῃ νερά.

—Καλὴν ἀντάμωσι κεὶ πάνω, μοῦπε. Ἡ βάρκα βούλιαζε. Πῆδηξα στὴ θάλασσα κι' ἔφτασα στὸν ξερόβραχο ποὺ μοῦχε πῇ. Ὅταν σκάλωσα ματώνοντας χέρια καὶ πόδια γύρισα καὶ κύταξα τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν πρὶν ἡ βάρκα.

Τὸν εἶδα νὰ δίνῃ μπαλταδιές στὴν καρίνα σὰν νὰ βιαζόταν.

Γιὰ μιὰ στιγμή εἶδα δύο κύματα ποὺ κλείναν μουγκρίζοντας.

Λίγο ἀφρὸ κι' ὕστερα...

Κι' ὕστερα τὸν ἥλιο κατακκόκινο νὰ βουτᾷ στὴ θάλασσα καὶ νὰ βάφῃ βυσινιὲς τίς κορφές τῶν κυμάτων.

τοῦ σκουπίζουν τὰ μάτια καὶ προχώρησε.

—Συγγνώμην, ἀλλὰ ἐγὼ ἦρθα...

Κανεῖς δὲν τοῦδωσε προσοχή. Τὸ πῆρε προσβολὴ κι' ἄρχισε νὰ κόβῃ βόλτες περιμένοντας νὰ τελειώσουν τὰ ψοῦ-ψοῦ καὶ τὰ μοῦ-μοῦ ποὺ εἶχαν ἀρχίσει.

Κόβοντας βόλτες σκεφτόταν:

«Τὸ πὼς θάπερνε γυναῖκα του τὴν Καισαρίνα ἦταν σίγουρο. Ἐλα ὅμως ποὺ βρέθηκε νὰ πεθάνῃ ἡ σκυλίτσα καὶ δὲν πήγαινε νὰ δείξῃ στὸν ἐπίδοξο πεθερὸ του πὼς ἀδιανοήτως...»

Στὸ μεταξὺ εἶχαν τελειώσει οἱ παρηγοριές μὰ οἱ τέσσερις φίλοι θάχαν δική τους κουβέντα γιὰτὶ δὲν τοῦ δίνανε προσοχή. Ἀφῆσε κι' αὐτὸς τὸ νοῦ του νὰ τρέχῃ ἀλλοῦ καὶ περίμενε. Μὰ ἂν ὁ νοῦς του ἦταν ἀλλοῦ τ' αὐτιά του ἦταν ἐκεῖ κι' ἀκούγανε. Γιὰ μιὰ στιγμή ποὺ μίλησαν κάπως δυνατότερα νόμιζε πὼς ἄκουσε τὸν Κάμιλλο νὰ λέῃ:

—Τί τώρα, τί ἀργότερα. Πᾶρε τὴν ἀπόφασιν. Τὸ παιδί εἶναι καλὸ, ἀπὸ σπῆτι, πλοῦσιο, μὲ τιμὴ καὶ ὑπόληψιν. Πρῶτης τάξεως εὐκαιρία γιὰ τὴν κόρη σου. Ἐλα μπρὸς. Τὸν ἔχομε τὸν λόγο σου.

—Τὸν ἔχετε. Σηκώθηκαν, χαιρετίσανε καὶ φύγανε κ' οἱ τρεῖς μαζί ὅπως ἦρθαν.

Ὁ δὸν Βλαδίμηρος ἔκανε μιὰ τελευταία ἀπόπειρα.

—Ἐγὼ εἶχα ἔρθῃ γιὰ νὰ...

—Ἀ φτάνει πιά! Μὴ μοῦ μιλάς γιὰ τὴ σκύλα. Τώρα ἔχω ἄλλα νὰ σκεφτῶ καὶ νὰ βολέψω. Παντρεύω τὴν κόρη μου ἀγαπητῇ μου. Κι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ ξεχάσω τὴ σκύλα. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐπισκεψή σου. Τοὺς χαιρετισμούς μου στὸν πατέρα σου.

Ὁ δὸν Βλαδίμηρος ἔφυγε ζεματισμένος. Σὲ κάθε σκαλοπάτι ποὺ κατέβαινε μουρμουρίζε καὶ μιὰ βλαστήμια.

Ὁ δὸν Ἀντζελο πάλι σκεφτότανε καθὼς ἄκουγε τὰ βήματά του νὰ κατεβαίνουν τὰ σκαλιά: «Τί ἀξιολάτρευτος νέος καὶ τί χρυσὴ καρδιά! Νάρθη νὰ μὲ συλλυπηθῇ γιὰ τὴ σκύλα μου! Σπᾶνιο παιδί... Ἄν τύχαινε νὰ μοῦ ζητήσῃ τὸ χέρι τῆς κόρης μου θὰ τοῦ τὸ ἔδινα μ' ὅλη μου τὴν καρδιά».

BENEDETTO GIACERI

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΣΚΗΝΗ
ΠΡΩΤΗ

Στο γραφείο της διευθύνσεως των «Γενικών Ασφαλειών» κάθονται δύο κύριοι.

Ο ένας είναι ο Τζιμ Χότσκινς. Η φωτογραφία του βρίσκεται κρεμασμένη στο μπουντουάρ ενός εκατομμυρίου κοριτσιών και κρυμμένη στα συρτάρια των υπολοίπων γυναικών της υδρογείου. Γόης, ζεν-πρεμιέ το κινηματογράφου, ο Τζιμ Χότσκινς απέκτησε εκατομμύρια χαμογελώντας παθητικά πάνω στο πανί. Ο άλλος είναι ο Ρόμπερτζόρνταν, ο πάμπλουτος διευθυντής των «Γενικών Ασφαλειών».

ΤΖΟΡΝΤΑΝ:— Ο μαντζέρ σας μου πρότεινε να τον ασφαλίσω για την περίπτωση που θα παντρευόσαστε: 50000 δολάρια. Έχει δίκιο. Ένας γάμος θα κατέστρεφε το σταθμό σας και θα εκμηδένιζε τις εισπράξεις του μαντζέρ σας.

Ο ΓΟΗΣ (μ' ένα χαμόγελο, που θα τρέλαινε δύο εκατομμύρια γυναίκες, αν άπτεται στο σ' αυτές):— Σωστά.

ΤΖΟΡΝΤΑΝ:— Πρίν, λοιπόν, αποφασίσω να κάνω αυτή την ασφάλεια, θέλω να μου υπογράψετε αυτό το χαρτί.

Ο ΓΟΗΣ (με το ίδιο καρδιοβόρον χαμόγελο, πέρνοντας το χαρτί, διαβάσει): «Δένειμαι παντρεμένος. Δέν είμαι έρωτευμένος. Δέν έχω υπ' όψι μου να παντρευτώ» (βγάζει το στυλό του, υπογράφει το χαρτί, σηκώνεται, χαμογελάει και βγαίνει απ' το γραφείο).

ΣΚΗΝΗ
ΔΕΥΤΕΡΗ

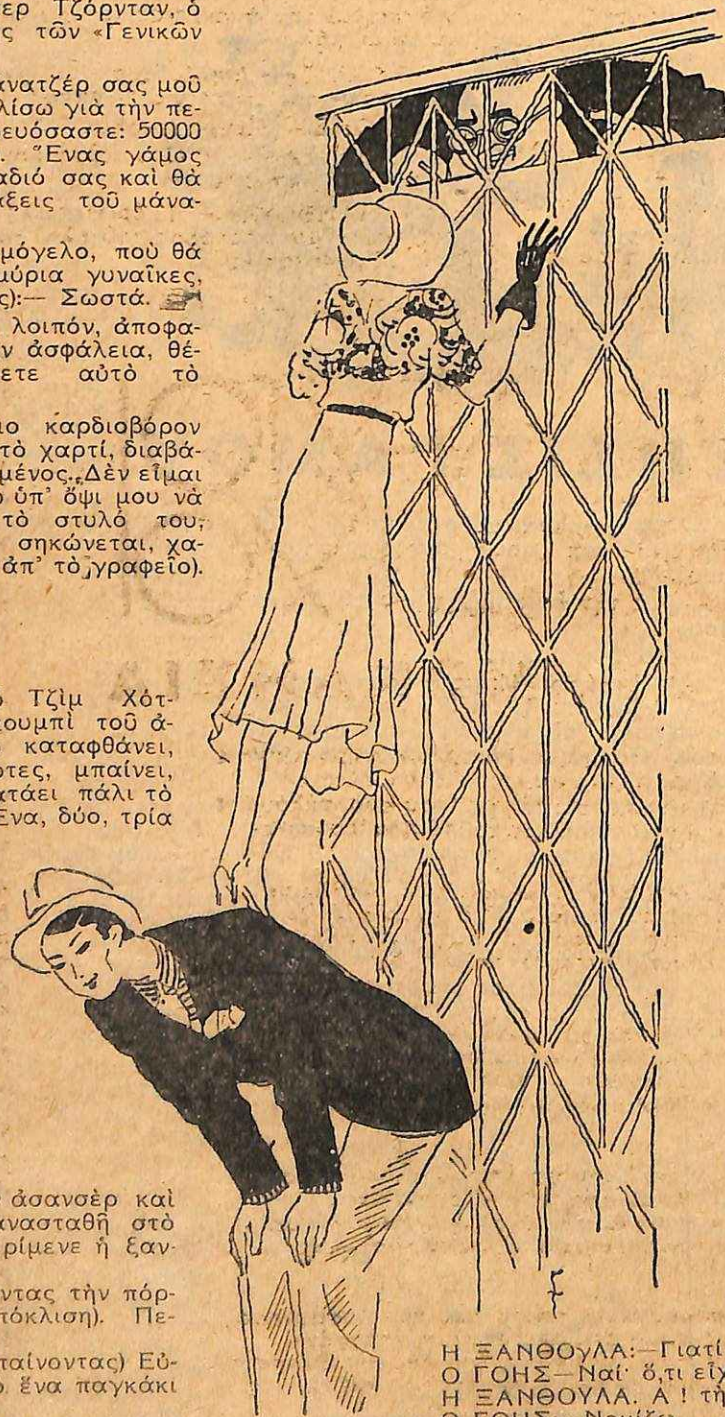
Στο κεφαλόσκαλο, ο Τζιμ Χότσκινς πατάει το κουμπί του άσανσέρ, κι όταν αυτό καταφθάνει, ανοίγει τις δυο πόρτες, μπαίνει, τις ξανακλείνει και πατάει πάλι το κουμπί. Κατεβαίνει. Ένα, δύο, τρία πατώματα. Έχει ακόμα να κατεβή άλλα δύο, όταν αισθάνεται μια δυνατή ηλεκτρική εκκένωση. Δέν φταίει το άσανσέρ. Φταίει τα μάτια μιας μικρής ξανθούλας, που τον εκάρφωσαν μέσα από τα κάγκελα του άσανσέρ, καθώς περνούσε το κεφαλόσκαλο του έπομένου πατώματος. Γοργός σαν αστραπή σταματάει το άσανσέρ και το αναγκάζει να ξανασταθί στο κεφαλόσκαλο, που περίμενε η ξανθούλα.

Ο ΓΟΗΣ:— (ανοίγοντας την πόρτα με μια βαθεία υπόκλιση). Περνάτε δεσποινίς.

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ: (μπαίνοντας) Ευχαριστώ (κάθεται στο ένα παγκάκι του άσανσέρ).

Ο ΓΟΗΣ (κλείνοντας τις πόρτες) Θέλετε ν' ανεβήτε ή να κατεβήτε;

ΤΟ ΑΣΑΝΣΕΡ ΤΟΥ ΚΕΒΛΕ ΧΟΒΑΡΔ



Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ:— Γιατί; Είστε φτωχός;

Ο ΓΟΗΣ:— Ναι, εγώ έχω τα πήρε.

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ:— Α! την βρήκατε κι' όλας;

Ο ΓΟΗΣ:— Νομίζω.

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ:— Την βρήκατε λοιπόν; Και πώς την λένε;

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ:— Πρός πατρός δέ θέλω να ενοχληθώ. Άς κατεβούμε πρώτα κι' ύστερα εγώ ανεβαίνω μονάχη μου.

Ο ΓΟΗΣ:— Άν μου επιτρέπετε θα πατήσω το κουμπί για ν' ανεβώ.

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ:— Γιατί; Έσείς κατεβαίνατε νομίζω.

Ο ΓΟΗΣ:— Ναι, μα τώρα προτιμώ ν' ανεβώ: στο άναβασμα έχει περισσότερα πατώματα. (Πρίν να προφτάση η ξανθούλα ν' απαντήσει ο Χότσκινς πατάει το κουμπί της σοφίτας. Το άσανσέρ αρχίζει ν' ανεβαίνει, μα εκείνη πεισματωμένη πατάει ένα άλλο κουμπί. Το άσανσέρ τινάζεται και στέκεται απότομα στο διάμεσο δύο πατωμάτων. Ευτυχώς το πάνω μέρος του άσανσέρ βρίσκεται δέκα πόντους πιο ψηλά, από το επίπεδο ενός κεφαλόσκαλου κι' έτσι έχουν λίγο φως).

Ο ΓΟΗΣ (με το περίφημο χαμόγελο). Καλά τα καταφέρατε: Χάλασε το άσανσέρ. (Η ξανθούλα πάει να πατήσει ένα κουμπί). Μη πρὸς θεοῦ! Μην αγγίξετε κανένα κουμπί γιατί θα σας κτυπήσει το ηλεκτρικό ρεύμα.

(Η ξανθούλα με κατεβασμένα μούτρα κάθεται, βγάζει ένα σημειωματάριο και σημειώνει κάτι. Περνούν κάμποσα λεπτά, ως που ο θυρωρός κατάλαβε πως κάτι έπαθε το άσανσέρ κι' έστειλε ηλεκτρολόγο).

Ο ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΟΣ (μπρούμυτα στο κεφαλόσκαλο, για να δει μέσα από τους δέκα πόντους που υπερέχουν από το επίπεδο του πατώματος). Τι πάθατε;

Ο ΓΟΗΣ (σκαρφαλώνει στα κάγκελα, πλησιάζει και του ψιθυρίζει κάτι στ' αυτί): «Υστερα δυνατά! Τρέχα να το φτιάξω, όσο μπορείς πιο γρήγορα».

Ο ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΟΣ (βάζοντας στην τσέπη του ένα κολληριστό νόμισμα των εκατόν δολαρίων) Άμέσως (φεύγει).

(Η ξανθούλα έπαψε να γράφει. Ο γόης παίρνει μια από τις καλλίτερες πόζες του).

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ:— Είναι αλήθεια πως είσατε κακός κ. Χότσκινς;

Ο ΓΟΗΣ (χωρίς να του φανή παράξενο, που μιλά νέα ξέρει τ' όνομά του). Ποιός σας τόπε;

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ:— Λένε πως σπαράζετε καρδιάς για να σας περνά η ώρα.

Ο ΓΟΗΣ Αυτό είναι όλο;

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ:— Λένε ακόμα πως άμα αρχίσουν να σας πέρνουν τα χρόνια και δε θα μπορείτε να παίξετε, θα πουληθώτε σ' όποιον σας δώσει τα περισσότερα.

Ο ΓΟΗΣ:— Τιποτ' άλλο;

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ. (Με πείσμα). Αυτά μοι φαίνεται φτάνουν και περισσεύουν.

Ο ΓΟΗΣ:— Θέλετε να σας εξομολογηθώ;

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ:— Δέν επιμένω.

Ο ΓΟΗΣ. Πως θα περάση η ώρα αλλοιώς. Κάτι πρέπει να ποῦμε. Λοιπόν: είναι αλήθεια πως έχω υπ' όψι μου να πουληθώ, σέ κείνην που θα μου δώσει περισσότερα.

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ:— Γιατί; Είστε φτωχός;

Ο ΓΟΗΣ:— Ναι, εγώ έχω τα πήρε.

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ:— Α! την βρήκατε κι' όλας;

Ο ΓΟΗΣ:— Νομίζω.

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ:— Την βρήκατε λοιπόν; Και πώς την λένε;

Ο ΓΟΗΣ:— Δέν τ' ξέρω τ' όνομά της. Δέν μου τόπε η ΞΑΝΘΟΥΛΑ:— Τότε πως ξέρετε πως είναι πλούσια;

Ο ΓΟΗΣ:— Ξέρω πως μου πήρε την καρδιά μου. Κι' η καρδιά μου είναι χρυσή κι' άδμαντοκόλλητη.

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ (μ' ένα αδιόρατο χαμόγελο). Είναι καιρός που την συναντήσατε;

Ο ΓΟΗΣ:— Πρός δέκα λεπτών της ώρας.

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ (μένει σκεπτική: τα δευτερόλεπτα περνάνε). Και πού ξαίρετε αν κι' αυτή εις αντάλλαγμα δε σας έδωσε την καρδιά της;

(Τα μάτια τους συναντιώνται, χαϊδεύονται, αστράφτουν. Ο ηλεκτρολόγος φτάνει, μπρουμουτίζεται πάλι κι' ο Χότσκινς σκαρφαλώνει πάλι στα κάγκελλα).

Ο ΓΟΗΣ (κλείνοντας του το μάτι). Τι χάλασε;

Ο ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΟΣ:— Δέν ξέρω, μα δε μπορώ να το βάλω μπρός. Φοβάμαι μήπως αναγκαστήτε και ξενοχτήσετε δώ μέσα.

Ο ΓΟΗΣ:— Καλά. Τηλεφώνησε στο μαντζέρ μου νάρθη.

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ (στον ηλεκτρολόγο, που σηκώνεται να φύγει). Μιά στιγμή. Πρίν τηλεφωνήσης στον μαντζέρ του κυρίου, πήγαινε στο έκτο πάτωμα και πές του κ. Τζόρνταν πως τον θέλω να κατέβη. Είναι μεγάλη ανάγκη να τον δώ.

Ο ΓΟΗΣ:— Όχι πρὸς θεοῦ!

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ:— Γιατί; Τὸν γνωρίζετε;

Ο ΓΟΗΣ:— Σήμερα στον πρωτογνώρισσα... Μα δε θάθελα να τον δώ, αυτή τη στιγμή μάλιστα.

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ:— Λυπούμαι, αλλά εγώ θέλω να τον δώ. Είναι ο πατέρας μου.

Ο ΓΟΗΣ:— Ω δεσποινίς Τζόρνταν! Χαίρω πάρα πολύ.

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ (με χαμόγελο). Ντέλια Τζόρνταν!

Ο ΓΟΗΣ (στον ηλεκτρολόγο). Πήγαινε να τον φωνάξης.

ΣΚΗΝΗ
ΤΡΙΤΗ

Ο Ρόμπερτζόρνταν ήρθε λαχανιασμένος και μπρουμουτίστηκε στο πάτωμα, για να μπορέσει να συνεννοηθί με τους φυλακισμένους. Απέναντί του βλέπει άξαφνα το χαριτωμένο προσωπάκι της κόρης του.

ΤΖΟΡΝΤΑΝ. Τι κάνεις αυτό, άγγελέ μου;

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ. Είμαι σκαρφαλωμένη στις πλάτες του κυρίου Χότσκινς. Σε φώναξα γιατί θέλω να μου δώσης τη συγκατάθεσή σου, να τον παντρευτώ.

ΤΖΟΡΝΤΑΝ (που έκανε ένα αθέλητο κίνημα και κτύπησε το κεφάλι του στα σίδερα του άσανσέρ) Ωχ!.. Τρελλάθηκες;

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ. Κάνε γρήγορα πατέρα, πές το «ναι» γιατί ο καυμένος ο κ. Χότσκινς φαίνεται πως κουράστηκε και φοβάμαι μην κουτρουβαλήσω.

ΤΖΟΡΝΤΑΝ. Αυτό δε γίνεται.

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ. Άγαπώμαστε μέχρι τρέλλας!

ΤΖΟΡΝΤΑΝ. Αυτό δε γίνεται.

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ. Άγαπώμαστε μέχρι τρέλλας!

ΤΖΟΡΝΤΑΝ. Αυτό δε γίνεται.

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ. Άγαπώμαστε μέχρι τρέλλας!

ΤΖΟΡΝΤΑΝ. Αυτό δε γίνεται.

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ. Άγαπώμαστε μέχρι τρέλλας!

ΤΖΟΡΝΤΑΝ. Ούτε αυτό δε γίνεται. Πρός μισής ώρας μου υπέγραψε ένα χαρτί, όπου έβεβαιωνε ότι δέν είναι έρωτευμένος και επί τη βάσει αυτού του χαρτιού, ασφαλίσα τον μαντζέρ του αντί 50.000 δολλαρίων.

(Η Ντέλια με ένα μικρό παραπονιάρικο «αχ» γλυστρά από την πλάτη του γόητος και μισολιγοθυμάει. Ο Γόης με ευστροφία χιμπατζή, σκαλώνει πάλι στα κάγκελλα).

Ο ΓΟΗΣ:— Κύριε: Σας σέβομαι ως πατέρα του πλάσματος που αγαπώ, αλλά σας συχαίνομαι ως διευθυντήν ασφαλείων: Για πενήντα ψωροχιλιάρδες δολάρια θα καταστρέψετε την ευτυχία της κόρης σας;

ΤΖΟΡΝΤΑΝ:— Οί πενήντα χιλιάδες δολάρια, κύριέ μου είναι κάτι θετικό, ενώ η ευτυχία της κόρης μου είναι άοριστη και αμφίβολη.

Ο ΓΟΗΣ:— Άκουστε: Ο μαντζέρ μου είχε βέβαια δίκιο ν' ασφαλίση έναντιον του γάμου μου. Άλλά ποιού γάμου μου; Του νοικοκυρίστικου γάμου μου. Ένας γάμος όμως που γίνεται μέσα σ' ένα άσανσέρ—έδώ θάρρη ο παπας να μάς ψάλλη— είναι σπουδαία ρεκλάμα. Για τηλεφωνήστε στους «Ταίμς» να δήτε τι λεπτά θα σας δώσουν για να έχουν την αποκλειστικότητα της ειδήσεως, κι' ύστερα τα λέμε πάλι.

ΤΖΟΡΝΤΑΝ (άφου έξευσε τη φαλάκρα του) Άκου νέε μου: απάντησέ μου τίμια: Άγαπάς την κόρη μου.

Ο ΓΟΗΣ:— Μέχρι τρέλλας.

ΤΖΟΡΝΤΑΝ:— Ντέλια, κόρη μου, αγαπάς στα σωστά αυτόν τον μπαγαπόντη;

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ:— Τι έρώτηση είναι αυτή πατέρα; Ξέχασες πως είμαι πρόεδρος του «Συλλόγου των θαυμαστριών του Τζιμ Χότσκινς»;

ΤΖΟΡΝΤΑΝ:— Τότε με την ευχή μου.

(Ένας πάστορ μπρουμουτισμένος στο κεφαλόσκαλο, ένα ευαγγέλιο, λίγα λόγια και το μυστήριο τελείται. Άμα τελειώση το μυστήριο, ο πεθερός μπρουμουτίζεται πάλι και λέει).

ΤΖΟΡΝΤΑΝ:— Τζιμ, γαμπρέ μου, δε θέλω να σε απάτησω την πρώτη μέρα του γάμου σου. Μάθε πως δέν έστειλα ακόμα το ασφαλιστικό συμβόλαιο στον μαντζέρ σου, κι' έτσι αγαπητέ μου γαμπρέ δέν έχασα τις 50.000 δολάρια της ασφαλείας που θαμουν αναγκασμένος να πληρώσω στον αλήθινά αξιολύπητο τον μαντζέρ σου.

Αυτές οι 50.000 μετά την αφαίρεση του δέκα τοις εκατό της προμηθείας μου, θ' αποτελέσουν την πρώτη δόση της προί-κας σου. Σύμφωνοι; Οί καλοί λογαριασμοί κάνουν τους καλούς φίλους. Μπιζνες ις μπιζνες.

Ο ΓΟΗΣ (με το περίφημο χαμόγελο, που άρχισε κι' όλες να χάνη την λαμπρότητά του) Πεθερέ μου, ανταποδίδων τα ίσα, σπεύδω και εγώ να σε βγάλω από μία πλάνη. Το άσανσέρ δέν έχει καμμία βλάβη.

(και για να το αποδείξη, πατάει το κουμπί του τετάρτου πατώματος και το άσανσέρ άψωνεται σιγά—σιγά κι' άθουρβα.)

ΔΙΑΛΕΞΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΑ ΕΡΗΜΟΚΛΗΣΙΑ

Είναι στα έρημοκλήσια που γκρεμίζονται θλιμμένες Παναγίες, χλωμές εικόνες, και μοναχά αγαπάνε τα αγριολούλουδα: κρινάκια, κυκλαμιές, σπάρτα, άνεμώνες.

Σα θυμιατήρια αγροτικά κι' εφήμερα σκόρπια ή δεμένα σ' άτεχνο στεφάνι την ανθινή τους την ψυχή σκορπίζουνε ψυχομαχώντας, σ' άγιο λιβάδι.

Α! όποιος πάει εκεί με τ' αγριολούλουδα στο πρώτο άγγιγμά του ανοίγει ή πόρτα, που δλόγυρα οί φωλιές την έπλουμίσανε της λησμονιάς την κέντησαν τα χόρτα.

Ανοίγει ή πόρτα έτσι όπου συνήθισε να την άνοιξη μόνον ό άγέρας σάμπως να την άνοιξη ή Μεγαλόχαρη με την άνησυχία γλυκειάς μητέρας.

Χαροκαμένης γριάς που την λησμόνησαν στο έρμιο φτωχικό της και προσμένει κάποιους, νάρθουνε πέρα από μία θάλασσα αιώνια σκοτεινή, φουρτουνιασμένη.

† ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ ΣΠΛΕΝΤΙΤ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΤΙΤΑΝΙΑ

ΤΙΕΡΓΑΘΑΠΑΙΧΘΟΥΝ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Η «Κινηματογραφική Ένωσις», διά του ἀπεσταλμένου της εις Ευρώπην Διευθυντού της κ. Κουρουγιώτη, εξησφάλισε την παραγωγή της «Ούφα» καθώς και μερικές γαλλικές ταινίες. Από τα καλλίτερα έργα που θα προβάλλη η Κινηματογραφική Ένωσις είναι και τα εξής:

Το «Άστρο της Βαλέντινας» με την Μπριγκίτε Χέλμ, «Ο Μαύρος Ουσάρος» με τον περίφημον γερμανόν καλλιτέχνην Κόνρατ Φάιτ, «Η Αυτοκράτειρα κι Έγώ» με την Λίλιαν Χάρβεϋ και τον Κόνρατ Φάιτ, «Το ρωμάντο μιάς νύχτας» και «Τα φθινοπωρινά Γυμνάσια» με την Λιάνε Χάιτ, «Morgenrot», το θρυλικό γερμανικό υποβρύχιο, με τον Ρούντολφ Φόρστερ, «Λ. Ι. Φ. Ι. δέν άπαντά» με την Ντανιέλλα Παρόλα, τον Σάρλ Μπουαγιέ και τον Ζαν Μυρά, «Κύκνειον Άσμα» και «Ευτυχές ταξείδιον» με την χαριτωμένην Μάγδα Σνάιντερ «Η άμφισβητούμενη παρθένος» με τον γνωστότατον πλέον Σεκέ Σακάλ, «Μιά αγάπη για σένα» με την γοητευτικήν Τζένυ Γιούγκο, «Όταν η αγάπη κάνει μόδα» με τον Γκεόρκ Άλεξάντερ, «Ένας Κύριος χωρίς όνομα» με τον μεγάλον δραματικόν καλλιτέχνην Βέρνερ Κράους, τον οποίον οι Άθηναίοι έχουν να ιδούν από τις μεγάλες του επιτυχίες στον βουβό κινηματογράφο, τη γνωστότατη και από το θέατρον φάρσα «Θεόδωρος και Σία» με τον Άλμπερ Πρεζάν, και τον άμμητον Γάλλον κωμικόν Ραιμύ, «Γυμνός σαν το Σκουληκι» με τον άμμητον Ζ. Μίλτον—Μπουμπούλ.

ΑΤΤΙΚΟΝ

Όπως κάθε χρόνο, έτσι κι έφέτος, η Διοσις του «Αττικού» εξησφάλισε τις καλλίτερες ταινίες της έφετεινής παραγωγής. Έκ των πρώτων έργων, ως μας άνεκοίνωσε ο Διτης αυτού κ. Κόκκινος, είναι το «Γκράντ Ότέλ» το γνωστόν από το δμώνυμον μυθιστόρημα της Γερμανίδος Βίκυ Μπάουμ. Εις την ταινίαν αυτήν λαμβάνουν μέρος όλα τα μεγάλα «φαβορί» του παγκοσμίου κινηματογράφου: παίζουν Γκρέτα Γκάρμπο, Τζόαν Κράουφορντ, Τζών και Λιονέλ Μπάρυμορ, ο Ουάλλας Μπήρυ και ο Λούι Στόν. Το άνωτέρω έργο γυρίστηκε σε όλες τις γλώσσες, στην Ελλάδα δε θα προβληθή ή γαλλική έκδοσις. Έκτός του «Γκράντ Ότέλ» το «Αττικόν» θα προβάλλη και τα έπομένα: «Λευκή Άδελφή» με την Έλλην Χούζ, την μεγάλην

Το «Πάνθεον» ενδιαφερόμενον ιδιαίτερος διά την έν γένει κινηματογραφικήν κίνησιν έγκαινιάζει την ειδικήν αυτήν στήλην, από την οποίαν θα κρατούμεν άνελλιπτώς ένήμερον το άναγνωστικόν μας κοινόν έφ' όλων των ζητημάτων των άφορόντων την κινηματογραφικήν κίνησιν.

Η κινηματογραφική κίνησις, παρουσιάζεται εξαιρετικώς ενδιαφέρουσα κατά την έφετεινήν περίοδον. Τα ειδικά κινηματογραφικά γραφεία διέθεσαν δεκάδας εκατομμυρίων διά να εξασφαλίσουν την έκλεκτοτέραν παραγωγήν και έτσι οι Άθηναίοι, θα έχουν την ευτυχίαν ν' απολαύσουν τα ωραιότερα έργα της παγκοσμίου παραγωγής.



ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ ΚΛΑΡΚ ΓΚΕΪΜΠΛ ΚΑΙ Η ΜΠΕΝΕΤ Ό άξων περί τον όποιον περιστρέφεται ή παραγωγή τ ο υ Χόλλυγουντ

ΠΑΛΛΑΣ

Έφέτος εξησφάλισε όλην την παραγωγήν της Παραμάουντ, καθώς και τις έκλεκτότερες εκ των γαλλικών και γερμανικών ταινιών. Μεταξύ των καλλιτέρων ταινιών που θα παίξη είναι «Το Σημείον του Σταυρού» κατά σκηνοθεσίαν του Σεσίλ ντε Μέλ με τους Φρέντ Μάρς, Κλοντέτ Κολμπερ και Έλίσα Λάντι. Το έν λόγω έργο θεωρείται από τα πλουσιώτερα και μεγαλειωδέστερα έργα που έχουν παιχθή στον Κινηματογράφο, «Ξανθή Άφροδίτη» με την Μάρλεν Ντίτριχ και τον Κίρυ Γράντ, «Ο Δόκτωρ Τζέκυλ» με τον Φρέντ Μάρς, «Ο Άνθρωπος που σκότωσα» με τον Λιονέλ Μπάρυμορ, το «Όνειρώδες Βάλς» με τον Μωρίς Σεβαλιέ και την «Μύριαν Χόπκινς.

την ωραιότατην γυναιάν Ρωσσίδα Πριγκήπισσαν, το πρώτον έμφανιζομένην εις την όθόνην, Νατάλια Πάλεϋ και τον γνωστόν Άγγλον από τον «Κος με την Ίσπανό» Ζώρζ Γκρόσμιθ, «28 ήμέρες της Κλαιρέτης» με τον Άρμάν Μπερνάρ—Ζούλ—«Άγνωστος» —ή μεγάλη επιτυχία της κ. Κυβέλης—με την Ρούθ Τσάτερτον και Λούι Στόν, και μία γερμανική όπερέττα ή όποια τελειώνει κατ' αυτός με την Έλληνίδα καλλιτέχνιδα Πέρρα και τον Άλεξάντερ.

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο «Δαιμόνιος» Διτης του Πανθέου κ. Τριανταφύλλου κατόρθωσε κι έφέτος να κλείση τις καλλίτερες ταινίες.

«Χίλιες και δύο Νύχτες» με τον Ίβαν Μοζζούκιν και Τάνια Φεντάρ, «Πές μου ποιά είσαι» με την γλυκυτάτην Λιάνε Χάιτ, και τον Όττο Βάλτμπουργκ, «Δακτυλογράφος παντρεύεται» ή συνέχεια του «Αν με θέλεις Έλα Σϋ» με τους ίδιους πρωταγωνιστάς Μαίρη Γκλόρυ, Ζαν Μυρά, και τον γνωστότατον Ζούλ, «Μαρι ή κόρη της Ούγγαρίας» με την Άνναμπέλλα, «Βιεννέζικο Αίμα» με την άφθαστον εις τέχνην και φωνήν Γκίτα Άλμπαρ, «Γάμος με περιωρισμένη ευθύνη», όπερέττα ύπερμοντέρνα με τους Οντέτ Φλωρέλ και Άλεξάντερ.



ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΩΡΙΣ ΣΕΒΑΛΙΕ

ΠΑΝΘΕΟΝ



ΕΛΙΖΑ ΛΑΝΤΙ

ΠΑΝΘΕΟΝ



NANEY KAPOL

ΠΑΝΘΕΟΝ





ΚΛΑΡΚ ΓΚΕΪΜΠΛ

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ ΕΓΓΛΕΖΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΑΤΤΙΚΟΝ ΑΛΛΑΣ



Μεταξύ όμοιο παθών:
— Έχω δυό χρόνια νά μιλήσω στη γυναίκα μου...
— Καί για ποιό λόγο, ρωτά άλλος, ευτυχισμένος σύζυγος.
— Από λεπτότητα. Δέ θέλω νά τήν διακόψω.

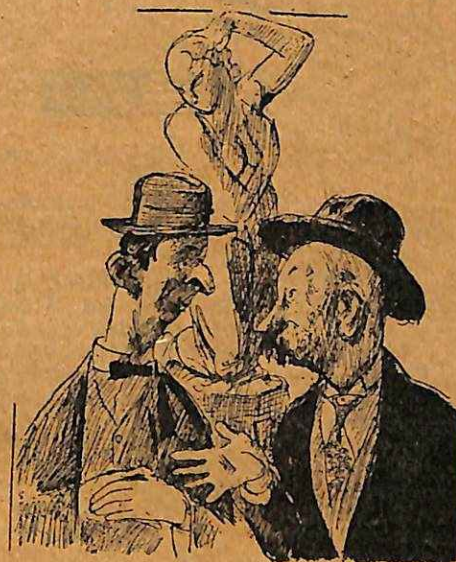
— Ο σύζυγος γυρνά στο σπίτι του άργα καί σέ κατάσταση... ευθυμίας.
— Τί ώρα είν' αὐτή πάλι πού ἔρχεσαι σπίτι σου!... τοῦ λέγει ἡ γυναίκα του.
— Μά, μόλις μία, ἀγάπη μου.
— Ἐκείνη τή στιγμή τὸ ρολόι χτυπᾷ τρεῖς φορές.
Καί ὁ σύζυγος ἀγριοκυττάζοντας τὸ ἔκκρεμές:
— Καλά, ντέ. Τὸ ξέρουμε, εἶναι ἡ ώρα μία, δέν ἦταν ἀνάγκη νά μᾶς τὸ πῆς τρεῖς φορές! Τὸ καταλάβαμε!...

Στὴν ταβέρνα.
— Σάν πολὺ θολὸ τὸ βλέπω τὸ κρασί σου, μάστορ-Δημήτρη...
— Θολὸ τὸ κρασί μου; Τί λέτε!... Εἶναι κεχριμπάρι! Μόνο τὰ ποτήρια εἶναι λιγάκι... ἀπλυτά.

— Σέ παρακαλῶ, σέ ἱκετεύω ἀγάπη μου, μὴν κλαῖς!
— Καί γιατί νά μὴν κλαίω; Δέν μ' ἀσκημίζουν διόλου τὰ δάκρυα!...



Ἡ ΝΟΣΟΚΟΜΑ:— Συγγνώμην κύριε. Μιά ἐρώτηση ἀκόμα γιά νά συμπληρώσω τὸ δελτίο σας: Εἰσθε παντρεμένος;
Ο ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ:— Πρὸς θεοῦ! Αὐτὸ εἶναι τὸ «μὴ χειρότερα» πού ἴδεν τόπαθα ἀκόμα.



— Ἦθελα νά ξέρω γιατί βάζουνε στίς πλατεῖες καί τὰ μουσεῖα, τὰ γυναικεῖα ἀγάλματα γυμνά!
— Φίλε μου ἡ μόδα ἀλλάζει τόσο συχνά πού δέν ξέρουνε κι' αὐτοὶ πὼς νὰ τὶς ντύσουνε.

— Τί ἔπαθες, Μαρία παιδί μου; Μοῦ μίλας μὲ τὸ σύ;
— Ἀχ, μὲ συγχωρεῖτε, κυρία. Νομίζα πὼς μιλοῦσα στὸν κύριο!



Φυσικὴ συνέπεια:
— Εἶμαι σίγουρη πὼς ὁ ἄντρας μου μ' ἀγαπᾷ.
— Μπορεῖ. Ἀλλά πού τὸ ξαίρεις;
— Αὐτὸς παιδί μου ἀγαπᾷ ὅλες τὶς γυναῖκες. Μπορεῖ νά κάνῃ ἐξαίρεση γιά μένα;

Μεταξύ μνηστήρων:
— Ἀγάπη μου, μήπως ροχαλίζεις τή νύχτα;
— ὦ! ὄχι, χρυσό μου.
— Καί πὼς τὸ ξέρεις;
— Ἐμείνα ἀγρυπνῶς, μιά ὁ λόκληρὴ νύχτα κι' ἔτσι βεβαιώθηκα...

— Ἐνας ἄνθρωπος ἔξαλλος μὲ τὰ μαλλιά ἀνεκατεμένα καί τὰ μάτια κόκκινα μπαίνει σ' ἕνα μαγαζί καί λέει μὲ φωνὴ πού τρέμει.
— Δόστε μου πέντε σωληνάρια κινίνο.
— Ἐδῶ δέν εἶναι φαρμακεῖο κύριε, τοῦ λέει ὁ περιποιητικὸς ὑπάλληλος. Ἀλλά πουλάμε, ἂν θέλετε, σκοινιά, ξουράφια, ὑπερίστροφα καί ποντικοφάρμακο.

Ο ΠΕΡΙΗΓΗΤΗΣ (διηγεῖται σ' ἕναν κύκλο τῆς περιπέτειάς του)... ὅταν εἶμουν στα βάθη τῆς Ἀφρικῆς πάνω σ' ἕνα ψηλὸ βουνὸ συνάντησα μιά Φυλὴ ἀγρίων γυναικῶν. Τὸ κυριώτερο χαρακτηριστικὸ αὐτῶν τῶν γυναικῶν ἦταν πὼς δέν εἶχαν γλῶσσα.

ΕΝΑΣ ΑΚΡΟΑΤΗΣ:— Μπρέ γιά τὸ Θεό. Δέν εἶχαν γλῶσσα; Καί πὼς μιλοῦσαν;

Ο ΠΕΡΙΗΓΗΤΗΣ:— Δέ μπορούσαν νά μιλήσουν; Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐξαγριώθηκαν καί πήραν τὰ βουνά.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ:— Ἐνεθυμήθης, Μαρία, ὅτι σήμερον ἔχω τὴν ἐπέτειον τῆς ὀνομαστικῆς μου ἑορτῆς;
Ἡ ΚΥΡΙΑ ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ:— Πὼς ὄχι, Ἀναξίμανδρε! Δέ βλέπεις πού ἀγόρασα καινούργιο καπέλλο;



Μεταξύ ἡθοποιῶν μουσικοῦ θεάτρου.
— Εἶδες πὼς γέμισε ἡ φωνὴ μου τὸ θέατρο;

— Πῶς; εἶδα καί πολλοὺς τὴν ώρα πού τραγουδοῦσες γιά νά κάνουν τόπο τῆς φωνῆς σου νά τὴν χωρέσῃ ἡ αἰθουσα.

Η ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΗ ΩΡΑ

Γραφείο ιδιωτικού Παρθεναγωγείου. Η έπιστάτρια εισάγει ένα κύριο με κομψό ανάστημα, ως σαράντα ετών.

ΕΠΙΣΤΑΤΡΙΑ.— Καθήστε κύριε. Η κυρία Διευθύντρια θάρρη άμέσως. (Η ύπνρέτρια βγαίνει ενώ ο κύριος κάθεται σε μία πολυθρόνα. Σε λίγο ανοίγει η πόρτα και εμφανίζεται η Διευθύντρια. Είναι μία καλοσκετούμενη γεροντοκόρη, ως 38 χρονών. Προχωρεί με χαμόγελο προς τον έπισκέπτη, ενώ αυτός σηκώνεται και ύποκλίνεται βαθιά).

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ.— Με συγχωρείτε κύριε, πού ή έπιστάτρια δέν συγκράτησε τό όνομά σας. Καθήστε παρακαλώ! ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.— (Κάθεται, αφού πρώτα καθίση ή Διευθύντρια άπέναντί του) Έμένα νά με συγχωρήσετε, πού δέν έχω μαζί μου κάρτ-βίζιτ. Άλλά ήλθα κάπως βιαστικά και...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ.— Παρακαλώ, κύριε. Δέν πρόκειται περί σοβαράς παραλείψεως.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.— Καί τώρα θά μου έπιτρέψετε νά σας εξηγήσω τόν σκοπόν της έπισκέψεώς μου: Έχετε αυτές τίς μέρες σκοτούρες με κάποια μαθήτριά σας, την Μίς Τάμπλιγγ, μ' ένα νεαρό σπουδαστή του άντικρυνού Κολλεγίου. (Η Διευθύντρια κάνει ένα καταφατικό κίνημα). Είμαι ο θεϊός αυτού του νεαρού και με παρακάλεσε νά έλθω νά σας ιδώ, γιά νά κυττάζωμε τί μπορεί νά γίνη μ' αυτή την ύπόθεση.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ.— Κύριε, λυπούμαι ειλικρινώς πού δέν θά μπορέσω νά σας ευχαριστήσω. Σήμερα άκριβώς γράφω στους γονείς της νέας, κι αύριο πρωί-πρωί θά την στείλω σπίτι της.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.— Δέν νομίζετε, Μίς Ουένλοκ, πώς είναι κάπως ύπερβολική αύστηρότης νά αποβληθή ένα κορίτσι γιάτί μίλησε μ' ένα νέο;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ.— Μά δέν είναι μόνο αυτό, κύριε!

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.— Ξέρω, ξέρω. Τή φίλησε. Μά γιά σκεφθήτε, Μίς Ουένλοκ. Συναντηθήκανε τυχαίως στά χωράφια γιά νά μαζέψουν μανιτάρια. Ο ήλιος μόλις πρόβαλλε κι ή

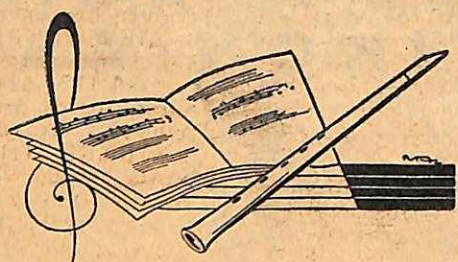
πρωινή πάχη διαλυόταν, άνάμεσα στά μεθυστικά άρώματα των λουλουδιών και στά χαρούμενα ελαϊδίσματα των πουλιών!...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ.— (μάλλον άπότομα). Δέν είχε καμιά δουλειά νά μαζεύη μονάχη μανιτάρια στά χωράφια!

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.— Τό νά τιμωρήσετε, με τόση αύστηρότητα, ένα κορίτσι, γ' τί μέσα στή μεθυστική άρμονία της φύσεως ένοιωσε την καρδιά της νά χτυπά...

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ.— Άλλοίμονο, κύριε, άν μία Διευθύντρια Παρθεναγωγείου παρεσύρετο άπό τέτοιες ρωμαιτικές άρχές. Έχω εϋθύνες, και εϋθύνες βαρειές έδώ πέρα. Τόσοι γονείς, πού μου έμπιστεύονται τά κορίτσια των, τό κάνουν γιάτί ξέρουν πώς θά τά προσέχω όσο τουλάχιστον κι' αυτοί οί ίδιοι. Γιά σκεφθήτε τί θά γινόταν στό σχολείο μου άν ή κάθε μία μαθήτριά μάζευε μανιτάρια. Άν δέν αποβληθή ή Μίς Τάμπλιγγ, θά πάρουν κι' οί άλλες τό κακό παράδειγμα.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.— Έλάτε δά, Μίς Ουένλοκ, μην τά πα-



ραλέτε: Άν θελήσετε νά παραβλέψετε, κανείς δέν θά τό μάθη. Έπειτα σας ύπόσχομαι νά φροντίσω και γώ, ώστε νά μην επαναληφθούν οί συναντήσεις των δύο νέων, μέχρις ότου τελειώση τό σχολείο ή Μίς Τάμπλιγγ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ.— Λυπούμαι πολύ κύριε, μά δέν θά μπορέσω νά σας ευχαριστήσω.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.— Όστε έπιμένετε νά καταστρέψετε έτσι ένα φτωχό κορίτσι, γιάτί έτυχε ν' αγαπήση. Έσειςέπι-

τέλους δέν αγαπήσατε στην ήλικία της;

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ (άγρια).— Κύριε, μην ξεχνάτε ότι είμαι Δεσποινίς!

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ (με έλαφρό χαμόγελο).— Συγνώμην, δέν ήθελα νά σας θίξω. Θά μου έπιτρέψετε όμως, προτού νά σας αφήσω, νά σας διηγηθώ μία μικρή ιστορία. Είναι λίγο παλιά: Ένα χρόνο άκριβώς πριν άπ' τόν πόλεμο, ο νεαρός Τζιμ περνούσε τίς διακοπές του στην καινούργια έπαυλη, πού άγόρασε ο πατέρας του, ένας άπόστρατος συνταγματάρχης, κοντά στό Μπέρκ-σάιρ. Κάποιος άλλος άπόστρατος συνταγματάρχης καθόταν σε μία γειτονική έπαυλη. Είχε κι' αυτός μία κόρη πού την έλεγαν Τζούντη (ή Διευθύντρια τaráσσεται. Άπό τή στιγμή αυτή παρακολουθεί τή διήγησή μ' ενδιαφέρον κι' άγωνία, πού όσο πάει και μεγαλώνει). Γιά ένα χρόνο οί δύο οικογένειες είχαν πολύ φιλικές σχέσεις.

Ο Τζιμ και ή Τζούντη ήσαν όλη μέρα μαζί, παίζανε τένις και τή βοηθούσε στά μαθήματά της, γιάτί ήταν δύο χρόνια πιό μεγάλος αυτός. Η Τζούντη ήταν γιά τόν Τζιμ τό πιό γλυκό και τό πιό αγαπημένο πλάσμα στόν κόσμο. (Σταματάει κυττάζοντας κατάμματα τή Μίς Ουένλοκ. Αυτή ταραγμένη έχει κατεβαμένα τά μάτια. Έκείνος συνεχίζει). Μετά ένα χρόνο οί πατέρες των δύο νέων, άπό μία άστεία άφορμή τσακώθηκαν. Άπό άδελφικοί φίλοι, γενήκανε οί χειρότεροι έχθροι. Άπηγόρευσαν και στά παιδιά νά βλέπονται. Τό χτύπημα γι' αυτά ήταν άναπάντεχο κι' όδυνηρό. Καί τό χειρότερο είναι πού νόμιζαν πώς κι' αυτά μισούσαν τό

ένα τό άλλο έξ αίτίας των γονέων τους. Κι' όμως δέν τά χωρίζε παρά μονάχα ένας φράκτης ανάμεσα σε δύο χωράφια, ένας φράκτης πούχε μία καγκελόπορτα.

Ένα πρωί ο Τζιμ είδε την Τζούντη νά στέκεται πίσω άπό την καγκελόπορτα. Δέν ήξερε τί νά κάνει, γιάτί νόμιζε πώς ή Τζούντη τόν μισούσε. Μ' αυτή τού μίλησε πρώτα. Δέν πρέπει νάμπω στό χωράφι σου, είπε, γιάτί μου τό άπηγόρευσεν ο πατέρας. Ούτε ό μπορείς νάμπης στό δικό μας χωράφι. Οί πατέρες μας φαίνονται πολύ τσακωμένοι. Μά δέν πρέπει και μεϊς νά ψάψωμε νάμάσσε φίλοι. Έσύ Τζιμ δέν πιστεύω νά με μισής. Μά όχι, δέν την μισούσε. Κάθε άλλο. Στά λόγια της ο Τζιμ έβαλε τά κλάματα. Κι' έτσι ο ένας άπ' τή μία μεριά της καγκελόπορτας κι' ο άλλος άπ' την άλλη τά μίλησαν κλαίοντας άπό χαρά κι' εϋτυχία, γιάτί αγαπιόντουσαν, ναι, αγαπιόντουσαν, όπως μόνο παιδιά τή ήλικίας τους ξέρουν ν' αγαπούν. Έπειτα ο Τζιμ τράβηξε στην άγκαλιά του την Τζούντη και τή φίλησε. Καί όρκιστήκανε νά μη χωρισθούν



ποτέ, και σ' αυτή τή ζωή και στό θάνατο και πέρα άκόμα άπό τόν θάνατο.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ (Με φωνή συγκινημένη).— Μά γιάτί μου τά λέτε αυτά, γιάτί!

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ (σαν νά μην άκουσε).— Δυστυχώς όμως τούς είδανε και τούς έστειλαν και τούς δύο τόν καθένα στό σχολείο του. Έμεσολάβησε ο πόλεμος, όπου ο Τζιμ έπολέμησεν ως νεαρός αξιωματικός, ύστερα τόν έστειλαν στός Ινδίας. Έγύρισε διάφορα μέρη της Αυτοκρατορίας κάνοντας εϋσυνείδητα τό καθήκον του, μά ποτέ του δέν ξεχάσε την Τζούντη, ούτε την αλησμόνητη εκείνη ώρα κοντά στην καγκελόπορτα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ (Με φωνή πού μόλις άκούγεται).— Ός, πού θά παντρευτήκε βέβαια με καμιά άλλη.

ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ.— Κάθε άλλο. Δέν μπόρεσε ποτέ νά βγάλη άπό τήν καρδιά του τή Τζούντη. Έκείνη όμως τί ν' άπέγινε; Όπως παντρευτήκε.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ.— Όχι. Περίμενε κάμποσο καιρό μήπως

ΜΙΚΡΕΣ ΜΙΚΡΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ



— Στή Γαλλία τά μετάλλια και διπλώματα δέν δίδονται μόνον σε όσας έχουν δράσει ποικιλοτρόπως γιά τό καλό της ανθρωπότητας.

— Αυτής της τιμής έχουν τύχει και οί... πλύστρες!

— Μία άπ' αυτές, ή κυρία Μπονέ, έχει πάρει πέντε μετάλλια γιά τή συμβολή της στην καθαριότητα των δρόμων, πού βρίσκονται παράλληλα στόν Σηκουάνα.

— Παρόμοια παράσημα είχαν άπονεμηθή και σ' άλλες καθαρίστριες των Παρισίων ιδίως κατά την επαναστατική περίοδο, όταν οί δρόμοι βαφόταν με αίμα, και οί καθαρίστρες έφρόντιζαν με κίνδυνο της ζωής τους, νά εξαλείφουν τά δείγματα αυτά της μανίας του όχλου.

— Η πιό όρμητική ροή ποταμού σ' όλο τό κόσμο, έχει παρατηρηθή στόν ποταμό Σούτλεϊ των Άνατολικών Ινδιών.

— Η κλίσις του ποταμού αυτού, άπό τίς πηγές του ως την έκβολή του, δηλαδή σε μία άπόσταση 180 μιλίων, φθάνει τά 3.600 μέτρα.

— Τό μεγαλύτερο έντομο, είναι ένας... σκώρος της Κεντρικής Άμερικής γνωστό στους έντομολόγους υπό τό όνομα Έρόμπους Στρίξ.

— Τ' άνοιγμένα φτερά του έχουν διάμετρο 27—45 πόντων.

— Ο Άγγλος ποδηλάτης Χώλ πού πέθανε τό 1905, συγκέντρωνε και συγκεντρώνει άκόμα τά περισσότερα ρεκόρ άντοχής και ταχύτητας.

— Μεταξύ αυτών έχει δημιουργήσει και τό κάτωθι καταπληκτικό ρεκόρ.

— Επί ένα χρόνο συνεχώς, έτρεχε με τό ποδήλατό του 100 μίλια την ήμέρα.

Οί έφημερίδες και τά περιοδικά πού εκδίδονται στό Λονδίνο άνέρχονται στό σεβαστό αριθμό των των 2240.

— Άν στόν αριθμό αυτόν προσθέσωμε και τά 2.322 έντυπα των έπαρχιών, έχομε τό σύνολο άγγλικού τύπου 4562.

— Στίς Ένωμένες Πολιτείες όμως εκδίδονται πάνω άπό 20.000 έντυπα.

— Πολλοί νομίζουν ότι ή έρημος Σαχάρα είναι μία άπέραντη έκταση άμμου.

— Κι' όμως, στην έρημο αυτή ζούν, 9.000.000 πρόβατα, 2.000.000 κατσίκες και 260.000 καμήλες.

— Στίς διάφορες δε όάσεις υπάρχουν πάνω άπό έναίμιση εκατομμύριο φοινικόδενδρα.

— Πολλά ζώα μπορούν νά κρατηθούν στη ζωή πολλά χρόνια δίχως νερό.

— Στό Ζωολογικό Κήπο του Λονδίνου ζει άκόμα ένας παπαγάλος πού επί πενήντα δύο χρόνια δέν έχει βρέ-

ΞΕΝΟ ΠΝΕΥΜΑ



Η ΓΥΝΑΙΚΑ.— Κύττα τί ώραίό καπέλλο άγόρασα σήμερα. Σ' άρέσει;

Ο ΑΝΤΡΑΣ.— Όραίο. Καί πόσα τ' άγόρασες;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.— Πεντακόσες δραχμές μονάχα.

Ο ΑΝΤΡΑΣ.— Νά δώσης πεντακόσες δραχμές δέν είναι μεγάλο κριμά.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ.— (πύ γνωρίζει τί εδωγελικά ρητά).— Τό κριμά επί της κεφαλής μου.

— Έμαθα με λύπη μου την άπαγωγή της γυναίκας σου άπ' τό σωφέρ σας. Τά ειλικρινή μου συλλυπητήρια, φίλε μου.

— Ευχαριστώ, ευχαριστώ. Πράγματι ώδηγοϋσε τόσο καλά...



Ξει τό ράμφος του ούτε με μία σταγόνα νερό.

— Υπάρχουν και μερικά είδη φειδών πού ζούν σε ξηρά μέρη δίχως νά πίνουν καθόλου νερό.

— Σε μία νότια περιοχή του Νείλου ποταμού δέν έχει βρέξει άπό καταβολής κόσμου.

— Η φυτείες και τά σπαρτά της περιοχής αυτής ποτίζονται άπό την έκστοτε πλημμύρα.

— Στό Λονδίνο πέθανε ένας έννενηντάρης άπό συγκοπή της καρδίας ενώ έπηγαινε με τό... ποδήλατο στη δουλειά του.

— Αυτό τό μέσον μεταφοράς τό χρησιμοποιούσε επί 80 χρόνια συνεχώς.

— Τό μόνον νόμισμα μικρής αξίας και μικρού σχήματος, πού έχει έκδοθή ποτέ ήταν τό έλληνικόν... μονόλεπτο.

— Όσοι θυμούνται τά μεγαλεία του μπορούν νά μαρτυρήσουν.

— Η νήσος Μανχατάν πάνω στην όποία είναι κτισμένο σήμερα τό κεντρικώτερο τμήμα της πόλεως της Νέας Υόρκης, είχε άγορασθή πρό 500 χρόνια περίπου άπό έναν Ινδό φύλαρχο αντί πέντε λιρών.

— Άπό τά 4.200 γνωστά είδη λουλουδιών πού υπάρχουν στόν κόσμο τά 1.124 είναι λευκά.

— Η Τράπεζα της Άγγλίας καταστρέφει κάθε έβδομάδα χαρτονομίσματα αξίας 350.000 λιρών και τά άντικαθιστά με καινούργια.

— Ένα... παραστρατημένο μελίσσι είχε μεταβάλλει πρό μηνών σε κυνέλη, τό μεγάλο «ρολόγιον» της εκκλησίας του Χάρμπορν της Άγγλίας.

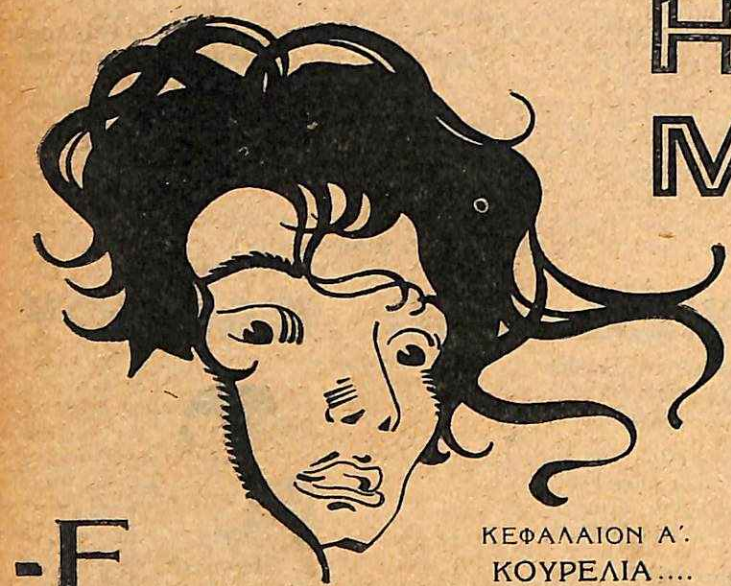
— Τό περίεργον δέ ήταν ότι οί επιδρομείς σεβάσθηκαν τό μηχανισμό του.

— Δούλευε θαυμάσια, δίχως νά του προσενήσουν καμμία βλάβη, μολονότι είχαν άποθηκεύσει μέσα σ' αυτό... τρείς όκάδες μέλι.

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ Θ' ΑΦΙΣΗ ΕΠΟΧΗΝ

Η ΤΡΕΛΛΗ ΜΑΝΝΑ

ΥΠΟ ΚΙΜΩΝΟΣ ΑΤΤΙΚΟΥ



ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.
ΚΟΥΡΕΛΙΑ...

-Ε, λοιπόν ύστερα; Τι έγινε ύστερ' απ' αυτά; Κάθε φορά που μου πιάνης κουβέντα για τὸ παρελθόν σου, πού φαίνεται νὰ εἶναι μιὰ ἀπέραντη νύχτα—καὶ ἔως τώρα θὰ τῆς κάνει ἑκατὸ φορές—μου λές τὰ ἴδια πράγματα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, μὲ τὰ ἴδια λόγια, μὲ τὶς ἴδιες χειρονομίες, γαρνιρισμένα μὲ τὸς ἴδιους ἀναστεναγμούς καὶ μὲ τὰ ἴδια κομπιάσματα. Δυσκολεύεσαι πάντοτε στὸ ἴδιο σημεῖο, ξεχνᾷς στὸ ἴδιο μέρος τῆς κουβέντας σου, θυμώνεις ἢ κλαῖς σάν νὰ σ' ἔχουν κορντίσει καὶ δὲν προσθέτεις τίποτα, σὲ ὅσα ἔχω ἀκούσει τόσες φορές.

Ἡ Νότα, ἡ γοητευτικὴ γυναικοῦλα, ἐκείνη μὲ τὰ ὠραῖα μάτια καὶ τὸ θαυμάσιο σῶμα, ἐγέλασε τὸ χαριτωμένο της γέλιο, πού ἄφησε νὰ φανῇ, κάτω ἀπὸ τὰ βαμμένα χεῖλιά της, μιὰ θαυμασιὰ σειρά μαργαριταρένιων δοντιῶν. Καὶ ἐξακολουθοῦσα τὸ βάψιμο τῶν ματιῶν της, ἐπανελάβε.

—Λοιπόν, κυρὰ Κωνσταντίνα, ἄς τὰ εἰποῦμε, γιὰ μιὰ φορά ἀκόμη, ἀφοῦ τόσο σ' ἀρέσει, ἀφοῦ κι' ἐγὼ τῶρα πεῖσμα νὰμπω μέσα στὸ σκοτάδι τῆς περασμένης ζωῆς σου. Μου χεῖς εἰπῇ ὅτι, πρὶν νὰ γίνης καμαριέρα μου, ἦσουν κυρὰ σάν καὶ μένα, πού σ' ἔρριξε στὴν κακία τῶν ἀνθρώπων καὶ σ' ἐγκρέμισε στὴ διαφθορά, ἕνας νέος πού ἐσύ τὸν ἀγαποῦσες κι' αὐτὸς σ' ἐκροοῖδευε, καὶ σ' ἔλεγαν Ντίνα. Καθόλου καρῆξενο. Μοῦ εἶπες ὅτι, πρὶν σοῦ πῆσουν τὰ μαλλιά καὶ πρὶν σ' ἀσπρίσουν, εἶσαι παράκαιρα, εἶχες μακρυὲς μεταξωτὲς πλεξούδες πού τὶς καμάρωναν οἱ φίλοι σου καὶ τὶς ἐζήλευαν οἱ φιληνάδες σου. Τὸ πιστεύω, ἀφοῦ τὸ λές. Πῶς τὸ γλυκὸ σου χαμόγελο κι' ἡ ἀστραπὴ τῶν ματιῶν σου, ἐσαγῆνευαν τοὺς νέους τῆς ἐποχῆς σου. Κι' αὐτὰ τὰ παραδέχομαι, γιὰτὶ ἀκόμη καὶ τώρα, κάτω ἀπὸ τ' αὐλάκια π' ἔβγαλε στὸ μούτρο σου τοῦ χρόνου τὸ πέραςμα, διακρίνει κανεὶς τὰ ὠραῖα χαρακτηριστικὰ ζῶσα καὶ βλέπει καὶ τώρα τὴν φεγγαβολὴ τῶν ματιῶν σου, πού εἶναι μεγάλη καὶ μαῦρα σάν ἔβενος.

Ἡ Κωνσταντίνα, μιὰ μεσόκοπη γυναῖκα, καμαριέρα τῆς σαγηνευτικῆς νέας, ἄφησε ἕνα στεναγμὸ πού θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὸν χαρακτηρίσῃ ὡς μούγκρισμα μάλλον.

—Ὠραῖα! Καὶ ἔπειτα; ἐξακολούθησε ἡ Νότα. Ἦσουν μιὰ θερμὴ γυναῖκα μὲ πλουσίους φίλους καὶ πολλοὺς θαυμαστάς. Χρήματα πολλὰ σκορπιζόντουσαν στὰ πόδια σου γιὰ ἕνα χαμόγελο, καὶ ὁλόκληρες περιουσίες σπαταλῶντουσαν γιὰ τὸ ἀγαλματέιο κορμί σου.

Ἐκανε μορφασμὸ ἀνασηκώνοντας — Μὲ θαρρεῖς καὶ σὺ κυρὰ μου, τρελλή;



τοὺς ὤμους της καὶ συνέχισε.

—Συνηθισμένα πράγματα, ὅπως συνηθισμένη εἶναι καὶ ἡ συνέχεια. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ φίλοι πού ἐτακίζοντο ποῖος νὰ σοῦ φανῇ πιὸ πολὺ εὐχάριστος, διελύθησαν σάν καπνὸς ὅταν, ἕνα πρωί, ὁ γιατρός σοῦ εἶπε ὅτι ἀρπάξεις μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἀρρώστιες τοῦ γλεντιοῦ, ἀκριβῶς ἐκείνη. Πού φέρνει κατ' εὐθείαν στὸ θάνατο ἢ στὴν τρέλλα, ἂν λίγο τὴν παραμελήσης ἢ τὸ πάρης ἀφήφιστα κι' ὅταν ἐγίνης καλά, κύτταξες γύρω σου, καὶ δὲν εἶδες κανένα...

—Ἀλλοῖμόν μου, ναί! ἐγόγγυσεν ἡ κυρὰ Κωνσταντίνα. Κανέναν! Οὔτε τὸ παιδί μου, τὸ γλυκὸ ἀγοράκι μου, ἕνα τόσο δα μικρούτσικο χαριτωμένο ἀγγελόδιδι πού μ' ἐκύτταζε μὲ τὰ ἄθωα ματάκια του καὶ μ' ἔλεγε «μαμά», μούλεγε τὴ λέξι αὐτὴ πού μ' ἀνέβαζε στοὺς οὐρανούς μιανῆς εὐτυχίας ἄλλης πού δὲν θὰ μπορέσης νὰ τὴν νοιώσης κυρὰ μου, παρὰ μονάχα ὅταν θὰ κάνης παιδί...

Ἡ Νότα ἄφησε νέο, ξεκαρδιστικὸ γέλιο αὐτὴ τὴ φορά. —Νὰ κάνω παιδί; ἀναφώνησε. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ ἀπὸ μιὰ τέτοια βλακεία, πού θὰ μοῦ χαλάσῃ τὴν ὁμορφιά τοῦ κορμιοῦ μου. Ἄς εἶναι. Πές μου ὅμως. Δὲν ἐγύρεψες ἐσύ νὰ βρῇς αὐτὸ τὸ παιδί;

—Χάλασα τὸν κόσμο. Μὰ δὲν μπόρεσα νὰ μάθω τίποτα τὸ θετικόν. Ἡ γυναῖκα, ὅπου τὸ εἶχα ἀφήσει, πέθανε ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες. Ποῖος ἐπῆρε τὸ παιδί μου; Μιὰ γειτόνισσα μοῦ εἶπε πῶς τῶρριξαν στὸ βρεφοκομεῖο. Ἀλλή, ὅτι τὸ πῆρε κάποια μαμμή. Φαίνεται πῶς μούλεγαν καὶ ἡ δύο φέμματα. Τὸ βέβαιο εἶναι ὅτι δὲν κατῶρθωσα νὰ τὸ ἀνακαλύψω πουθενά. Δὲν τῶχα βαφτίσει καὶ δὲν ξέρω τώρα οὔτε τὴ δνομα τοῦδωσαν...

—Θὰ τὸ γνωρίσης, ἂν τὸ συναντήσης στὸ δρόμο;

Ἡ κυρὰ Κωνσταντίνα ἐκύτταξε τὴν κυρὰ της σάν ἡλιθία.

—Θάηταν τὸ παιδί μου τώρα ἔως εἴκοσι χρονῶν πιστεύω, ἀναστέναζε.

Στὸ δρόμο πού περπατᾶω, στέκομαι καὶ κυττάζω κάθε νηὸ πούχει τέτοια ἡλικία κι' ἀναζητῶντας νὰ μαντέψω μὲ τὴ φωνὴ τῆς καρδιάς μου τὸ παιδί πού δὲν μ' ἐγνώρισε. Καὶ γελᾶνε ὅλοι! Καὶ κοροϊδεύουν ὅλοι, γιὰτὶ κυττάζω μὲ λαχτάρια κάθε παλληκάρι καὶ πιστεύουν πῶς τὸ κυττάζω μὲ ἄλλους σκοπούς, σάν νὰ μὴ νοιώθω πῶς δὲν μπορεῖ νὰ μὲ κυττάξῃ ἔμένα κανεὶς.

—Μπα! Μὴν τὸ λές αὐτό, εἶπε ἀφηρημένη ἡ Νότα.

—Τὶ νὰ μὴ λέω; Μὲ θαρρεῖς καὶ σὺ, κυρὰ μου, τρελλή; «Εἰ ναί, κάτι ἔχω...» Ἡ καταραμένη ἐκείνη ἀρρώστια, δὲν μούκανε μονάχα πληγὴς πού ὅλο ἐκλείναν κι' ὅλο ἀνοιχτές ἦταν... Δὲν μούρριξε τὰ μαλλιά μονάχα γιὰ νὰ φαίνωμαι σάν κασιδιάρα. Μαζὺ μ' ἕνα σωρὸ χουζούρια, μούχει σφηνώσει ἐδῶ, νὰ ἐδωμέσα στὸ κεφάλι μου, μιὰ πέτρα μεγάλη, πού μοῦ σφίγγει τὸ μυαλό, μού τὸ κουνάει, μού τὸ ἀνακατώνει καὶ δὲν μπορῶ νὰ σκεφθῶ καλά, χάνω τὴ σειρά, ζαλλίζομαι καὶ μπερδεύω αὐτὰ πού σκέπτομαι, τ' ἀνακατεύω ὅλα μαζὺ σὲ μιὰ σαλᾶτα, ἀπὸ ὅπου δὲν μπορῶ νὰ ξεχωρίσω τίποτα.

—Εἶχε πιάσει τὸ κεφάλι της ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα καὶ τὸ ἐσφίγγε καὶ ἔ-

πνιγέ τὴ φωνή της πίσω ἀπ' τὰ σφιγμένα δόντια της, σὲ μιὰ ἐπίμονη προσπάθεια νὰ θυμῇ καὶ λίγες στιγμὲς δὲν ἀκούγότανε παρὰ κάτι ποῦμοιαζε σάν ὑπόκωφο μούγκρισμα, πού συνετάρασε τὸ στήθος της ὅλο. Καὶ μέσα στοὺς γογγυσμούς της, στὸ ξαφνικὸ αὐτὸ ἐξέσπασμα τῆς πονεμένης καρδιάς της, φαίνονταν ὅτι προσπαθοῦσε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ ἕνα τεράστιο σφίξιμο πού ἐξεμηδένιζε τὸ μυαλό της.

—Ναί, ὅλα υπερδεύονται ἐδῶ μέσα, κάθε φορά πού προσπαθῶ νὰ θυμῇ τὰ περασμένα, νὰ ξεχωρίσω μέσα στὸ σκοτάδι τῆς θύμησής μου, τίς γλυκεῖες ἐκεῖνες ἡμέρες τῆς δυστυχίας μου.

—Πῶς εἶπες;

—Ναί, κυρὰ μου, ναί! Ἄς εἶμαι τρελλή ἐγώ. Καταλαβαίνω πῶς ὑπάρχει δυστυχία γεμάτη γλύκα, καὶ κάτι τέτοιο εἶναι νάχης παιδί πού δὲν ξέρεις ἂν θὰ τῶρρι τὸ ἄλλο ξημέρωμα ἢ τί θὰ σοῦ γίνῃ αὔριο, κι' αὐτὸ σὲ πεθαίνει—μὰ εἰσαι εὐτυχισμένη ὅμως, γιὰτὶ τῆς αὐτοῦ τοῦ παιδίου... Τὶ μὲ κυττάς ἐτοί κυρὰ μου; Δὲν μὲ καταλαβαίνεις; Ἄλλοῖμόν μου, ἔχεις δίκιο. Πῶς νὰ καταλαβαίνεις τὰ ἀσυνάρτητα λόγια μιᾶς μισότρελλης; Καὶ μάλιστα μιᾶς μισότρελλης μάννας πού δὲν ξανδαίνει ποτὲ τὸ παιδί της;

Ἡ ὠραία νέα εἶχε συνοφρυωθῇ. Τὸ συνήθως γελαστὸ πρόσωπό της, εἶχε πάρει τώρα κάποια σκυθρωπὴ ἑκφραση. Προφανῶς ἡ ἐξαψὴ τῆς καμαριέρας, τῆς εἶχε πειράξει τὰ νεύρα.

Παρ' ὅλον τοῦτο ἐρώτησε.
—Τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ σου, πῶς τὸν ἔλεγαν;
—Τάκη!

—Τὸ παράνομά του;

—Εἶναι τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο πού ἐπροσπάθησα, πιὸ πολὺ ἀπὸ κάθε ἄλλο, νὰ θυμῇ καὶ δὲν τὸ κατῶρθωσα. Πόσες νύχτες δὲν ξαγρύπνησα βασανίζοντας τὸ μυαλό μου νὰ τῶρρω! Πόσα ἐφωνητὰ δὲν ἔβγαλα ἀπὸ τὸν πόνο πού μούφερνε ἡ κούρασι τοῦ μυαλοῦ μου, πού μοῦ τὸ χάλασε, εἶσαι τελειωτικά, ἡ τρομερὴ ἀρρώστια πού πῆρα σὲ μιᾶς στιγμῆς εὐχαρίστησι. Δὲν θυμάμαι τὸ παράνομά του.

—Ἦταν φίλος σου πολὺ καιρὸ;

—Λίγους μῆνες. Ἦταν ὁμορφος!

Ἦταν καλὸς μὰ ἦταν νέος, ἕνα παιδί,—μοῦ φαίνεται πιὸ μικρὸς ἀπὸ μένα—ἦταν φοιτητής. Ἐφυγε καὶ μ' ἄφησε ἕγγυο. Πέθανε ὁ πατέρας του κι' ἔφυγε γιὰ λίγον καιρὸ, μὰ δὲν ἐγύρισε ὁμορφότε.

—Πάντοτε ἡ ἴδια ἱστορία! ἐπιθύρισε σάν ἀφηρημένη ἡ Νότα. Τὶ έγινε ἔπειτα;

—Ποῖος ξέρει! Βρέθηκα, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀρρώστια μου, μονάχη καὶ ἔρημη. Ἀδύνατη, φτωχή, πεινασμένη. Ἐπῆσα ἀπὸ ἐξευτελισμὸ σ' ἐξευτελισμό, ἔως ὅτου κατάντησα ζητιάννα στὸ δρόμο. Κάποιος μ' ἐλυπήθηκε καὶ μὲ πῆγε καὶ πάλι στὸ Νοσοκομεῖο. Ὅταν βγῆκα γιαντρεμμένη πιά, πῆγα καμαριέρα. Καὶ βρίσκομαι στὸ σπῆτι σου τώρα, εὐχαριστημένη πού εἶμαι μαζὺ σου, μαζὺ μ' ἕνα καλὸ κορίτσι πού μὲ πονάει.

—Σάν ἀδελφὴ μου! ἀπάντησεν ἡ Νότα. Αὐτὸ εἶνε ἀληθινόν. Καὶ πάντα λοιπὸν ἔχεις μέσα στὴν ψυχὴ σου τὴ λύπη γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ παιδιοῦ σου;

—Τὴ λύπη μονάχα; Ἐχῶ τὸ θάνατο, τὸν πόνο, τὴ ζήλεια, τὸ μῖσος.

—Τὸ μῖσος;

—Ναί! Πολλὲς φορές, ἀντὶ νὰ καμαρώνω τὰ παιδιά νοιώθω ἕνα τέτοιο μῖσος γι' αὐτὰ, πού μὲ μεγάλη μου εὐχαρίστησι θὰ τᾶπνιγα ὅλα, γιὰ νὰ μὴν ἔχουν οὔτε καὶ οἱ ἄλλοι παιδιά, γιὰ νὰ κλαῖνε καὶ ἄλλες μαννάδες, ὅπως κλαίω κι' ἐγώ, γιὰ νάχω συντρόφισσες στὴν ἀπελπισία καὶ τὴν τρέλλα μου.

Καὶ ἐνῶ ἡ Νότα τὴν ἐκύτταζε τρομαγμένη, ἡ γυναῖκα ἐκείνη πού τὴν εἶχε πιάσει καὶ πάλι τὸ χρόνιο παραλήρημά της, μὲ μάτια ὁλοσπρόγυλα ἀπὸ τὸ γούρλωμα, ἐνῶ τὰ λόγια της σὺρίζαν κάτω ἀπὸ τὰ σφιγμένα δόντια της καὶ τὰ χεῖλιά της κιτριναῖαν σάν τὰ χεῖλιά τοῦ πεθαμένου, ἐξακολούθησε χειρονομοῦσα πάντοτε νευρικά.

—Ἄ, πόσο θάθελα νὰ ἦταν ὅλος ὁ κόσμος δυστυχισμένος σάν ἔμένα. Ἄ, ἤθελα νὰ... Μὰ... ὅχι... πονᾶω... Νά, ἄχ...

Μὲ βραγνὴ τώρα φωνή, πού σχεδὸν μὸλις ἀκούστανε, ἐνῶ τὸ πρόσωπό της τὸ αὐλάκωναν βαθεῖς μορφασμοὶ πόνου, τὸ ἀνθρώπινο ἐκεῖνο ράκος ἐξακολούθησε.

—Ἄ, καταραμένη ἀρρώστια πού μοῦ καὶς τὸ σῶμα καὶ σφηνώνει τὸ μαχαῖρι στὸ δόλιο κεφάλι μου. Πονᾶω...

λιγώνω ἀπ' τὸν πόνο, νομίζω πῶς εἶναι χαμένο στὸ μυαλό μου ἕνα σίδερο καυμένο. Ἄ, ἡ δυστυχισμένη πονᾶω... πολὺ πονᾶω...

Ἡ Νότα πού γιὰ πρώτη φορά τὴν ἔβλεπε σ' αὐτὴ τὴ κατάσταση, πνιγότανε κυριολεκτικῶς ἀπὸ τρόμο. Τὴν καθυστάσε. Ἐπαψε νὰ τῆς γυρεῖ πληροφορίες, προθυμοποιήθηκε νὰ τῆς προσφέρῃ κάθε βοήθεια, κι' ἀρνήθηκε νὰ συνεχίσῃ τὴν συζήτησι, ἀφοῦ τόσο κακὸ τῆς εἶχε προξενήσει.

Ἀλλὰ καὶ ἐκείνη ἔπαψε νὰ βογγᾷ. Εἶτε γιὰτὶ ἐλαττώθηκε ὁ πονοκέφαλός της, ἢ γιὰ νὰ καθουχάσῃ τὴν ταραγμένη κυρία της, ἐβεβαίωσε πῶς ἦταν ἐντελῶς καλὰ πιά καὶ ἔφυγε.

Ἐμεινε μοναχὴ της ἡ Νότα καὶ ἀφοσιώθηκε στὸ βάψιμο τοῦ προσώπου της. Τὰ λόγια τῆς καμαριέρας τῆς εἶχαν προξενήσει τεραστία ἐντύπωσι, καὶ γιὰ ὅτι ἐσήμειναν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν τρόπο, τὸν ἀπλό καὶ ὠμό τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον εἰπώθηκαν.

Εἰς τὸ ἀνθρώπινο ἐκεῖνο κουρέλι, ἡ θελκτικὴ νέα, εἶδε τὸ κατάντημα κάθε ὠραίας, εἰς τὸν σπαργμὸν τῆς ψυχῆς της, μιὰ φρικτὴ προειδοποίησι: Μήπως καὶ ἡ κυρὰ-Κωνσταντίνα, δὲν ἦταν μιὰ φορά νέα καὶ αὐτὴ, ὠραία ἐπίσης καὶ θελκτικὴ, πού μ' ἕνα τῆς βλέμμα σκόρπιζε τὴν εὐτυχία καὶ μὲ τὴν περιφρόνησί της προκαλοῦσε τὴν θύελλαν ἀπελπισίας;

Τὸ κουρέλι ἐκεῖνο ἐνέπνεε μιὰ φορά τὴν παραφροσύνη τοῦ ἔρωτος, τῆς ἡδονῆς καὶ τοῦ πόθου. Ἦταν ἡ γυναικὴ τῆς δόξας, τοῦ πλούτου τῶν εὐνοιῶν, τῆς χαρᾶς. Κυρτονότουσαν σὲ ὑποκλίσεις εὐγενεῖς νέοι, ἐγονάτιζαν ἱκετεύοντες πλούσιοι, ζαλισμένοι ἀπὸ τὴν ἀστραποβολὴ τῆς μορφῆς της.

Τὸ κουρέλι ἐκεῖνο, μὴν ἦταν τάχα ἡ ἰδικὴ τῆς εἰκόνα τοῦ μέλλοντος, ἡ εἰκόνα τῆς ὕστερα ἀπὸ πολλὰ ἢ ἐλάχιστα χρόνια; Μήπως θὰ καταντοῦσε ἐτοί μιὰ μέρα κι' αὐτὴ;

Ἐκαμε βίαιο κίνημα, σάν γιὰ νὰ διώξῃ τίς τρομερὲς ἐκεῖνες σκέψεις της καὶ πῆγε βιαστικὴ στὸ γραμμόφωνό της. Καὶ μέσα στὴν εὐθυμία τοῦ τραγουδιοῦ ποῦ βαλε νὰ παίξῃ, γύρεψε νὰ λησμονήσῃ τίς φρικτὲς σκέψεις πού τῆς ἐπροκάλεσε, ἐστὶ ἀπροσδόκητα, μιὰ συνειθισμένη συζήτηση.

Καὶ σιγά-σιγά, ἄρχισε νὰ τραγουδάει κι' ἡ ἴδια μηχανικά, σάν νὰ θελε νὰ πνιῇ μέσα στὴ μελωδία τοῦ τραγουδιοῦ, τοὺς δυνατοὺς χτύπους τῆς καρδιάς της πού χοροπήδαγε.

Λίγην ὥραν ἀργότερα, τὸ ἡλεκτρικὸ κουδούνι ἐχτύπησε καὶ ἡ κυρὰ-Κωνσταντίνα ἐπῆγε καὶ ἀνοίξε. Μὲ ὕφος ἀπότομο, μὲ φανὴ ὑπόκωφ, ἐνῶ τὰ μάτια της ἀστράψαν ἀπὸ κακία καὶ μῖσος μὸλις ἀντίκρυσε τὸν ἐπισκέπτην, τοῦ εἶπε:

—Ἄ, ἐσύ εἶσαι; Τὶ θέλεις;

Ἐκεῖνος, ἕνας νέος ἄχι μεγαλύτερος ἀπὸ εἴκοσι χρονῶν, ἐπροχώρησε νὰ μῆς, ἀλλ' ἡ καμαριέρα τοῦφραξε τὸ πέραςμα μὲ τὸ σῶμα της. Καὶ θυμωμένη τοῦ εἶπε:

—Ἐ, τί ἐπάθεις; Ἐτοί σ' ἔμαθαν νὰ μπαίνης στὰ ξένα σπῆτια, χωρὶς νὰ ρωτᾷς ἂν ἔχουν ὄρεξι νὰ ἴδουνε τὰ μούτρα σου;

Ὁ Στέλιος Κοντίνης ἐννοίωσε τὴν ἐπιθυμία ἐκείνη τῆ στιγμῇ νὰ τὴν ἀρπάξῃ ἀπὸ τὸ λαῖμό καὶ νὰ τὴν στράγγαλίσῃ. Μπόρεσε μ' ὅλα ταῦτα νὰ συγκρατηθῇ καὶ τῆς εἶπε: —Θέλω νὰ ἴδω τὴ Νότα. Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴν ἴδω.

—Νὰ ρωτήσω ἂν μπορῇ νὰ σὲ δεχτῇ. Περίμενε.

Τοῦ ἐκλείσε τὴν πόρτα κατὰμουτρα καὶ ὁ νέος ἀναγκάστηκε νὰ περιμένῃ ὑπομονητικὰ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι ἐκεῖνο μὲσα εἰς τὸ ὁποῖο συγκρατηνόνταν ὅλη του ἡ ὑπαρξη. Γιὰτὶ ὁ συμπαθητικὸς, ὁ σχεδὸν σκελετωδὴς νέος ἐκεῖνος ἦταν ἐρωτευμένος τρελλὰ μὲ τὴν οἰκοδόμοισαν, καὶ ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα, καὶ σχεδὸν ὅλη τὴ νύχτα, εἶτε ἐργαζότανε εἰς τὴν Τράπεζα, εἶτε ἐκλείνονταν στὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ κοιμηθῇ, δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ σκέπτεται τὴν ἐρωμένην του καὶ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἱκανοποιούσε τὰς ἀξιώσεις της.

Καὶ ἐπανέλθων ἡ γυναῖκα ἐκείνη, ὁ τύραννος αὐτὸς τῶν ταραγμένων του λογισμῶν, εἶχε παραπονεθῇ γιὰ τίς στερησεις πού τραβοῦσε, τοῦ εἶχε παραστήσει μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα τῆς θλίψης της, γιὰτὶ, μονάχα αὐτὴ ἀπὸ ὅλες τίς φίλες της, δὲν ἔκανε λουσα, καὶ τὴ ζήλεια της, γιὰτὶ

έβλεπε τις άλλες φορτωμέ-
νες κοσμήματα, χάρις εις την
αγάπη των φίλων τους, πού τὰ
έθυσιαζαν όλα γι' αυτές.

Καί τὸν ἔκανε νὰ νιώσῃ
ντροπή! Χρήματα πολλά δὲν
εἶχε. Ὁ μισθὸς δὲν τὸν ἔ-
φθανε, ἐπνίγιγε στὰ χρέη. Εἶχε
ἐξαντλήσει τοὺς πόρους τοῦ
δλους. Καί φιλοδοξοῦσε νὰ
τὸν ἀγαπήῃ ἡ γυναῖκα ἐκείνη
εἰς τὴν ὁποῖαν δὲν πρόσφερε
τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀγάπη
καί τὰς ἀξιώσεις του!

Ἐζήλευε! μὲ ποῖο δικαί-
ωμα; Ἦθελε νὰ μὴν ἀγαπήῃ,
νὰ μὴ σκέπτεται, ἀκόμη νὰ μὴ
μιλάῃ μὲ κανέναν ἄλλον. Τί
προσέφερε ἐκεῖνος γιὰ όλα
αὐτά.

Δὲν εἶχε χρήματα! Πὼς θάθελε νῆταν πο-
λυκατομυριοῦχος γιὰ νὰ μποροῦσε νὰ σκορ-
πίσῃ στὰ πόδια τῆς ἑνα θησαυρό, εἰς ἐλάχιστο
δεῖγμα τῆς θεόρατης ἀγάπης πού ἀνατάρασσε
τὰ νεανικά σιήθεια του...

Δὲν εἶχε χρήματα ἄλλ' ἔπρεπε νὰ βρῇ. Καί
γυρεύοντας τὸν τρόπο νὰ τὰ οἰκονομίσῃ, πόσες
ἐγκληματικὲς σκέψεις δὲν ἔκανε, πόσους πονηροὺς ὑπολο-
γισμοὺς καὶ γερατώδεις εὐχὲς δένδιατύπωσε, πόσα σχέδια
τρομερά καὶ ἐγκληματικά ὅλα, δὲν ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ θολω-
μένο μυαλό του!

Μὰ δὲν θέλησε νὰ ἐκτελέσῃ κανένα, πρὶν ἀπελπισθῇ
τελειωτικά.

Ἡ γιαιγιά του μιὰ θρησκώληπτη γυναῖκα ὀγδόντα χρο-
νῶν, πού ἀπὸ δύο μηνῶν ἀγωνίζετο πρὸς τὸ θάνατο, τὸν
ἀγαποῦσε πολύ, καὶ σ' αὐτὴν σκέφθηκε νὰ καταφύγῃ. Πι-
θανὸν νὰ τὸν βοηθοῦσε καὶ νὰ τὸν ἔσωζε ἔτσι ἀπὸ τὸ ἐγ-
κλημα πού μελετοῦσε νὰ κάνῃ καὶ πρὸς αὐτὴν κατέφυγε ὡς
πρὸς σανίδα τῆς σωτηρίας του.

Ἄλλ' ἔδοκίμασε τότε τὴν πιὸ τρομερὴ ἐκπληξί.

Ἡ γιαιγιά του ἡ ὁποία ἐδῶ καὶ λίγες μέρες εἶχεν ἀρ-
χίσει νὰ χάνῃ τὰ λογικά της καὶ νὰ παραδίδεται σὲ παρα-
κρούσεις κατὰ τὶς ὁποῖες μιλοῦσε γιὰ διάφορα πράγματα
λησμονημένα στὰ βάθη τοῦ χρόνου ἢ ξεφώνιζε παράδοξες
ἀσυναρτησίες— ὅταν ἄκουσε τὴν παράκλησί του νὰ τοῦ
δώσῃ χρήματα, ἐγούρλωσε τὰ μάτια τῆς, ἐτέντωσε τὸ λαι-
μό τῆς, καὶ ἐνῶ φαίνότανε πὼς προσπαθοῦσε νὰ σηκωθῇ
ἀπὸ τὴν πολυθρόνα ὅπου τὴν ἀφῆναν νὰ περνᾷ τὴν ἡμέρα
τῶν παραμιλητῶν τῆς, μὲ φωνὴ πού σύριζε ἀνάμεσα ἀπὸ
τὰ δύο δόντια πού τῆς εἶχαν μείνει, ἐμοῦγκρισε.

— Φεύγα! Χάσου
καταραμένο παιδί
πού σὲ μαζέψαμε ἀπὸ
τὸ δρόμο, χωρὶς νὰ
ξέρουμε ποῖα τοῦ κα-
κούργου γέννημα εἴ-
σαι... Φεύγα, παιδί
τοῦ δρόμου καὶ τῆς
ἀμωρίας. Χάρο ποῦρ-
θες νὰ μοῦ πάρῃς τὴν
ψυχὴν φεύγα, γιατί θὰ
σηκωθῶ καί...

Ὁ Στέλιος πού
ὑποχωροῦσε πρὸς τὴν
πόρτα ἐντρομος ἀπὸ
τὰ λόγια ἐκεῖνα τῆς
ἐτοιμοθάνατης, ἐπῆ-
δωσε ἔξω, σχεδὸν ἀλ-
λόφρων.

Ὅχι γιατί φοβή-
θηκε ἀπὸ τὶς ἀπειλη-
τικὲς κινήσεις τῆς πα-
ράλυτης γρη῏ς, οὔτε
γιατὶ διαψευδόντου-
σαν ἡ τόσες ἐλπίδες
ποῦχε στηρίζεῖ σ' αὐ-
τήν. Ἐφυγε τρομα-
γμένος, γιατί τὸ πα-
ραλήρημά τῆς ἐκεῖνο
ἀνέσχυρε μέσα ἀπὸ
τὶς κοιμισμένες ἀνα-
μνήσεις του κάποια
συζήτησι πούχε ἔ-



—Φεύγα! Χά-ου καταραμένο
παιδί πού σὲ μαζέψαμε ἀπ'
τὸ δρόμο...

τὴν νόμιζε μάννα του. Αὐτὸ
τοῦ βροντοφωνοῦσε τώρα ἡ γρη῏ πού εἶχε χάσει τὰ λο-
γικά της.

Τίνος παιδί ἦταν λοιπόν;
Σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσε ἡ φρικτὴ αὐτὴ ἐρώτησις, ἄφησε
ἀναρρόθῃ κραυγὴ καὶ ἐπῆδυσεν ἔξω, βρέθη στὸ δρόμο καὶ
ἀπομακρύνθη μὲ βῆμα ταχύ, σχεδὸν τρέχων, χωρὶς νὰ ξέρῃ
οὔτε κί' αὐτὸς πού ἐπῆγαινε.

Ἦταν ἕνα νόθο παιδί, ἀγνώστου πατέρα, καὶ μιὰς μη-
τέρας μὲ κάποια τρομερὴ ἀρρώστια; Καί γιὰ τοῦτο λοιπόν
ἦταν κί' αὐτὸς ἔτσι ὠχρὸς καὶ ἀσθενικός; Ἀνατρίχιασε
σκεφθεὶς ὅτι πιθανὸν νὰ ἦταν φθισικός. Μήπως τάχα, ὁ πο-
νοκέφαλος πού τὸν βασάνιζε ἀπὸ καιροῦ σὲ καιροῦ, ἦταν ἡ
προειδοποίησις μιᾶς φυματιώδους μηνιγγίτιδος, τῆς ἀρρώ-
στιας ἐκείνης ἀπὸ τὴν ὁποῖαν, ἕνα μῆνα πρὶν, εἶχε πεθάνει
ὁ ἀδελφὸς κάποιου συναδέλφου του;

Μέσα στὸ μέτωπό του πού καιγότανε, πληθὸς σκέψεων,
παραλόγων τῶν πλείστων, ἀναταράσσοντο, καὶ ἀπειρες
ἀποφάσεις ἢ μιὰ ἐντελὴς ἀντίθετη ἀπὸ τὴν ἄλλην, ἀναπη-
δοῦσαν γιὰ νὰ τοῦ φέρουν νέαν ἔξαψιν καὶ μιάν ἄλλην πα-
ράκρουσι.

Ὅταν συνῆλθε κάπως καὶ μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τί συ-
νέβαινε γύρω του εἶδεν ὅτι τὰ ἀσυναίσθητα βήματα τοῦ

κούσει, μιὰ φορὰ πούηταν μικρός, πολὺ μικρός, κάποια βρα-
δυὰ πού μάταια προσπαθοῦσε νὰ κοιμηθῇ. Κουκουλωμένος
στὸ κρεβάτι του, ἔσφιγγε τὰ μάτια του νὰ κοιμηθῇ, καί
ἄκουσε πούλεγε ἡ μητέρα του στὴ γιαιγιά του.

— Λένε, πὼς ἡ μάννα τοῦ Στέλιου ἦταν ἔτσι φριχτὰ
ἄρρωστη. Ἀλλοῖμονο στὸ παιδί θὰ τρελλαθῶ ἀπ' τὴ λύπη
μου, ἂν κί' ὁ Στέλιος εἶναι ἄρρωστος κί' αὐτός. Γιατί
λένε πὼς τὸ παιδί...

Δὲν ἄκουσε περισσότερα,
ἀλλὰ δὲν ἐκατάλαβε οὔτε ἐ-
κεῖνα πού ἄκουσε. Καί παρ'
ὅλη τὴν ἐντύπωσι πού τοῦ ἔ-
καναν, τὰ ἐλησμόνησε ταχύ-
τατα καὶ τάθαψε κάτω ἀπὸ
τὸν ἀτέλειωτο σωρὸ τῶν ἄλ-
λων, τῶν παιδικῶν ἐν-υπώ-
σεων του.

Μὲ μιὰς τώρα χυνότανε
ἐκθαμβωτικὸ φῶς στὴν ἀπορία
τῶν παιδικῶν χρόνων του, καί
ἡ ἀλήθεια ἡ τρομερὴ ἀλήθεια,
ἐπρόβαλλε ὀλοκάθαρ πλέον.
Δὲν ἦταν παιδί τοῦ Κοντόνη
πού σκοτώθη στὸν πόλεμο,
δὲν ἦταν παιδί τῆς Μαρίας πού

εἶχεν εἰπῇ ἐκείνη τότε, αὐτὸ
τοῦ βροντοφωνοῦσε τώρα ἡ γρη῏ πού εἶχε χάσει τὰ λο-
γικά της.

Τίνος παιδί ἦταν λοιπόν;
Σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσε ἡ φρικτὴ αὐτὴ ἐρώτησις, ἄφησε
ἀναρρόθῃ κραυγὴ καὶ ἐπῆδυσεν ἔξω, βρέθη στὸ δρόμο καὶ
ἀπομακρύνθη μὲ βῆμα ταχύ, σχεδὸν τρέχων, χωρὶς νὰ ξέρῃ
οὔτε κί' αὐτὸς πού ἐπῆγαινε.

Ἦταν ἕνα νόθο παιδί, ἀγνώστου πατέρα, καὶ μιὰς μη-
τέρας μὲ κάποια τρομερὴ ἀρρώστια; Καί γιὰ τοῦτο λοιπόν
ἦταν κί' αὐτὸς ἔτσι ὠχρὸς καὶ ἀσθενικός; Ἀνατρίχιασε
σκεφθεὶς ὅτι πιθανὸν νὰ ἦταν φθισικός. Μήπως τάχα, ὁ πο-
νοκέφαλος πού τὸν βασάνιζε ἀπὸ καιροῦ σὲ καιροῦ, ἦταν ἡ
προειδοποίησις μιᾶς φυματιώδους μηνιγγίτιδος, τῆς ἀρρώ-
στιας ἐκείνης ἀπὸ τὴν ὁποῖαν, ἕνα μῆνα πρὶν, εἶχε πεθάνει
ὁ ἀδελφὸς κάποιου συναδέλφου του;

Μέσα στὸ μέτωπό του πού καιγότανε, πληθὸς σκέψεων,
παραλόγων τῶν πλείστων, ἀναταράσσοντο, καὶ ἀπειρες
ἀποφάσεις ἢ μιὰ ἐντελὴς ἀντίθετη ἀπὸ τὴν ἄλλην, ἀναπη-
δοῦσαν γιὰ νὰ τοῦ φέρουν νέαν ἔξαψιν καὶ μιάν ἄλλην πα-
ράκρουσι.

Ὅταν συνῆλθε κάπως καὶ μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τί συ-
νέβαινε γύρω του εἶδεν ὅτι τὰ ἀσυναίσθητα βήματα τοῦ

τὸν εἶχαν φέρει μπρο-
στὰ στὸ σπῆτι τῆς
Νότας.

Τὰ συναισθήμα-
τα πού τρικύμιζαν
στὴν ψυχὴ του δὲν
τὸν ἄφισαν σ' ὅλο
τὸ δρόμο νὰ δῇ γύ-
ρω του.

Τυφλὸς μ' ἀνοι-
χτὰ μάτια εἶχε βαδί-
σει μέσα στοὺς δαι-
δάλους τῶν δρό-
μων. Τὸ ἐνστιχτό του
τὸν εἶχε ὀδηγήσει στὸ
σπίτι τῆς ἀγαπημέ-
νης του.

Κύτταξε γύρω
του σὰν γιὰ νὰ θυ-
μηθῇ.

Στάθηκε.
Ἔτσι ζαλισμέ-
νος ὅπως ἦταν, μὲ
τὸν τρόπο στὴν ψυ-
χὴ καὶ τὴν παραφρο-
σύνη στὸν ἐγκέφαλο,
χτύπησε τὴν πόρτα
καὶ ἡ κυρὰ-Κωσταν-
τίνα, ἐπῆγε καὶ ἀ-
νοῖξε.

[Ἡ Συνέχεια
εἰς τὸ ἐπόμενο]

† ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΤΑΝ ΠΕΡΝΟΥΝ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΝΙΑΤΑ

Εἶδε μεγαλεῖα, ὅσα λί-
γες μπόρεσαν καὶ νὰ τὰ
φανταστοῦν ἀκόμη ἢ νὰ
τὰ δοῦνε... στὸν ὕπνο
τους. Σιγὰ σιγὰ ἔφτασε
νὰ γίνῃ ἐπίσημη φίλη
ἐνὸς βεριτάμπλ, τιτλού-
χου τοῦ αὐστριακοῦ θρό-
νου, πού τῆς χάριζε ἄ-
φθονα, ἀλογάριαστα κί'
ἀλύπητα, μὲ χαρὰ, ὅλα
τὰ ὕλικά μέσα πού ἀνά-
δειξαν καθὼς τῆς ἀξίζε
τὴν ὀμορφιά τῆς. Ἔτσι
σταδιοδρόμησε στὴ σκη-
νῇ, ἔγινε ἑξακουστή, ἱν-
δαλμα γιὰ τοὺς ἄνδρες
καὶ στόχος φαρμακερῶν
χαμόγελων γιὰ τίς γυ-
ναῖκες.

Τὰ γλέντια τῆς στὶς
πλάς, ἡ μόδα πού πρώ-
τῃ αὐτὴ λανσάρισε τῶν
ἐρωτικῶν τέτ-ἀ-τέτ στὴν
ἀμμουδιά, οἱ ἐκκεντρι-
σμοί τῆς, τὴν εἶχαν κά-
νει γνωστὴ σ' ὅλη τὴν
Εὐρώπη.

Καί ὅμως... Τὰ χρόνια
πέρασαν, μὲ τὴ γρηγο-
ράδα πού περνᾷ κάθε
εὐτυχία σ' αὐτὸ τὸν κό-
σμο καὶ ἦλθε ὁ μεγά-
λος, ὁ φριχτὸς πόλεμος
μὲ ὅλες του τίς συνέ-
πειες.

Ἡ καταστροφή τῆς Αὐ-
στρίας πῆρε στὸ χείμα-
ρό τῆς καὶ τὸν πλούσιο
κί' ἀνοιχτοχέρη ἔρως τῆ
της μαζί μὲ τοὺς τί-
τλους τοῦ τοῦ ἀριστο-
κρατικῶς. Ἀφοῦ ἔζησε
ἀρκετὸ διάστημα πού

λῶντα ἕνα ἕνα τὰ θαυμάσια μπίζοι τῆς
—κί' ἦταν τὸ καθένα τους μιὰ γλυκεῖα
ἀνάμνησι ἀπὸ τὰ περασμένα—στὸ τέ-
λος, σὲ κάπως προχωρημένη πιά, γιὰ
μιὰ γυναῖκα σὰν αὐτὴ, ἡλικία, βρέθη-
κε στὴν πιὸ στενόχωρη κατάστασι,
πού ἀσφαλῶς στὰ παλιὰ τὰ χρόνια
δὲ θὰ μποροῦσε οὔτε καὶ νὰ τὴν φαν-
ταστῇ. Αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος!..

Ἄν τάχασε ὅμως ὅλα τῆς ἔμεινε
τὸ θάρρος καὶ μιὰ ἀνεξάντλητη αἰσιο-

LADISLAS LACATOS ΣΦΑΙΡΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΓΥΡΙΖΕΙ



δοξία, τὸ σωσίβιο μυ-
ριάδων ναυγῶν τῆς
ζωῆς. Θυμήθηκε τότε
πὼς πρὶν κατοικίῃ
σὲ μέγαρο καὶ πρὶν
ἀποχτήσῃ πέντε χαριτωμένες καμαριέ-
ρες ἦταν κί' αὐτὴ ἀπλοῦστα μιὰ... χα-
ριτωμένη καμαριέρα. Παλιὰ μὲν τέχ-
νη!... Καί μ' αὐτὴ τὴν παγκόσμιο μά-
λιστα ἔλλειψη ὑπηρετριῶν!.. Δὲ βαρύν-
σαι, αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος!.. Λιγάκι φι-

μ' αὐτὸ τὸν τρόπο δὲν ἦταν μιὰ ἀ-
πλή, μιὰ συνηθισμένη καμαριέρα. Ἦ-
ταν σὰ νὰ παίξῃ μὲ μεγάλο σουξέ—
ἀφοῦ μπιζαριζόταν τόσο συχνά! κά-
ποιο νούμερο στὸ θέατρο, στὸ θέατρο
τῆς ζωῆς...

λοσοφία καὶ θάρρος χρει-
άζεται κί' ἔχει ὁ Θεός!...
Ζήτησε λοιπὸν μιὰ κα-
λὴ θέσι καὶ ἐπὶ τέλους
τὴν πῆραν στὸ μέγαρο
μιάς... πρῶην καμαρι-
έρας τῆς, πού ἦταν φαί-
νεται τώρα ἡ σειρὰ τῆς
νὰ λάμψῃ ὡς... μεγάλη
καλλιτέχνης τοῦ μουσι-
κοῦθε ἀτρου μὲ λαμπρό-
τατο μέλλον, πολλοὺς
θαυμαστὰς καὶ ἀμέτρη-
τα χρήματα. Σειρὰ μου
καὶ σειρὰ σου! Ἡ ἡθοι-
ποῖς βρῆκε πολὺ ἔξαν-
τρικ νὰ ἔχῃ στὴν ὑπηρε-
σία τῆς τὴν παλῆτης κυ-
ρία. Κί' ὅταν εἶχε ἐπισκε-
ψῆς δὲν παρέλειπε ποτὲ
τὴν ἀπαραίτητη σκηνή:

— Θυμᾶστε τὴν περι-
φημὴ γιὰ τὴν ὀμορφιά
τῆς, τὴ Λουκία Δ. τοῦ
βαρὼν Ε.; Μὲ τὰ θαυ-
μάσια ἄλογα καὶ τὰ ὑπε-
ροχα μπίζοι;... ῥωτοῦσε
τίς διάφορες... πρῶην κα-
μαριεροῦλες καὶ τώρα
περιζήτητες μονταίν.

— Ἀλήθεια, χρόνια ἔ-
χω ν' ἀκούσω γι' αὐτήν.
Τί ἀπέγινε; Ρωτᾷ πᾶ-
ντα κάποια, βάζοντας
λίγη ποῦδρα στὴ μυτί-
τσα τῆς, ὅστερ' ἀπὸ τὸ
τσαί.

— Τί ἀπέγινε; Χά, χά,
χά!... Ὅρίστε!...

Καί κτυπᾷ τὸ κουδοῦ
νι γιὰ νὰ ἐμφανισθῇ ἡ
ταλαίπωρη Λουκία.

— Ἡ Κυρία ἐσήμανε;
Στὴν ἀρχὴ τὸ παιχίδι
αὐτὸ τὴν λυποῦσε. Πολ-
λὲς νύχτες πέρασε κλαί-
γοντας. Μὰ ὕστερα συ-
νήθισε πιά καὶ παρηγο-
ρήθηκε μὲ τὴ σκέψιν πὼς

ΠΡΩΤΟΤΥΠΕΣ

Μιὰ καλὴ διαφήμιση ἀξίζει ὅσο ἕνα
μεγάλο κεφάλαιο. Μὰ γιὰ νᾶναι καλὴ
μιὰ διαφήμιση πρέπει νᾶναι πρωτό-
τυπη.

Ἐχοντας αὐτὸ ὑπ' ὄψει τῆς ἡ Γενικὴ
Ἑταιρεία Ποτοποιίας τοῦ Λονδίνου
ἀγόρασε ἀπὸ κάποιο πλοίαρχο, πού ἐρ-
χόταν ἀπὸ τίς Φιλιππίνες, πενήντα πα-
παγάλους, μὲ τὴ συμφωνία, ὅτι θὰ μά-
θαιναν στὸ διάστημα ἐνὸς μηνὸς τὴ
φράσι: «Πίνετε Οὐίσκυ». Πρὶν περά-
σῃ ὁ μῆνας οἱ παπαγάλοι γίνηκαν ξε-
κτέρια, μῆθκαν σὲ πολυτελέστατα
κλουβιά καὶ ἐστάλησαν στὶς κυριώτε-
ρες πόλεις τῆς Ἀγγλίας ὅπου διαλα-
λοῦσαν ἔξω ἀπὸ τίς κεντρικότερες
μυρμαρίες τ' ἀγαθὰ τοῦ τερψιλαρυγ-
κίου οὐίσκυ.

Σὲ μικρότερη κλίμακα ἀλλὰ μὲ πα-
ρόμοια ἐφευρετικότητα, μιὰ καπελλοῦ

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ ΜΕ ΠΟΥΛΙΑ

στὴ Μαργκεῖτ τοῦ Βελγίου εἶχε γυ-
γνάσει ἕνα παπαγάλο. Τὸ ἔξυπνο που-
λί καθισμένο πάνω στὸν καθρέφτη πού
προβάριζαν ἡ πελάτισσες τὰ καπέλλα
τους, ἔλεγε κάθε φορὰ πού καμμιὰ
πελάτισσα, καθρεφτιζόταν μὲ αὐτὰρέ-
σκεια φορώντας κανένα μοντελλάκι.

«Πῶς σοῦ πάει!»
Τὴν ἴδια ἰδέα εἶχε καὶ ἕνας κουρέας
στὸ Λὰς Πάλμας τῶν Καναρίων νή-
σων. Ἐξω ἀπὸ τὸ μαγαζί του εἶχε
ἕνα παπαγάλο πού τὸν εἶχε μάθει
νὰ λὲ ἀγγλικά. «Ἐλάτε νὰ κόψετε
τὰ μαλλιά σας». Φαίνεται ὅμως πὼς ὁ
ἀντικρυνὸς κουρέας ζημιώθηκε πολὺ
μ' αὐτὴ τὴν ρεκλάμα γιατί ὕστερα ἀπὸ
κάμποσες μέρες ὁ παπαγάλος ἔλεγε
ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴ καὶ μιὰ ἰσπα-
νικὴ φράσι πού ἐδιώχνε τοὺς πελάτες
ἀπὸ τὸν ἀφέντη του.

Ἡ φράσι πού τοῦ ἔμαθε ὁ ἀνταγω-
νιστὴς κουρέας ἔλεγε: «Μὴν πλησιάζε-
τε! εἶναι λεπρός».

Πρὸ τριῶν ἐτῶν ἐπεχείρησαν καὶ οἱ
Γερμανικοὶ Σιδηρόδρομοι νὰ μεταχει-
ριστοῦν παπαγάλους στοὺς σταθμοὺς
γιὰ νὰ φωνάζουν τὸ ὄνομα τῶν διαφό-
ρων πόλεων ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχαν τὸ
σκοπὸ τους. Τὰ δυστυχεμένα πουλιά
δὲν κατάρθωναν νὰ προφέρουν τὰ δυ-
σκολοπρόφερα ὀνόματα τῶν περισ-
σοτέρων σταθμῶν.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο οἱ παπαγάλοι
πού κάνουν τοὺς διαφημιστάς. Κάποιοι
κόκορας στὸ Σούθαμπτον ἔκανε πρώ-
της τάξεως ρεκλάμα στὸ μαγαζί τοῦ
ἀφεντικοῦ του, πού πουλοῦσε αὐγά,
σοματσάρωντας ἔξω ἀπὸ τὸ πεζοδρό-
μιο καὶ φωνάζοντας: κάθε φορὰ πού
πλησίαζε πελάτης.

ΕΙΝΕ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ!...

Ανάμεσα στα δάχτυλα του νέου, που έτρεμαν από ανυπομονησία, το μολύβι έστριφογύριζεν αδιάκοπα, νευρικά δείχνοντας τις έξη ολοπράσινες δψεις του... Η Γαβριέλλα Φάργη έκτύταζε τα μικρά χρυσά γράμματα της μάρκας του μολυβιού και σάν προσεκτικό κορίτσι, που ήταν, αποτύπωνε στη μνήμη της τη μάρκα. Έννοείται πως η λεπτομέρεια αυτή της ήταν έντελως αδιάφορη. Έδειχνε όμως τη συγκίνηση του νέου, ο οποίος επέμενε να την συναντήσει...

— Δεν θέλετε λοιπόν, της είπε με παθητική φωνή, να μου δώσετε τη διεύθυνσή σας; Δεν θέλετε να σας γράψω, ούτε να έχω την ευχαρίστηση να σας ξαναδώ;

— Έστω, απάντησε η Γαβριέλλα, σχεδόν ψιθυριστά. Να ξανάθετε έδω...

Εμέτρησε με τα δάχτυλά της, όπως συνήθιζε κι' έπειτα έπρόσθεσε:

— ... Τήν Τρίτη, που μάς έρχεται, να με περιμένετε από τις τρεις ως τις τέσσερις.

— Θά' έλθετε;

— Σας το υπόσχομαι.

Έσημείωσε με το πράσινο μολύβι την ημέρα και την ώρα, έπειτα την έπληρωσε περισσότερο και της είπε:

— Επιτρέψατέ μου, να σας πάω στο σπίτι σας. Το αυτοκίνητό μου είναι απ' έξω!...

Τόν απώθησε γελαστά.

— Πονηρέ! Προτιμώ να σας κάνω να βασανίζεστε και να λυώνετε από τον καυμό σας, για να σας δοκιμάσω. Αν σέ οκτώ ημέρες με θυμάστε ακόμη και έλθετε έδω, τότε θα είπω ότι δεν μου έλέγατε ψέμματα, τη στιγμή που με βεβαιώνετε πως...

— ... Σας λατρεύω, τη διέκοψε εκείνος με θέρμη, και πως είσαε ή μόνη γυναίκα, που μου ταιριάξει!

Έδέχθηκε τα λόγια του αυτά άτάραχη.

— Ελάτε, όλοι τα ίδια λένε, του είπε με αφέλεια και σηκώθηκε από το τραπέζι, όπου επί τρία τέταρτα της ώρας διεσκέδαζε με το ν' ακούη τις γεμάτες θερμότητα και περιπάθεια έξομολογήσεις του νέου. Το θύφισε το χέρι κι' έφυγε, μ' ένα αποφασιστικό βήμα, γιατί ήταν ένα μυαλωμένο κορίτσι, εργατικό και θετικό... Οί προϊστάμενοί της έλεγαν γι' αυτήν: «Θά' προσδεύση γρήγορα το κορίτσι αυτό!...» Ο έρωτας όμως φουντώνει και στις καρδιές εκείνων που φαίνονται άπαθείς και άταραχοι!... Γι' αυτό την έπαθε και η Γαβριέλλα... Γι' αυτό καθισμένη μπροστά στη γραφομηχανή της και ακούοντας τά' πληκτρα νόμιζε, πως άκουε τους κτύπους της καρδιάς της. Κι' αν δεν μαδούσε πιά μαργαρίτες, για ν' ιδή αν την αγαπά ή δεν την αγαπά «έκείνος» ξεφύλλιζε όμως κάθε μέρα το ημερολόγιο με ανυπομονησία...

Επί τέλους η Τρίτη έφθασε...

Χωρίς ν' αφήνη την δουλειά της ή



Γαβριέλλα συνηθιζε να ακούη τις συζητήσεις των αστυνομικών του γραφείου της Ασφαλείας, όπου εργαζόταν ως δακτυλογράφος. Καμιά φορά στην καθημερινή άναφορά, έλεγαν τόσο περίεργα πράγματα αυτοί οι αστυνομικοί!... Έπειτα δεν περνούσε ημέρα χωρίς να μη γίνη ένα τουλάχιστον έγκλημα... Και η Γαβριέλλα το έμαθαινε πρώτη, με όλες του τις λεπτομέρειες. Εκείνη την ημέρα λοιπόν, καθώς έκαθόταν σκυμμένη πάνω από τη μηχανή της, άκουσε έναν από τους αστυνομικούς να λέη:

— Δεν θα τον τσακώσουνε το δολοφόνο αυτόν; να μου το θυμάσθαι! Δεν βλέπετε τα κόλπα του; Αυτός «μου-κάρει» στα καφενεία, στα εστιατόρια, «διπλωρώνει» τις μικροβλές που καταλαβαίνει πως έχουν λίγα παραδάκια στην τσάντα τους και τους προτείνει ένα περίπατο με το αυτοκίνητο. Και πάντα ο περίπατος αυτός τελειώνει, όπως και το σημερινό έγκλημα... Μα το τελευταίο θύμα του δεν μπορεί να μιλήση, αφού το έστραγγάλισε... Και δεν έχουμε κανένα μάρτυρα... Ούτε το ελάχιστο ίχνος...

— Συγγνώμη, τον διέκοψεν ένας άλλος αστυνομικός έπιθεωρητής. Υπάρχει νομίζω κάποιο μολύβι...

— Το βρήκαν κοντά στο πάτωμα ή; Ναι, αλλά σέ ποιόν ανήκει; Στο δολοφόνο ή στο θύμα;

Η Γαβριέλλα, ακούοντας τη λέξη: μολύβι, είχε γίνει κατάχλωμη. Μπροστά στα μάτια της έβλεπε σάν να ήταν τώρα, την εικόνα του νέου, με τα έξυπνα συμπαθητικά μάτια, που έπαιζε νευρικά στα χέρια του το ολοπράσινο μολύβι...

— Τι μάρκας είναι το μολύβι; ρώτησε με ταραχή και χωρίς σχεδόν να

το καταλάβη, τον έπιθεωρητή. Τι χρώμα είχε; Θυμάστε;

— Πράσινο βαθύ, της απάντησεν εκείνος έκπληκτος. Και η μάρκα του είναι «Γκρίνη-Πένσιλ».

Η Γαβριέλλα έν τώ μεταξύ είχε σηκωθεί από την γραφομηχανή έρριξε μιá ματιά στο ημερολόγιο είδε πως ήταν Τρίτη—ή ημέρα του ραντεβού—και είπε με μιá φωνή απότομη:

— Θα τον βρω έγω το δολοφόνο!...

Μιá παράξενη δύναμι της έδινε ψυχραιμία. Όταν όμως εύρέθηκε μέσα στο ταξί που θα την έφερνε στο μοιραίο ραντεβού κι' είδε να την παρακολουθώ το άλλο ταξί με τους αστυνομικούς, τότε η καρδιά της έσπαραξε... Λυγμοί έτράνταξαν το στήθος της... Τόν αγαπούσε. Ναί... τόν είχε αγαπήσει!... Τόν αγαπούσε ακόμη και τώρα που έμαθε πως αυτός ήταν ο στραγγαλιστής, της νέας που βρήκαν νεκρή, με το ολοπράσινο μολύβι πλάι στο πτώμα της. Ω, πόσο θα ήθελε να μνηνίσταν στο ραντεβού του!... Μόλις όμως κατέβηκε από το ταξί κι' έπροχώρησε, τόν είδε γελαστό κι' χαρούμενο να την φωνάζη κοντά του...

— Δεν έχετε πιά εκείνο το ωραίο μολύβι που είχατε; τόν ρώτησε με μιá αλλοιωμένη από την ταραχή φωνή, μόλις τόν έπλησίασε.

— Το έχασα δυστυχώς, της απήντησε με απλόττητα ο νέος και έφερε τα δάχτυλά της, που έτρεμαν, στα χείλη του.

— Λοιπόν, έπρόσθεσεν έπειτ' από λίγο, τί λέτε για έναν περίπατο με το αυτοκίνητο... Είναι τόσο ωραίο καιρός... Θα είμαι τόσο ευτυχής να σας έχω κοντά μου...

— Πάμε; είπε με σβυσμένη φωνή ή Γαβριέλλα.

Τη στιγμή όμως, που έβγαιναν από την πόρτα του κέντρου και ο νέος την έκρατούσεν από την μέση, τρισευτυχισμένος, έξαφνα ένα χέρι τόν άδραξε από τόν ώμο και μιá φωνή—ή φωνή του αστυνομικού, που παραμόνευε—, του είπε:

— Άκολουθήστε μας.

— Θυμάσαι, αγαπημένε μου, έλεγε στον ίδιον νέον, λίγον καιρόν άργότερα ή Γαβριέλλα, ή δακτυλογράφος της Γ. Ασφαλείας, την ημέρα που σέ κατηγορήσαν για δολοφόνο. Δεν φταίω έγω... Φταίει το πράσινο μολύβι!... Εύτυχώς, που ή αστυνομία βρήκε τόν πραγματικό δολοφόνο... Ω, με πιάνει φρίκη και τώρα ακόμη, όταν συλλογίζομαι τη στιγμή που σ' έπιασαν οί αστυνομικοί. Τους έφερα έγω, μέσα στο κέντρο, που συναντηθήκαμε... Μα με συγχώρεσες αγαπημένε μου... Και με συγχώρεσες αφού μ' αγαπάς, όπως μ' αγαπούσες τότε... Δεν είν' έτσι

Z. ΜΑΓΚΟ

Φυλάξου, Κέρταν, απ' αυτούς τους παλιανθρώπους. Δεν πρέπει να έμπιστευθής σέ κανένα. Αν σέ καταλάβουν θα πäs χαμένος.

—Τό ξέρω, φίλε μου, το ξέρω, και τάλαβα όλα αυτά ύπ' όψι μου. Είναι ένα από τα πιο επικίνδυνα αστυνομικά παγινίδια που αναλαμβάνω. Τό ξέρω. Έχω όμως και μεγάλη έμπιστοσύνη στον έαυτό μου. Έζησα δέκα χρόνια ανάμεσα σ' αυτά τα παληόσκυλα κι' έμαθα τη γλώσσα τους και τα έθιμά τους, τόσο, που μπορώ να παραβγώ τόν καλλίτερο Κινέζο.

— Σου εύχομαι καλή τύχη, είπε ο Χόρμερ και τόν άφησε μόνο.

Την εποχή εκείνη στην Κινέζικη πολιτεία του Τσιέν—Τσιού είχε γίνη ένα έγκλημα που αναστάτωσε όλη την Ευρωπαϊκή άποικία:

Μία πολύ όμορφη και νέα κυρία, Ουγγαρέζα, ή Στεφανία Κωστολάνι, έχασε κάποια νύχτα τόν άντρα της, ένα από τους καλλιτέρους και πιο άξιαγάπητους έμπόρους της πόλεως.

Έπειτα από κάμποσες μέρες βρέθηκε σέ μιá ρευματιά το πτώμα του με κάμποσες μαχαίριές στο στήθος, με την κοιλιά άνοιγμένη και την καρδιά περασμένη σ' ένα παράξενο κωνικό μαχαίρι που είχε δεμένο στη λαβή του ένα μαύρο μεταξωτό πανί με τόν «πράσινο κεντημένο δράκο».

Η ευρωπαϊκή παροικία και ή αστυνομία αναστατώθηκαν πάλι. Μάταια όμως. Η μητέρα τρελλή από τόν πόνο της δεν ήθελε ν' ακούση καμμιá παρηγορία. Δεν θέλησε ούτε να δεχτή τόν διάσημο ντεντεκτίβ Κέρταν, που ήταν παιδικός της φίλος και περαστικός από την πόλη της, ένδιαφέρθηκε τόσο για τη συμφορά της, ώστε απέφασισε ν' αναβάλη το ταξίδι του και να διαλευκάνη το μυστήριο.

Ο Κέρταν ήξερε καλά την Κίνα μα και τους Κινέζους. Μιλούσε τη γλώσσα του στην έντέλεια κι' όταν ντυνότανε Κινέζικα, δέ μπορούσε κανείς να καταλάβη πως ήταν ευρωπαίος. Μαζί του ταξίδευε ένας συνάδελφός του ο Χόρμερ, που δυσπιστούσε πάντοτε στην ύπουλη αότη ράτσα των Κινέζων.

Ένα μήνα ύστερα από την εξαφάνιση του παιδιού της, ήρθε να την έπισκεφθώ και πάλι στο γραφείο της ο Τσιέν—Φού. Της έφερε κ' ένα γράμμα, με ύπογραφη ή «Πράσινος Δράκος».

—Κυρία μου, λυπάμαι που έτυχε σέ μένα ή σκληρή έντολη. Ξέρουν, φαίνεται, πως γνωρίζομαστε τόσο καλά έμπορικώς. Κάποιος ήρθε και μου είπε πως θα με σκότωναν, αν δεν σας έφερνα αυτό το γράμμα.

Η Στεφανία τάνοιξε μ' αγωνία, το διάβασε και λιποθύμισε.

«Ζητούμε ένα έκατομμύριο δολάρια για να σας δώσωμε πίσω το παιδί σας. Αν παραδέχεσθε τόν

Τήν ζήτησε σέ γάμο.

Η χήρα ανήνθηκε με ευγένεια αλλά σταθερά, μοιλονότι τά πλούτη του Κινέζου θα της έξησφάλιζαν άνετη ζωή και το μέλλον του παιδιού της.

Ένα βράδυ έπιστρέφοντας σπίτι δέ βρήκε το μικρό της Κάρολο. Τρόμαξε, έψαξε παντού μα ή τρομάρα της έγινε αληθινή αγωνία όταν μπαίνοντας στην



MAKY SAWYER Ο ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΔΡΑΚΟΣ

κάμαρα του παιδιού, βρήκε καρφισσόμενο στο μαξιλαράκι του το ίδιο μαύρο μεταξωτό πανί με τόν «πράσινο κεντημένο δράκο».

Η ευρωπαϊκή παροικία και ή αστυνομία αναστατώθηκαν πάλι. Μάταια όμως. Η μητέρα τρελλή από τόν πόνο της δεν ήθελε ν' ακούση καμμιá παρηγορία. Δεν θέλησε ούτε να δεχτή τόν διάσημο ντεντεκτίβ Κέρταν, που ήταν παιδικός της φίλος και περαστικός από την πόλη της, ένδιαφέρθηκε τόσο για τη συμφορά της, ώστε απέφασισε ν' αναβάλη το ταξίδι του και να διαλευκάνη το μυστήριο.

Ο Κέρταν ήξερε καλά την Κίνα μα και τους Κινέζους. Μιλούσε τη γλώσσα του στην έντέλεια κι' όταν ντυνότανε Κινέζικα, δέ μπορούσε κανείς να καταλάβη πως ήταν ευρωπαίος.

Μαζί του ταξίδευε ένας συνάδελφός του ο Χόρμερ, που δυσπιστούσε πάντοτε στην ύπουλη αότη ράτσα των Κινέζων.

Ένα μήνα ύστερα από την εξαφάνιση του παιδιού της, ήρθε να την έπισκεφθώ και πάλι στο γραφείο της ο Τσιέν—Φού. Της έφερε κ' ένα γράμμα, με ύπογραφη ή «Πράσινος Δράκος».

—Κυρία μου, λυπάμαι που έτυχε σέ μένα ή σκληρή έντολη. Ξέρουν, φαίνεται, πως γνωρίζομαστε τόσο καλά έμπορικώς. Κάποιος ήρθε και μου είπε πως θα με σκότωναν, αν δεν σας έφερνα αυτό το γράμμα.

Η Στεφανία τάνοιξε μ' αγωνία, το διάβασε και λιποθύμισε.

«Ζητούμε ένα έκατομμύριο δολάρια για να σας δώσωμε πίσω το παιδί σας. Αν παραδέχεσθε τόν



δρον μας να κρεμάσετε στο παράθυρό σας ένα πράσινο φόρεμα».

Που να τα βρή ή δυστυχισμένη τόσα πολλά χρήματα; Ένα έκατομμύριο.

Τα χέρια της έτρεμαν νευρικά.

—Τι σας ζητούν; ψιθύρισε ο πλούσιος Κινέζος.

—Ένα έκατομμύριο δολάρια.

—Δεν χάθηκε κάθε έλπίς...

Ίσως...κάτι μπορεί να γίνη...

—Πώς; Έλπίζετε; Είναι δυνατόν;

Τα πόδια της δεν την βαστούσαν πιά. Γονάτισε και του φιλούσε τα πόδια και τα χέρια.

—Θά γίνω σκλάβα σας; ότι θέλετε... θυμόσαστε που με ζητήσατε γυναικά σας; Έπιμένετε ακόμα;

Ο Κινέζος χαμογέλασε.

—Σας αγαπώ πάντοτε...

Τη στιγμή εκείνη άνοιξε ή πόρτα. Πρώτος έμπηκε ο Κέρταν και πίσω του ο Χόρμερ.

—Παρηγορηθήτε, Στεφανία, το παιδί σας ζή.

—Τό ξέρω, φίλε μου, ο καλός αυτός άνθρωπος, μου έφερε τη χαρμόσυνη είδηση μ' ένα γράμμα της συμμορίας.

Ο Κέρταν δέ βαστήχτηκε και γέλασε ταιριχτά:

—Της συμμορίας; Του «Πράσινου Δράκου»; Έ; Για φαντασθήτε... Ωστε ξαναζωντάνεψε έπειτα από τόσα χρόνια ή συμμορία του «Πράσινου Δράκου»; Η μήπως είναι τα φαντάσματα των συμμοριτών που έζησαν έδω και τριακόσια χρόνια;

—Είπε ή τρομερότερη συμμορία, ξέρετε; ψιθύρισε ο Τσιέν Φού.

—Ναι βέβαια. Και έχει το στρατηγείο της στο σπίτι σας.

—Κύριε!

—Άκουσε, Τσιέν Φού, με ξέρεις και σέ ξέρω, ή μάλλον πρό όλίγων σ' έμαθα τι κακούργος είσαι. Τρεις μήνες τώρα γυρίζα τις νύχτες σ' όλα τα Κινέζικα καταγώγια. Δέ βρήκα ούτε ένα, άκούς, ούτε ένα συμμορίτη του «Πράσινου Δράκου». Έτσι, κατέληξα να συμπεράνω από διάφορους συνδυασμούς μου, μα κι' από την τύχη, που με βοήθησε, πως έπρεπε να κάνω μιá έρευνα σπίτι σου. Και ξέρετε τι βρήκα, κυρία μου, στο σπίτι του; Το παιδί σας.

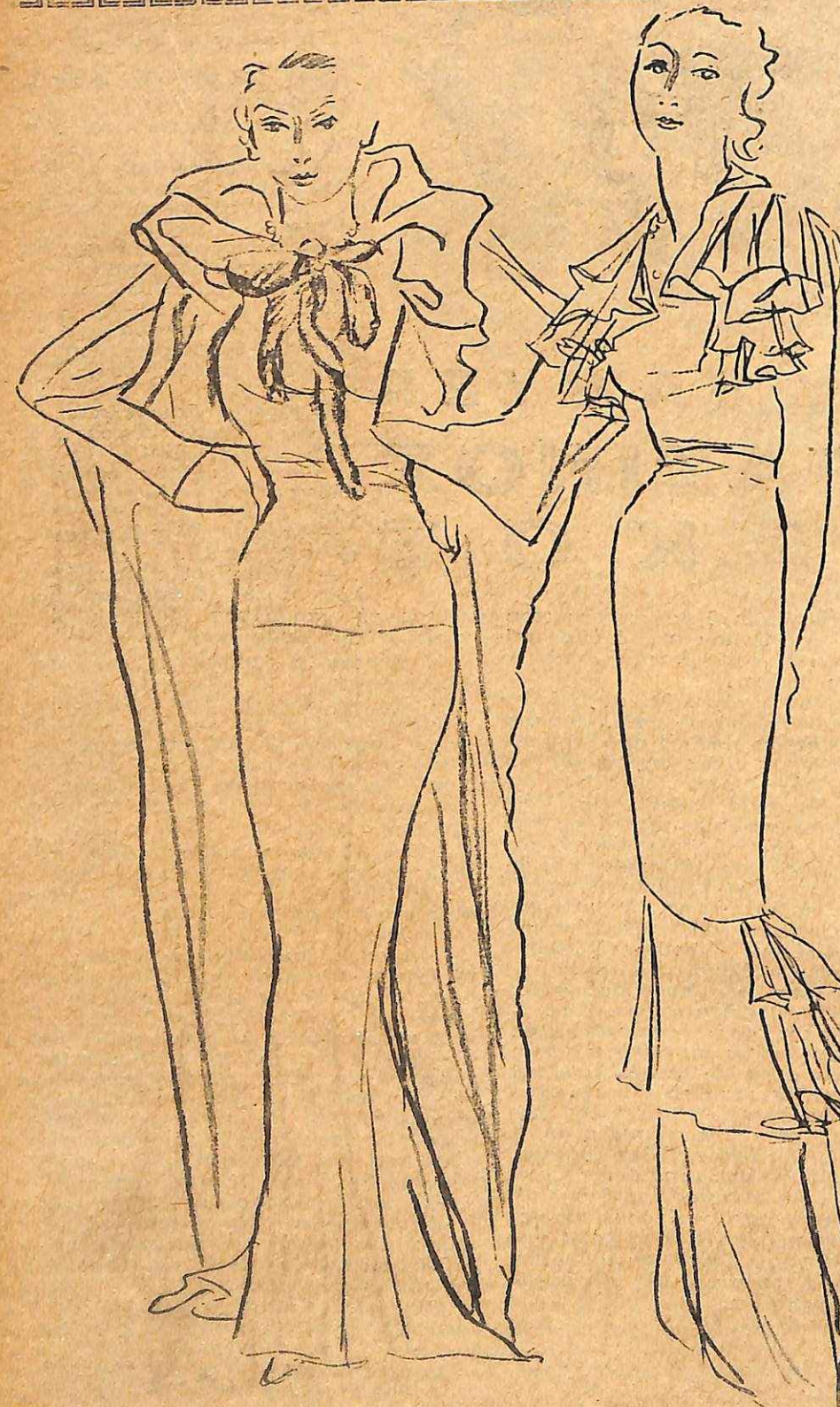
—Τό παιδί μου; Και που είναι;

—Πίσω απ' αυτή την πόρτα, μαζί με τους αστυνομικούς που ήρθαν να συλλάβουν αυτόν τόν ληστή και δολοφόνο του άντρός σας.

Ένα μαχαίρι άστραψε, αλλ' ο Χόρμερ σήκωσε το μπαστούνι του, και χτύπησε τόν Τσιέν—Φού στο χέρι.

Τό μαχαίρι καρφώθηκε στο πάτωμα, και ο Τσιέν—Φού, παρεδόθη στα χέρια των αστυνομικών.

Ο Κινέζος κατεδικάσθη σέ θάνατο, κι' όταν βρέθηκε μπρος στο έκτελεστικό απόσπασμα, του έδεσαν τα μάτια μ' ένα μαύρο μεταξωτό πανί, κεντημένο με τόν πράσινο δράκο. Τό ίδιο πανί που είχε βρεθώ δεμένο στο δολοφονικό του μαχαίρι.



Η χειμερινή μόδα, με την καινούργια εμφάνιση της γυναικείας σιλουέτας, μας βεβαιώνει πως οι γυναίκες άλλαξαν γνώμη για τον μοντερνισμό:

Ξαφνικά το γυναικείο σώμα απαρνιέται τον τύπο της γκαρσόνας—που δεν της πήγαινε και τόσο σχήμα—και δημιουργεί έναν τύπο ξεχασμένο πιά, γυναικείο, πολύ γυναικείο.

Η μόδα έχει βλέπετε τις νοσταλγίες της για τα παλιά. Φέτος να πούμε θέλει τη γυναίκα ψηλή, ρομαντική και λίγο γιομάτη.

Θα μου πουν οι αγαπητές μου άναγνώστριες, πως η κυρία Μόδα δεν μας τα λέει και τόσο καλά, αφού το 60 τοίς εκατό των γυναικών είναι κοντές.

Αυτό ακριβώς είναι το θαύμα της φετεινής μόδας, μας ψηλώνει:

Η γυναίκα για να φαίνεται ψηλή, φορεί για το απόγευμα ψηλό γιακά, που κλείνει το λαιμό μ' ένα φιόγκο πίσω ή με κουμπιά.

Γαρνίρει τους ώμους μ' επωμίδες. Φοράει μανίκια μακριά, στενά και κομμένα σε τρόπο, που ο μπουστός να δίνει έντονα τη φόρμα του τετράγωνου.

Οι γραμμές του κορμιού διαγράφονται κάτω από ένα μονοκόμματο, μάλλον μακρύ, φόρεμα από λενάζ. Προτιμούνται οι ίσιες γραμμές, που φαρδαίνουν έλαφρά από το γόνυ και κάτω ή σε γκοντέ (δηλαδή κλοσάρισμα), ή με δυο κουφότητες, μία μπρός και μία πίσω.

Τα πλάγια της φούστας είναι απαραίτητο για κάθε σώμα να διατηρούν την ίδια γραμμή. Αυτό εινε γενικός κανών για όλα τα φορέματα, απογευματινά και βραδυνά. Η μέση είναι αρκετά εφαρμοστή με τέσσερα κουμπιά σε κάθε πλάι ή πίσω. Όταν το φόρεμα είναι δίχως ζώνη τα κουμπιά μπορεί ν' αρχίζουν από το γιακά και να καταλήγουν κάτω από την τάγια.

Αυτού του είδους τα φορέματα γαρνίζονται στο γιακά, στα ρεβέρ, στη μέση, με στενές λουρίδες άστραχάν ή λούτρε. Μία γραμμή άστραχάν στη ραφή χαρίζει πολύ στο σύνολο της σιλουέτας, όταν ραφή χαρίζει πολύ στο σύνολο της σιλουέτας, όταν ραφή χαρίζει πολύ στο σύνολο της σιλουέτας, όταν ραφή χαρίζει πολύ στο σύνολο της σιλουέτας.

Τα ταγιέρ είναι κι' αυτά στην ημερησία διάταξη σε ποικίλα σχέδια. Ζακέτες κοντές εφαρμοστές, ζακέτες αλά ρύς, με ζώνη και κουμπιά ως το λαιμό. Οι κλασικές ζακέτες είναι πολύ κοντές και τις γαρνίρει μια μπλουζα χτυπητού χρώματος.

Εκτός από τις γαρντιούρες που γίνονται από λούτρε, μπεάιτοβάντες, άστραχάν, βελούδο άγγλε θα δούμε πολλά κουμπιά σε διάφορα σχήματα, στα φορέματα, στα ταγιέρ, και στα παλτά.

Οι χρωματισμοί που κυριαρχούν για τ' απογευματινά είναι το καρέ, άκασού, το γκρι βέρ, το όλιβ, το μπλε ρονά. Το καφέ γαρνίρεται με πράσινο και με κίτρινο. Το μπλε ρονά με καφέ, με κοράι, με γκρι πλατινέ.

Τα υφάσματα πλούσια σε συλλογή αλλά μονόχρωμα, (κρέπ ζανέτ, κρέπ ρομέν, κτλ.)

Τα παλτά γίνονται σε σκούρα χρώματα με ίσιες γραμμές.

Για τα παλτά θα μιλήσω πιδ έκτεταμένα στο άλλο φύλλο, με όλες τις λεπτομέρειές τους.

Και τώρα που τελειωτικά πιά άλλαξε η γυναίκα στην εμφάνισή της αναρωτιέμαι θάλλαξε άραγε και η ψυχολογία της με την ίδια γρηγοράδα;

Θα πάψω άραγε ν' αντροφέρω στα γούστα όπως και στην εμφάνιση; Θα γίνη πιδ «γυναίκα».

Ίδου ή άπορία!



LILY

ΠΑΝΘΕΟΝ

Κυρίες μου,



Πολλές από μας, φροντίζουμε και κοπιάζουμε για μια εφήμερη επίδειξη, για μια περαστική ευχαρίστηση και δεν δίνουμε καμιά σημασία στο ζωτικότερο, στο σπουδαιότερο ζήτημα που ενδιαφέρει την ανθρωπότητα, στον γάμο.

Ένας σοφός καθηγητής του Σαλτεβούργου ο δόκτωρ J. Wenzel έγραψε τον κώδωνα του κινδύνου για τους άνύπαντρους. Μάζεψε στο γραφείο του όλες τις στατιστικές γεννήσεων και θανάτων της

Ευρώπης, τις μελέτησε χρόνια και χρόνια και κατέληξε σε τρομερά και φοβερά συμπεράσματα με νούμερα: άκερατους και κλάσματα.

Κινδυνεύει ή ζωή μας! Μάλιστα, Κυρίες μου, ή ζωή μας κινδυνεύει να μη φτάσει ποτέ της στα 100 χρόνια γιατί διάφορες αιτίες την περιορίζουν δυστυχώς ως τα 60, για μας τις γυναίκες. Οι άντρες είναι χειρότερα: ζουν μονάχα 56 χρόνια.

Ο Δόκτωρ Wenzel συμπληρώνει και λέει:

Οι άγαμοι, τόσο οι γυναίκες όσο και οι άντρες, είναι προωρισμένοι να ζήσουν πολύ λιγώτερα χρόνια από τους παντρεμένους. Δηλαδή αν ή κυρία π. χ. που διαβάξη τις γραμμές αυτές υποτεθή, μια άλλη υπόθεση, ότι είναι 50 ετών και είναι άνύπαντη ή ζωή της είναι προωρισμένη να σταματήσει έπειτα από 33, 96 χρόνια, αν είναι χήρα έπειτα από 34.33 κι' αν είναι παντρεμένη έπειτα από 35, 33 χρόνια κατά μέσον όρον.

Παρακαλώ, τις άναγνώστριές μου να μη γελάσουν με τις άνακοινώσεις αυτές του σοφού καθηγητού Wenzel γιατί ο ίδιος παραδέτεται και τις αιτίες που δημιουργούν άναγκαστικώς μια τέτοια κατάσταση.

Ένας άνύπαντρος, λέγει, έχει πάντοτε περισσότερα έλαττώματα από ένα παντρεμένο. Είναι υποχρεωμένος να τρώη σε έστιατόρια, και να καταστρέφη το στομάχι του με λογιό—λογιό φαγητά με ύποπτα υλικά.

Έπειτα κινδυνεύει σε κάθε βήμα του να συναντήσει το μοιραίο, άποτέλεσμα μιας στιγμής ένδουςισσισμού.

Μια γυναίκα πάλι παρθένα, γεροντοκόρη ή και άπλως άνύπαντη υποφέρει από ψυχικές μελαγχολίες που την καθιστούν νευρασθενική και έπομένως άσθενική. Όλα αυτά έλαττώνουν κατά πολύ τα χρόνια της ζωής της.

Οι άριθμοί του καθηγητού Wenzel το λένε καθαρά, πως ή μακροβιότης άνήκει μονάχα στους παντρεμένους. Στους άνθρώπους που ταχτοποιούν ή ζωή τους τόσο μέσα στο σπίτι όσο κ' έξω.

Όπως βλέπετε λοιπόν αγαπητές μου άναγνώστριες ή άποχή σας από το γάμο είναι έγκλημα κατά της μακροζωίας σας. Όστε το μόνο και πραγματικό έλιξήριο της ζωής είναι ο Γάμος. ΠΡΙΟ

Η ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ

Όλες οι παλιές μας συνήθειες, παρμένες μέσα από τις λαϊκές φυγαγωγίες έχουν ραφιναριστή, έχουν γίνει «Μαστίχα Πάρτυ» ή «Ούζο Πάρτυ» «Ντάνσινγκ Σουαρέ σέ» «Γκάρντεν Πάρτυ» και άλλα πολλά «Πάρτυ».

Όλα αυτά τα έγγλεζώνυμα γλέντια, άποτελούν ήν «Κοσμική Κίνηση» που είναι πολύ άνεπτυγμένη σε επίδειξη μά και σε μπρίο στην Άθήνα μας.

Στο άλλο φύλλο θα δώσω μια έκλεκτή στήλη, ποικίλη τόσο στα όνόματα που θα ή στολίζουν όσο και στις άμφιεσεις που θα παρελαύνουν με πιστή άκρίβεια.

Η ΚΟΣΜΙΚΗ



Φόρεμα βραδυνό από μαλλακό μάλλινο υφασμα βέρ-όλιβ. Ήζακέτα και το μαντώ είναι γαρνιρισμένα από λεοπάρδαλη.

Φόρεμα βραδυνό από κρέπ ζινέτ μάλλινο σε χρώμα μπρίκ. Η κάπα και το μανσόν από λούτρε μαύρο.

43

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΦΙΛΟΔΟΞΙΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΟΔΟΞΙΕΣ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

Μία Παρισινή εφημερίδα ἀπεθύνη, στὸν ὠραίοκοσμο ποὺ τὴν διαβάσει, τὴν ἐρώτησι: «Οἱ γυναῖκες ἔξορουνε νὰ κεραδίζουνη τὴ ζωὴ τους;»

Οἱ ἀπαντησεῖς ἦσαν ἐπιβεβαι-ζανε τὴ προτίμησιν αὐτὴν γιὰ τὸ τὸ ἔνα ἢ τὸ ἄλλο ἐπάγγελμα.

«Ὅλα τὰ κορίτσια ἔχουν τὴς ἐπαγγελίας τοὺς φιλοδοξίες. Θέλουν νὰ γίνουνη φιλόσοφοι, ἡθοποιοί, ζωγράφοι, μουσικοί, κτλ.

Κανεῖς περισσότερο ἀπὸ μὲνα δὲν χαίρεται γιὰ τὴν γυναικείαν ἐργασιοτήτητα, γιὰ τὴν δίψαν τῆς σημερινῆς γυναικὸς νὰ δράσῃ. Ἀλλὰ, πόσα καὶ πόσα ἀπὸ τὰ σημερινὰ κορίτσια, γιὰ νὰ ὅποια ἡ ἐργασία δὲν εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη, ἀντιμετωπίζουνη τὴν ἐπαγγελματικὴ καριέρα ἀπὸ ἀνομιισμό; Ποσες καὶ πόσες γυναῖκες, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ βροῖσκωνται σὲ δουλειά, χαλοῦν ἕνα ἐπάγγελμα στεγνώνοντας τὸ ψωμὶ ἐκείνων ποὺ περιμένουν νὰ ζήσουν ἀπ' τὸ ἐπάγγελμα αὐτό;

Μία πλουσία κληρονόμος κι' εὐτυχὴς σύζυγος, μὴ ἔλεγε προχθὲς μετὰ καμικὴν ἐκφορὰ: «Πρὶν ἀπ' ὅλα στὸν κόσμῳ ἀγαπῶ τὸ ἐπάγγελμα μου». Ἐπρόκειτο περὶ «καλλιτεχνίδος». Τὸ ἐνεργητικὸ τῆς, συνίστατο στὸ νὰ διατρέχῃ τὴς ἐπαρχίες γιὰ ν' ἀπαγγέλλῃ στίχους. Χαρὰ στὸ κοράγιο τῆς! Πλούσια, ὁμορφὴ, ἔξυπνη ἀλλὰ καὶ δίχως ταλέντο, νὰ ἐπιμένῃ νὰ μείνῃ στὸ θέατρο! Τὸ τελευταῖο δὲν τῆς ἀποφέρει παρὰ ἐλάχιστα. Ἐπὶ πλέον κατὰ τὴς περιοδεῖες τοῦ θιάσου αἱ συνάδελφοι τῆς δανεῖζονταί χρημάτα. Κι' αὐτὴ ἡ ἀφαίμαξη σὰν νὰ μὴ εἶναι ἀνὰ ἐτὴ, ἡ καλλιτέχνις τοῦ γλυκοῦ νεροῦ καὶ τῆς «ανομιαρίας», ὁργανώνει καὶ υποσμικὰ γλεντάκια στὸ θίασο, τοῦ ὁποῖου εἶνε ὁ θηλυκὸς Μαϊκήνης.

Προχθὲς κάποιος τῆς μίλησε γιὰ τὴν μητροτητα: «Καὶ τὰ παιδιὰ, δὲν σοῦ λένε τίποτα; Δὲν ἐπιθυμεῖς νὰ ἀποκτήσῃς κανένα;» Ἀλλ' ἡ «καλλιτέχνις» τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, ἐβλασφημήσε τὴν ὑψίστη γυναικεῖαν ἀποστολὴν στὸν κόσμῳ: «Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ κάνω παιδιά. Ἐργάζομαι!...»

Ὅπως εἶπα καὶ περὶ πάντων, κανεῖς δὲν χαίρεται περισσότερο ἀπὸ μὲνα γιὰ τὴν γυναικείαν ἔρσιν. Ἀλλ' ἀποστρέφομαι καὶ πρέπει ὅλοι ν' ἀποστρεφόμεθα γιὰ τὸ καλὸ τῆς πολυπαθῆς αὐτῆς γενεᾶς, τὴς στεῖρας φιλοδοξίας ποὺ καταδικάζουνη τὴν ἰδανικώτερη ἀποστολὴν τῶν πλουσιῶν γυναικῶν: τὴν μητροτητα, ποὺ, ὑπὸ τῆς σημερινῆς συνθήκης δὲν πρέπει ν' ἀντιμετωπίζεται παρὰ μετὰ μὴ σχετικὴ εὐμάρεια.

I. Σ.

ὡτικές. «Ὅλα τὰ κορίτσια ἐκφο-ζανε τὴ προτίμησιν αὐτὴν γιὰ τὸ τὸ ἔνα ἢ τὸ ἄλλο ἐπάγγελμα.

«Ὅλα τὰ κορίτσια ἔχουν τὴς ἐπαγγελίας τοὺς φιλοδοξίες. Θέλουν νὰ γίνουνη φιλόσοφοι, ἡθοποιοί, ζωγράφοι, μουσικοί, κτλ.

Κανεῖς περισσότερο ἀπὸ μὲνα δὲν χαίρεται γιὰ τὴν γυναικείαν ἐργασιοτήτητα, γιὰ τὴν δίψαν τῆς σημερινῆς γυναικὸς νὰ δράσῃ. Ἀλλὰ, πόσα καὶ πόσα ἀπὸ τὰ σημερινὰ κορίτσια, γιὰ νὰ ὅποια ἡ ἐργασία δὲν εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη, ἀντιμετωπίζουνη τὴν ἐπαγγελματικὴ καριέρα ἀπὸ ἀνομιισμό; Ποσες καὶ πόσες γυναῖκες, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ βροῖσκωνται σὲ δουλειά, χαλοῦν ἕνα ἐπάγγελμα στεγνώνοντας τὸ ψωμὶ ἐκείνων ποὺ περιμένουν νὰ ζήσουν ἀπ' τὸ ἐπάγγελμα αὐτό;

Μία πλουσία κληρονόμος κι' εὐτυχὴς σύζυγος, μὴ ἔλεγε προχθὲς μετὰ καμικὴν ἐκφορὰ: «Πρὶν ἀπ' ὅλα στὸν κόσμῳ ἀγαπῶ τὸ ἐπάγγελμα μου». Ἐπρόκειτο περὶ «καλλιτεχνίδος». Τὸ ἐνεργητικὸ τῆς, συνίστατο στὸ νὰ διατρέχῃ τὴς ἐπαρχίες γιὰ ν' ἀπαγγέλλῃ στίχους. Χαρὰ στὸ κοράγιο τῆς! Πλούσια, ὁμορφὴ, ἔξυπνη ἀλλὰ καὶ δίχως ταλέντο, νὰ ἐπιμένῃ νὰ μείνῃ στὸ θέατρο! Τὸ τελευταῖο δὲν τῆς ἀποφέρει παρὰ ἐλάχιστα. Ἐπὶ πλέον κατὰ τὴς περιοδεῖες τοῦ θιάσου αἱ συνάδελφοι τῆς δανεῖζονταί χρημάτα. Κι' αὐτὴ ἡ ἀφαίμαξη σὰν νὰ μὴ εἶναι ἀνὰ ἐτὴ, ἡ καλλιτέχνις τοῦ γλυκοῦ νεροῦ καὶ τῆς «ανομιαρίας», ὁργανώνει καὶ υποσμικὰ γλεντάκια στὸ θίασο, τοῦ ὁποῖου εἶνε ὁ θηλυκὸς Μαϊκήνης.

Προχθὲς κάποιος τῆς μίλησε γιὰ τὴν μητροτητα: «Καὶ τὰ παιδιὰ, δὲν σοῦ λένε τίποτα; Δὲν ἐπιθυμεῖς νὰ ἀποκτήσῃς κανένα;» Ἀλλ' ἡ «καλλιτέχνις» τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, ἐβλασφημήσε τὴν ὑψίστη γυναικεῖαν ἀποστολὴν στὸν κόσμῳ: «Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ κάνω παιδιά. Ἐργάζομαι!...»

Ὅπως εἶπα καὶ περὶ πάντων, κανεῖς δὲν χαίρεται περισσότερο ἀπὸ μὲνα γιὰ τὴν γυναικείαν ἔρσιν. Ἀλλ' ἀποστρέφομαι καὶ πρέπει ὅλοι ν' ἀποστρεφόμεθα γιὰ τὸ καλὸ τῆς πολυπαθῆς αὐτῆς γενεᾶς, τὴς στεῖρας φιλοδοξίας ποὺ καταδικάζουνη τὴν ἰδανικώτερη ἀποστολὴν τῶν πλουσιῶν γυναικῶν: τὴν μητροτητα, ποὺ, ὑπὸ τῆς σημερινῆς συνθήκης δὲν πρέπει ν' ἀντιμετωπίζεται παρὰ μετὰ μὴ σχετικὴ εὐμάρεια.

I. Σ.

Μία πλουσία κληρονόμος κι' εὐτυχὴς σύζυγος, μὴ ἔλεγε προχθὲς μετὰ καμικὴν ἐκφορὰ: «Πρὶν ἀπ' ὅλα στὸν κόσμῳ ἀγαπῶ τὸ ἐπάγγελμα μου». Ἐπρόκειτο περὶ «καλλιτεχνίδος». Τὸ ἐνεργητικὸ τῆς, συνίστατο στὸ νὰ διατρέχῃ τὴς ἐπαρχίες γιὰ ν' ἀπαγγέλλῃ στίχους. Χαρὰ στὸ κοράγιο τῆς! Πλούσια, ὁμορφὴ, ἔξυπνη ἀλλὰ καὶ δίχως ταλέντο, νὰ ἐπιμένῃ νὰ μείνῃ στὸ θέατρο! Τὸ τελευταῖο δὲν τῆς ἀποφέρει παρὰ ἐλάχιστα. Ἐπὶ πλέον κατὰ τὴς περιοδεῖες τοῦ θιάσου αἱ συνάδελφοι τῆς δανεῖζονταί χρημάτα. Κι' αὐτὴ ἡ ἀφαίμαξη σὰν νὰ μὴ εἶναι ἀνὰ ἐτὴ, ἡ καλλιτέχνις τοῦ γλυκοῦ νεροῦ καὶ τῆς «ανομιαρίας», ὁργανώνει καὶ υποσμικὰ γλεντάκια στὸ θίασο, τοῦ ὁποῖου εἶνε ὁ θηλυκὸς Μαϊκήνης.

Προχθὲς κάποιος τῆς μίλησε γιὰ τὴν μητροτητα: «Καὶ τὰ παιδιὰ, δὲν σοῦ λένε τίποτα; Δὲν ἐπιθυμεῖς νὰ ἀποκτήσῃς κανένα;» Ἀλλ' ἡ «καλλιτέχνις» τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, ἐβλασφημήσε τὴν ὑψίστη γυναικεῖαν ἀποστολὴν στὸν κόσμῳ: «Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ κάνω παιδιά. Ἐργάζομαι!...»

Ὅπως εἶπα καὶ περὶ πάντων, κανεῖς δὲν χαίρεται περισσότερο ἀπὸ μὲνα γιὰ τὴν γυναικείαν ἔρσιν. Ἀλλ' ἀποστρέφομαι καὶ πρέπει ὅλοι ν' ἀποστρεφόμεθα γιὰ τὸ καλὸ τῆς πολυπαθῆς αὐτῆς γενεᾶς, τὴς στεῖρας φιλοδοξίας ποὺ καταδικάζουνη τὴν ἰδανικώτερη ἀποστολὴν τῶν πλουσιῶν γυναικῶν: τὴν μητροτητα, ποὺ, ὑπὸ τῆς σημερινῆς συνθήκης δὲν πρέπει ν' ἀντιμετωπίζεται παρὰ μετὰ μὴ σχετικὴ εὐμάρεια.

I. Σ.

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΜΑΣ



Καπέλλο ἀπογευματινὸ ἀπὸ κόκκινο βελούδο, ντραπαριστό.

Φέτρο Ἀγκύρας γαρνι-σμένο μετὰ φτεροῦ μαρὸν καὶ μελέξ.

συνιστῶ ἰ-διαίτερος λόγῳ τῆς προσωπι-κῆς πείρας ποὺ ἔχω ἐκ τῆς χρῆσεως τῆς.

Σημειώσατε ὅτι ὅλας τὰς συν-ταγὰς τὰς ὁποίας σὰς δίδω τὰς ἔχω θέσῃ ὑπὸ δοκιμὴν.

Λοιπὸν:

- Blanc de buleine 90 gr.
- Cive blan che 90 »
- Huile e' Amandes 570 »
- Glycerine neutre 30 250 »

Ἄλλη μιὰ συνταγὴ ἐξαιρετι-κὰ ὠφέλιμη γιὰ τὴς στεγνὲς ἐπι-δερμίδες προσώπων εἶναι τὸ Lait d' Iris.

- Blanc de balaine 3 gr
- Cire Vieng extra 3 »
- Savon blanc de oparseille 3 »
- Eau distillée rose 100 »
- Eau Distillée 100 »
- Eau distillée de Lau-rier-Carise 50 »
- Acide Salicylique 0.10 »
- Essence de Veneine 0.50 »
- Alcool à 900 50 c.c.

2) Η ΛΙΠΑΡΑ ΕΠΙΔΕΡΜΙΣ

Οἱ κυρίες ποὺ ἔχουν λιπαρὰ ἐπιδερμίδα (ἰδρωμα, παράξενον γυάλισμα κτλ.) μποροῦν εὐκολώ-τερα ἀπὸ τὴς ἄλλες, ἂν ὄχι νὰ σταματήσουν τὴ φυσικὴ αὐτὴ ἐκδήλωσιν τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν νὰ τὴν διορθώσουν τουλάχισ-τον.

Στὸ νερὸ ποὺ πλύνονται πρέ-πει νὰ εἶναι 5-10 γραμμάρια διαλύσεως Borade de Soude (διαλύετε μισὸν καὶ μισὸν μετὰ νεροῦ) καὶ νὰ μεταχειρίζου-ναι συχνὰ Alcool borigué ἢ alcool camphré γιὰ ἐπαλείψεις.

Καμμιά φορὰ τὸ δέρμα δὲν εἶναι λιπαρὸ παντοῦ καὶ τότε ἡ χρῆσις τῶν παραπάνω alcool ἐνὸς ὥφελει τὰ λιπαρὰ μέρη ἐρε-θίζει τὰ ἄλλα. Ἀφοῦ ἐξακριβώσε-τε μετὰ μικρὰ μεταξωτὰ χαρτάκια —ποὺ θὰ περάσετε τὸ πρῶτὸ ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη τοῦ προ-σώπου σας ποῖα εἶναι λιπαρὰ— πλένετε τὸ πρόσωπο μετὰ νεροῦ ἀλτέας κι' ὕστερα ἐπαλείφετε τὰ λιπαρὰ μόνον μέρη μετὰ τὴν ἐξῆς διάλυση.

- Borade de soude 2 gr.
- Ether Sulfurique 50 gr.
- Alcool 50 gr.
- Eau de rose 50 gr.
- Negd 50 gr.

ἔπειτα σκουπίζεσθε μετὰ μα-λακὸ πανάκι καὶ βάζετε πούντρα ἢ τάλκ.

Τὴ διάλυση τὴν ἔχετε στὸ τσαν-τάκι σας, καὶ κάθε φορὰ ποὺ βλέπετε πὼς γυαλίζει ἕνα μέρος τοῦ προσώπου σας τὸ διορθώνετε μετὰ τὸν τρόπο ποὺ εἶπαμε παρα-πάνω.

Η ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΔΣ ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ

ΑΡΝΑΚΙ ΚΟΚΚΙΝΙΣΤΟ ΜΕ ΚΡΑΣΙ.— Πέρνομε κρέας κατὰ προτίμησιν πλάτη, τὴν ἀλοιβούμε μετὰ λεμόνι, εἰνόμε ἀλάτι καὶ πιπέρι καὶ τὴν βάζομε στὴν κα-τσαρόλα μετὰ 2-3 κουτάλια βούτυρο. Τὴν βάζομε σὲ σιγανὴ φωτιά καὶ εἰνόμε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κρασί, ἕως δύο ποτήρια, γυρίζοντας τὴν πλάτη ἕως ὅτου κοκκινίσῃ καλὰ καὶ ψηθῇ. Ὅ-ταν ψηθῇ καὶ μείνῃ λίγη σάλτσα, τὴν σερβί-ρομε.

ΚΟΜΠΟΣΤΑ ΚΥΔΩΝΙΑ.— Πέρνομε μιὰ ὀκτὰ κυδώνια, τὰ ξεφλουδίζομε, τὰ κόβομε, βγάζομε τὰ κουκούτσια καὶ τὰ βράζομε σὲ ἀνάλογο νερὸ μετὰ μισὴ ὀκτὰ ξάχαρι καὶ λίγη κανέλλα καὶ γαρύ-φαλλα. Ὅταν βράσουν τὰ βγάζομε μετὰ τὴν τρυ-πητὴν κουτάλα καὶ τὰ βάζομε στὴν κομποστiera, εἰς τὸ νερὸ δὲ ποὺ ἔμεινε στὴν κατσαρόλα προ-σθέτομε ἀκόμη 1/2 ὀκτὰ ξάχαρι νὰ βράσῃ μετὰ τὴν προηγουμένη ὥστε νὰ πυκνωθῇ. Ὅταν δοκιμα-σθῇ, τὴν εἰνόμε ἐπάνω στὰ βρασμένα κυδώνια καὶ ἔπειτα τὰ σερβίρομε.

ΨΑΡΙ ΜΑΓΙΟΝΕΖΑ.— Καθαρίζομε τὰ ψάρια ἀπὸ τὰ λέπια καὶ τὰ ἐντόσθια καὶ ἂν εἶναι μεγάλα τὰ κόβομε φέτες. Τὰ βά-ζομε στὴν κατσαρόλα μετὰ νερὸ ὥστε νὰ σκεπασθῇ, ἐπίσης 1-2 καρότα, 4-5 πα-τάτες, 1-2 κρεμμύδια καθαρισμένα καὶ ὀλόκληρα, πιπέρι σπειρίδι καὶ ἀλάτι. Σκεπάζομε τὴν κατσαρόλαν καὶ τὴν βάζομε νὰ βράσῃ. Ἐπειτα ἀφίνομε νὰ μισοκρυώσῃ, βγάζομε τὸ ψάρι ἀπὸ τὸ ζουμί μετὰ χόρτα κ.λ.π. καὶ τὸ βά-ζομε στὸ πιάτο. Ἐπειτα φτιάνομε τὴν μαγιονέζαν. Διὰ 4-5 άτομα παίρ-νομε 100 δράμια λάδι ἐκλεκτό, 1 κροκὸ τοῦ αὐγοῦ, 1/2 κουτάλι τοῦ γλυκοῦ μουστάρδα (δὲν εἶναι ἀπαραίτητη), μισὴ κουτάλι τοῦ γλυκοῦ ἀλάτι, 2-3 κουταλιὲς σούπας ξυδι, 1 κουτάλι λε-μόνι, 2 κουταλιὲς σούπας νερὸ καὶ μία πρέζα πιπέρι. Ρίχνομε σὲ μιὰ εἰρηλ-κήνι πηλινὴ τὸν κρόκο αὐγοῦ, τὴν μουστάρδα, ἀλάτι, πιπέρι καὶ 1/2 κου-τάλι ξυδι. Ὅλα αὐτὰ τὰ διαλύομε καλὰ μετὰ σύρμα ἕως ὅτου γίνουνη ἀ-λοιφή. Γιὰ νὰ μὴν κόψῃ ἡ μαγιονέζα πρέπει νὰ τὴν δουλεύομε ὄχι ἄλλοτε δεξιά, ἄλλοτε ἀριστερά, νὰ εἰνόμε τὸ ὕψος λίγῳ-λίγῳ, νὰ εἶναι ψυχρὸ τὸ δωμάτιο ἢ ἡ κατσαρόλα στὸν πάγο, τὸ αὐτὸ φρέσκο καὶ τὸ λάδι ἀγνόν. Βγά-ζομε τὰ κόκκαλα τοῦ ψαριοῦ καὶ εἰ-νόμε ἐπάνω τὴν μαγιονέζαν ἢ σερβί-ρομε ὀλόκληρον τὸ ψάρι στὸ τραπέζι καὶ ἔτσι τὴν μαγιονέζαν τὴν ἔχομε σὲ χωριστὸ δοχεῖο.

ΚΟΜΠΟΣΤΑ ΔΑΜΑΣΚΗΝΑ.— Ἐάν εἶναι καλὰ (μεγάλα) τὰ πλένομε μετὰ νερὸ, τὰ βράζομε 1/2 ὥρα καὶ τὰ εἰνόμε νὰ βράσουν μετὰ 10 λεπτά. Ἐάν εἶ-ναι δευτέρως ποιότητος (μικρὰ ἢ στε-γνὰ) τὰ μουςκεύομε μιὰ ὥρα, διαλέ-γομε τὰ γερά, τὰ πλένομε, τὰ βράζομε μισὴ ὥρα καὶ προσθέτομε ἔπειτα τὴ ξάχαρι νὰ βράσουν μετὰ 10 λεπτά τῆς ὥρας. Μετὰ τὸ βράσιμο τὰ σερβίρομε προσθέτοντες ἂν θέλομε λίγο κονιὸν ἢ γλυκὸ κρασί. Ἐάν βράσουν τὰ δαμάσκηνα καὶ δὲν ἔδωκε τὸ σιρόπι, τὰ βγάζομε μετὰ τὴν τρυ-πητὴν κουτάλα καὶ βράζει τὸ σιρόπι μόνον τοῦ ἔως νὰ πῆξῃ.

ΓΟΥΡΟΥΝΟΠΟΥΛΟ ΜΕ ΛΑΔΙ.— Πέρνομε 1 ὀκτὰ μικρὸ γουρουνόπουλο, τὸ κόβομε μεγάλα κομμάτια, τὸ πλένομε, τὸ στεγνώνομε καὶ τὸ τριβόνομε καλὰ μετὰ λεμόνι. Τὸ ἀλατοπιπρώνομε καὶ τὸ τηγανίζομε μετὰ ἐκλεκτὸ λάδι. Ὅταν κο-κκινίσῃ τὸ βάζομε σὲ μιὰ κατσαρόλα, ὅπου ἔ-χομε βάλει κλιματίζοντες σταυρωτὰ ὥστε νὰ σχηματισθῇ σχάρα γιὰ νὰ μὴν ἀκουμπῇ τὸ κρέας στὴν κατσαρόλα. Ρίχνομε λάδι καὶ μισὴ



ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι Βράδυ

ΠΕΜΠΤΗ

Ἀρνὶ κοκκινιστὸ μετὰ κρασί Πιλάφι σάλτσα

Τυρί φέτα Γασούρι

Φρούτα ἐποχῆς Κομποστά κυδώνι

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Σπανακόρυζο Σούπα κριθαράκι

Λακέρδα Πατάτες βραστές

Φρούτα Φρούτα

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ψάρι μαγιονέζα Μακαρόνια βουτύρ.

Σαλάτα λάχανο Κρομμυδάκια τηγ.

Τυρί κασέρι Κομπ. δαμάσκηνο

ΚΥΡΙΑΚΗ

Γουρουνόπουλο μετὰ λάδι Αὐγὰ μάτια

Πατάτες τηγανιτές Ριζόγαλο

Τυρί μανούρι Γλυκὸ

Γλυκὸ σβίγκους

ΔΕΥΤΕΡΑ

Ντομάτες γεμιστές Μελιτζάνες τηγαν.

Τυρί φέτα Ριζόγαλο

Φρούτα Φρούτα

ΤΡΙΤΗ

Μαρίδες τηγανιτές Αὐγὰ βραστά

Ραδίκια βραστά Τυρί Ἀγρόφων

Φρούτα Φρούτα

ΤΕΤΑΡΤΗ

Φασόλια σούπα Σπανακόρυζο

Ἐληές μαύρες Κομποστά κυδώνι

Σκουμπρι Φρούτα



ὀκτὰ νερό, ἀλάτι, πιπέρι. Τὴν σκεπάζομε καὶ βουλώνομε καλὰ τὸ καπάκι μετὰ ζυμάρη γιὰ νὰ μὴν ἐξατμίζεται. Τὴν βάζομε σὲ σι-γανὴ φωτιά καὶ τ' ἀφίνομε μιὰ ὥρα. Τὸ ἀνοίγομε τότε κι' ἂν δὲν ἔχει βράσει ἀλλὰ σωθῇ τὸ νερὸ, προσθέτομε λίγο καὶ τὸ ξαναβράζομε μ' ἀνοικτὴ πιά τὴν κατσαρόλα. Ἐάν ἀντιθέτως ἔχει μείνει πολὺ νερὸ, βγάζομε τὸ κρέας καὶ ἀφίνομε τὴ σάλτσα νὰ πῆξῃ.

ΣΒΙΓΓΟΙ.— Πέρνομε 2 1/2 ποτήρια τοῦ νε-ροῦ μεγάλα νερὸ καὶ διαν κοχλάσῃ προσθέτομε 2 κουταλιὲς τῆς σούπας ξάχαρι, 2 κουταλιὲς βούτυρο καὶ κατόπιν σιγὰ-σιγὰ ἕνα ποτήρι νε-ροῦ σιμυγδάκι καὶ τ' ἀνακατεύομε ἕως ὅτου γίνῃ πολτός. Κατεβάζομε τὴν κατσαρόλα καὶ διαν κρυώσῃ εἰνόμε 6 αὐγὰ κτυπημένα καὶ τὰ ζυ-μώνομε ὅλα μαζί. Ἐπειτα προσθέτομε 1 κου-τάλι σόδα λυωμένη καὶ τὸν χυμὸ ἑνὸς λεμονιοῦ, τὰ ἀνακατεύομε ὅλα ἐλαφρά. Ἐπειτα καίμε βούτυρο ἢ λάδι καὶ εἰνόμε μέσα τὴν ζύμη ὅ-πως τοὺς λουκουμάδες. Ὅταν ψηθούνη τοὺς βγά-ζομε, τοὺς εἰνόμε σιρόπι, ξάχαρι καὶ κανέλλα καὶ τοὺς προσφέρομε ζεστούς.

ΝΤΟΜΑΤΕΣ ΓΕΜΙΣΙΕΣ.— Πλένομε 10 τομάτες καὶ κόβομε ἐκεῖ ὅπου εἶ-ναι τὸ κοτσάνι μιὰ φέτα ἢ ὅποια θὰ χρειασθῇ ὡς καπάκι. Μετὰ ἕνα κουτάλι βγάζομε τὸ ἐσωτερικὸν τοὺς καὶ τ' ἀ-λατίζομε. Κόβομε 100 δρ. κρεμμύδια ψιλά καὶ τὰ ξανθίζομε σὲ ἕνα τηγάνι μετὰ λάδι, βάζομε τὴν ψύχα τῶν τομα-τιῶν, τὸ ζουμί (χωρὶς τοὺς σπόρους). Ὅταν μετὰ τὸ ψήσιμο μαραθοῦνη ἡ σάρ-κες τῶν τοματιῶν προσθέτομε τὸ ρυζι, λίγο νερὸ, μαϊντανό, λίγη σταφίδα, κουνουμάρι (ἂν θέλομε) καὶ ἀλατο-πίπερο. Ἐξακολουθοῦμε τὸ ψήσιμο σὲ σιγανὴ φωτιά κι' ὅταν μισοψηθῇ τὸ μίγμα γεμίζομε τὴς τομάτες. Τὴς βάζομε γεμισμένες σὲ ταψί, τὴς ἀλοιβούμε λάδι καὶ τὴς στέλνομε στὸ φούρνο.

ΡΥΖΟΓΑΛΟ.— Βάζομε 1 ὀκτὰ γάλα καὶ εἰνόμε 1 1/2 φλυτζάνια τοῦ καφέ ρυζι ἀφοῦ τὸ καθαρίσομε καὶ τὸ πλύ-νομε. Τ' ἀνακατεύομε μετὰ ἔλαινον κου-τάλι νὰ μὴ σβολιάσῃ. Ὅταν τὸ ρυζι ἀρχίσῃ νὰ σκάνῃ προσθέτομε 65 δρὰ-μια ξάχαρι καὶ ἕνα κουτάλι τῆς σού-πας κόλλα λωιωμένη σὲ λίγο νερὸ ἢ γάλα. Ἐξακολουθοῦμε νὰ τὸ δουλεύ-ομε καὶ ὅταν βράσουν λίγο ἀκόμα κα-τεβάζομε τὴν κατσαρόλα καὶ σερβίρομε νὰ κρυώσῃ. Ἐάν θέλομε εἰνόμε ἐ-πάνω ψιλὴ κανέλλα.

ΠΙΛΑΦΙ ΒΟΥΤΥΡΟ.— Στὰ 6 άτομα παίρνομε 2 φλυτζάνια τοῦ τσαγιοῦ ρυζι. Ἐάν δὲν εἴμεθα βέβαιον ὅτι τὸ ρυζι εἶναι καλὸ τὸ βάζομε νὰ μουςκέψῃ σ' ἀλατισμένον χλιαρὸ νερὸ ἐπὶ 1 1/2 ὥρα. Ἐπειτα βάζομε 4 φλυτζάνια τοῦ τσαγιοῦ ζουμί ἢ νερὸ καὶ μισὸν φλυ-τζάνι βούτυρο νὰ βράσουν. Πλένομε τὸ ρυζι μετὰ καθαρὸ νερὸ νὰ ξεμυρτίσῃ καὶ τὸ τσιγαρίζομε μετὰ λίγο βούτυρο, τὸ ἀλατοπιπερώ-νομε καὶ τὸ εἰνόμε στὸ νερὸ ποὺ βράζει. Ὅ-ταν πᾶσῃ βράσῃ λιγοστεύομε τὴ φωτιά καὶ ἔ-ξακολουθοῦμε τὸ ψήσιμο μετὰ σκεπασμένη τὴ κα-τσαρόλα. Σὲ μισὴ ὥρα ποὺ δάξῃ σωθῇ τὸ ζουμί καίμε μισὸν φλυτζάνι βούτυρο, τὸ εἰνόμε στὸ πιλάφι καὶ σκεπάζομε ἀμέσως τὴν κατσαρόλα τὴν ὁποῖαν καὶ κατεβάζομε ἀπὸ τὴ φωτιά. Ὅ-στερα ἀπὸ 5 λεπτά τὸ ἀνακατεύομε καὶ σερβί-ρομε.

ΑΥΓΑ ΜΑΤΙΑ.— Σὲ τηγάνι ἀνάλογο εἰνόμε τὸ βούτυρο καὶ τὸ βάζομε στὴν φωτιά. Ὅταν κάψῃ τὸ βούτυρο, τὰ σπᾶμε καὶ τὰ εἰνόμε προ-σέχοντας νὰ μὴ σκάσουν οἱ κροκοί. Τὰ αὐγὰ σερβίρονται μετὰ πορὴ (πατάτα ἢ σπανάκι) ἢ μετὰ ὅποια ἄλλη σαλάτα θέλετε.

ΕΤΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΑ ΤΗΣ ΝΟΥΡΙΝΤΕ ΤΟΥ ΚΙΑΖΙΜ ΝΟΥΡΙ ΜΠΕΗ



Ενας ξακουστός διασημότης πληροφορήθηκε, στα παλιά τα χρόνια, πως ο Τζεμαλεντίν αγάς, ο πλούσιος κτηματίας, αγόρασε για την πενιμότητα της Νουριντέ, την κόρη του, που ήταν να παντρευτεί, τα πιάτα βαριά διαμαντικά που μπορεί να φανταστεί ο νους του ανθρώπου και να φτιάσει ή υπομονή των δοξασμένων τεχνητών της Βαγδάτης.

Σκέφτηκε λοιπόν ο περιφημος αυτός κλέφτης και βρήκε πως θα ήταν πιο σωστό να τα κλέψει αυτά τα θανμαστά διαμάντια και να τα πουλήσει στους εμπόρους της Αιγύπτου, όπου σίτις πλούσιες βιτρίνες τους θα βρισκαν μια τιμητική θέση, παρά να μείνουν κλειδωμένα μέσα στα σεντούκια της ώρας Νουριντέ, μαζί με τα άλλα βαρύτιμα προικιά της.

Για να μη όμως στο σπίτι και να φτάσει στους οντάδες του κοριτσιού έπρεπε να πηδήξει τον άψηλό μαντρότοιχο του περιβολιού, γιατί σίτις πόρτες φύλαγαν οι άπληστοι ευνούχοι, άγρυπνοι τόσο για τους κλέφτες διαμαντικών όσο και για τους κλέφτες γυναικών που ήταν άφθονες και διαλεχτές μέσα στο χαρέμι, εκείνη την παλιά κι εύτυχημένη εποχή...

Σκαφαλώνοντας όμως το μαντρότοιχο ο κλέφτης είχε την άτυχία να πέσει από όλο εκείνο το ύψος και να τσακίσει το πόδι του.

Μετά το άνεπανόρθωτο αυτό δυστύχημα, σαν μόρφωτος κάπως να περπατά με τα δεκαμάτια, παρουσιάστηκε μπροστά στον Κατή ζητώντας την τιμωρία του Τζεμαλεντίν αγά, αφού εξ αιτίας του έχασε κάθε ικανότητα να βγάλει το ψωμί του.

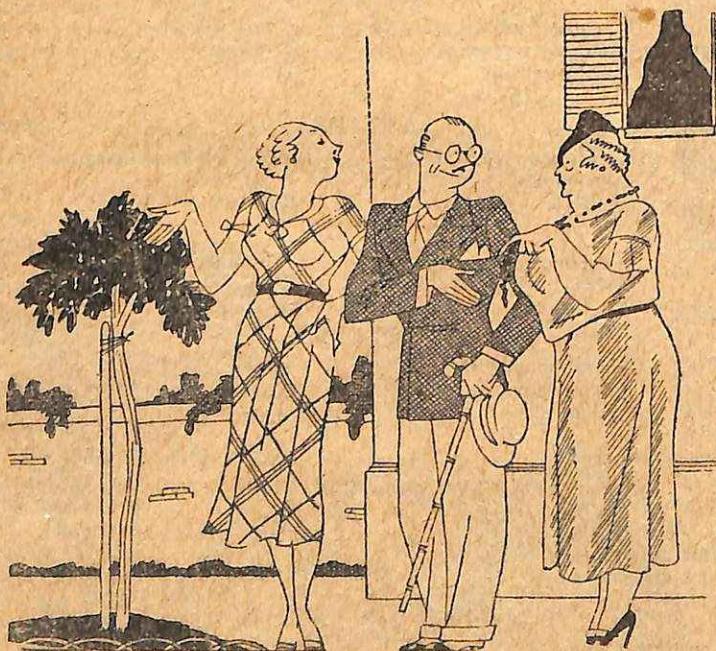
Ο σοφός δικαστής κάλεσε άμέσως τον κατηγορούμενο και του είπε με όλη την αυστηρότητα που ταίριαζε στην περίπτωση αυτή:

— Γιατί σκύλε, γιέ του σκύλου, σήκωσες γύρω στο περιβόλι σου τόσο ψηλό τοίχο, που ο δυστυχισμένος αυτός κλέφτης θέλοντας να τον πηδήξει τσάκισε το πόδι του και δεν μπορεί πια να δουλέψει;

— Αντιπρόσωπε του 'Αλλάχ, απάντησε τρέμοντας ο Τζεμαλεντίν αγάς, καθώς σιεκότανε σκυφτός ανάμεσα σε δυό μπαλτατζήδες, είδε να γίνει σκόνη κάτω από τα έκλαμπρότατα πόδια σου, άλλ' αν ο τοίχος έγινε τόσο ψηλός γύρω στο περιβόλι μου, το λάθος είναι του κάλφα που τον έφτιαξε ψηλότερο από όσο διάταξε εγώ. Μου κόστισε μάλιστα για αυτό το λόγο τόσο πολλά γρόσια που αναγκάστηκα να πουλήσω ένα χτήμα μου ολόκερο για να τον πλερώσω.

— Να μου φέρουν άμέσως αυτόν τον κάλφα, πρόσταξε ο Κατής στους μπαλτατζήδες.

— Γιατί, σκύλε, γιέ του σκύλου, είπε στον κάλφα, όταν



«Η Κυρία (στον φιλοξενούμενο).— Βλέπετε αυτό το δεντράκι. Τό φυτέψαμε εις ανάμνησιν της μόνης φοράς που λογοφέραμε με τον άντρα μου.

«Ο φιλοξενούμενος (στη γυναίκα του).— Αχ καυμένη γυναίκα να μην το συλλογιστούμε κι' εμείς! Θα είχαμε τώρα δάση ολόκληρα.

— Γιατί σκύλε, γιέ του σκύλου, είπε στον εργάτη μόλις τον φέρανε δεμένο μπροστά του, έχτισες τόσο ψηλά τον τοίχο και ξήμωσες και τον κάλφα και τον Τζεμαλεντίν αγά κι' έγινες ατία να σκακατεφτεί κι' αυτός εδώ ο κακότυχος ο κλέφτης;

— Αντιπρόσωπε του 'Αλλάχ, απολογήθηκε τρέμοντας κι' ο εργάτης, είδε να γίνει σκόνη κάτω από τα έκλαμπρότατα πόδια σου, τότε όμως που έχιζα τον τοίχο, κίτταξα μέσα στο περιβόλι μιάν ωραιότατη κοπέλλα, με το πρόσωπο ανάλυτο γιατί δεν μπορούσε να φαντασθώ πως την έβλεπε μάτι άντρός. Έτσι μαγεύτηκα σε τέτοιο σημείο που έχασα τα λογικά μου. Έχιζα τη μιά πέτρα άπάνω στην άλλη, χωρίς λογαριασμό και αν δεν τελείωναν τα υλικά, βέβαια κι' αυτή τη στιγμή θα ήμουν ακόμα εκεί και να ψήλωνα τον τοίχο του περιβολιού.

— Να μου φέρουν άμέσως την κοπέλλα, πρόσταξε πάλι ο σοφός δικαστής.

— Γιατί πλάσμα μιανό, της είπε με αυστηρότητα, έκαμες περίπατο μέσα στο περιβόλι του μπαμπά σου με ανάλυτο το πρόσωπο, σαν τις καταραμένες τις γυναίκες των άπιστων, και τρέλλανες τον εργάτη, τόσο ώστε να χτίσει έτσι ψηλό τον τοίχο του περιβολιού, να ξημώσει τον πατέρα σου, τον φουκαρά και τον κάλφα και να γίνει ατία να τσακίσει και το πόδι του ο άμιορος ο κλέφτης;

— Αντιπρόσωπε του 'Αλλάχ, είπε η ωραία Νουριντέ πέφτοντας στα γονατά του, είδε να γίνει σκόνη κάτω από τα έκλαμπρότατα πόδια σου, δεν μπορούσα όμως να μαντέψω ότι θα γινόταν όλ' αυτά τα δυσάρεστα όταν άμεριμνη και τραγουδώντας έρχινα τροφή να φάνε τα καταυμένα κοτόπουλά μου, μέσα στο περιβόλι του μπαμπά μου...

— Να φέρουν άμέσως τα κοτόπουλα, διάταξε ο δίκαιος Κατής με μεγάλη αυστηρότητα στους μπαλτατζήδες.

«Επειτα από ώρες άγριο κυνηγητό μέσα στο κοτέτσι και σ' όλο το περιβόλι γύρισαν οι μπαλτατζήδες καταϊδρωμένοι και καταταμπημένοι από τους πετεινούς κρατώντας τέσσερις ντυξίνες καλοθερμμένα κοτόπουλα.

Και επειδή τα κοτόπουλα δε μπόρεσαν να απολογηθούν στο βαρύ κατηγορητήριο, διάταξε άμέσως το δήμιο και τους πήρε τα κεφάλια.

Ο δικαστής κάλεσε στο τριβύνη όλους τους κατηγορουμένους, έβδν βέβαια από τη Νουριντέ που σαν γυναίκα πέρασε στο χαρεμλήκι. Έκατσαν λοιπόν όλοι σταυροπόδι στο σφρά και ξεκοκαλίζοντας τα τρυφερά κοτόπουλα της Νουριντέ θαύμαζαν την τόση σοφία του Κατή που τους χάρισε ο δίκαιος 'Αλλάχ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΝΟΥ JACK BELL

— Έ, Μάκυ, δε μου λές καμιά περιπέτειά σου από τον πόλεμο, είπε ο Γξδν Γκόνφριντ προσφέροντας ένα πούρο στο φίλο του, έπειτα από μισή ώρα διάβασμα των απογευματινών έφημερίδων στο Ρίτς Κλούμπ.

— Ίσα, ίσα πρό όλίγου διάβασα ένα όνομα και μου θύμισε μιά συνάδελφό μου στην κατασκοπεία.

— Για λέγε, Μάκυ, θα είναι ένδιαφέρον, έ;

«Αφησαν τις έφημερίδες τους στο πάτωμα άναψαν τα πούρα τους και έσπλωσαν στις άναπαυτικές πολυθρόνες τους.

— Ήταν μιά δροσερή νύχτα τ' Απρίλη. Τριγυρούσα μονάχος στα στενά της Μονμάρτης και πλησίαζα να βγω στο Μπουλεβάρ Ντεζ 'Ιταλιέν. Στάματσα να νάψω ένα τσιγάρο μπρός στο μπάρ Μιραμάρ και συλλογιζόμουν αν έπρεπε να έπιστρέψω τόσο χωρίς σπίτι μου. Έβριξα μιά ματιό. Μέσα από τα τζάμια στο έσωτεριό του Μπάρ, όταν έσφαινα ένιωσα ένα έλαφρό σπρώξιμο από μιά γυναίκα που κατίβηκε τη στιγμή εκείνη από ένα αυτοκίνητο.

— Συγγνώμη, κυρία μου είπα, κ' έβγαλα το καπέλλο μου.

Μου έριξε μιά άγρια ματιό και μλήκε μέσα στο Μπάρ.

Δεν άργησε όμως και πολύ. Κάποιον ζητούσε φαίνεται και δεν τον βρήκε. Βγήκε, προσπέρασε μπροστά μου άδιάφορη και ξαναμλήκε στο αυτοκίνητό της. Μου έκανε έντύπωση ή φυσιογνωμία της. Κάπου την είχα δει μιά δε θυμό μουντα.

Για να σκοτώσω την ώρα μου, μλήκα μέσα στο Μπάρ, μα δεν είχα προφάσι να καθίσω όταν ή πόρτα άνοιξε και ή ίδια κυρία ήρθε και κάθισε στο δίπλανό μου άδειο τραπέζακι.

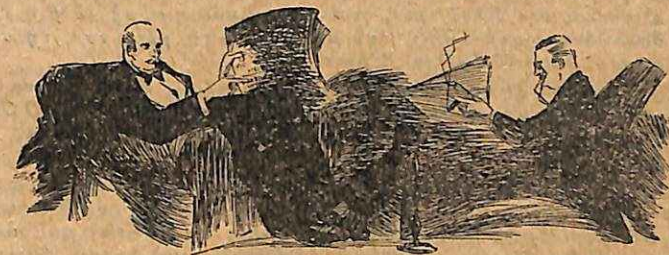
Διέταξε ένα κονιάκ. Διέταξε και κείνη άπως φωναχτά ένα κονιάκ. Αυτό μ' έκανε να γυρίσω και να κυτάξω κάπως απότομα τη γυναίκα εκείνη. Άπλούστατα γιατί καθώς, έξεριε, στή γλώσσα μας των μικρών συνθηματικών, ή επανάληψη του ίδιου πιστού σημαίνει: «προσέχτεμε».

Την πρόσεξα τότε με μάτι συναδέλφου και είδα πως στο πέτο του παλτού της φορούσε μιά μεταξωτή γαρδένια. «Αν είναι συνάδελφος, σκέφτηκα, αυτό σημαίνει: «άκολουθείστε με».

Τά κονιάκ ήρθανε. Τό γκαρσόνι με σερβίρισε πρώτο, αλλά καθώς τοποθετούσε τό ποτήρι στο τραπέζι της κυρίας, μιά άδέξια κίνηση της έριξε τό κονιάκ κ' έχυθηκε όλο.

Τώρα πιά δεν χωρούσε καμιά άμφιβολία. «Επείγουσα ύπόθεση» έλεγε τό τρίτο αυτό συνθηματικό. Πλήρωσα και βγήκα έξω. Τ' αυτοκίνητο της Κυρίας περιέμενε στη γωνιά.

ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΚΑΤΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ



«Ανοίξα το πορτάκι και μλήκα μέσα.

Σε λίγο ήρθε και κεινη.

Ο σωφέρ έκλεισε. Εκείνη έσκυψε λίγο, κύταξε ένα φωτεινό ρολογάκι του χεριού και διέταξε.

«Όλοταχώς για τη Χάρβη».

Είχαμε βγή από τό Παρίσι. Μπροστά μας άπλωνότανε μονάχα τό σκοτάδι που τόσκιζαν οι προβολείς. Κανείς μας δε μιλούσε. Έσφιγγα με τό δεξί μου χέρι τό περιστρόφο μέσα στην τσέπη μου.

Ξαφνικά άκουσα να μουρμουρίζει σχεδόν κοντά στ' ατί του.

— Άλλον έψαχνα να βρω και βρήκα σάς. Μου χρειαζόταν ένας βοηθός. Σας γνώρισα άμέσως, έχωμε φοιτήσει την ι δια έποχή στη Σχολή μας.

Μιά σιωπή άπλώθηκε και πάλι ανά μεσά μας.

ΙΕΝΤΗ ΠΟΙΤΗΣΗ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΚΕΛΝΕΡΙΝΑΣ

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΟΥΛΑΝΤ

Σε κάποιο μαγαζάκι τρεις νιοί, λεβέντες, πάνε και κεί τα κουτσοπίνουν και την κυρά ρωτάνε: «Κυρά, καλή ναι ή μύρα, καλό και τό κρασί σου μα δεν μάς τό κερνάει ή κόρη σου, ή χρυσή σου;»

«Καλό ναι τό κρασί μου κι' ή μύρα μου δροσάτη μα ή κόρη μου κοιμάται στο νεκρικό κρεβάτι» Στην κάμαρα της κόρης οι τρεις λεβέντες πάνε και μπρός στη μαύρη κάσα της κόρης σταματάνε.

Ο πρώτος της σηκώνει τό νεκρικό της κρέπι και με ματιό θλιμμένη, για μιά στιγμή τη βλέπει. Ο δεύτερος στενάζει «Φτωχεία! να μη χες σβόσει! κάμποσα, αλήθεια, χρόνια σ' είχα και σε αγαπήσει!»

Ο τρίτος άνασκώνει τό κρέπι λίγο ακόμα σκύβει φιλάει τ' ώχρό της, πικροκλεισμένο στόμα: «Αχ! σ' αγαπούσα πάντα και σ' αγαπάω και τώρα κι' ακόμα, ως τη στερνή μου, θα σ' αγαπάω ώρα».

Ξαφνικά ξανόρχισε: — Έχω έντολή να τσακώσω δύο, κατασκοπούς Ρώσους, που ένεργούν άντικατασκοπεία για τη Γερμανία.

— Είμαι φίλη τους. Περνώ για μιά έκκεντρική 'Αμερικάνα, που ζητεί φίλο για περιπέτειες. Τους έχω πη πως ή θαλαμουργία μου έχει πάθει κάποια βλάβη, ότι την έχω αφήσει στην 'Αγγλία, κ' ότι φθάνει αύριο στη Χάρβη. 'Ο ένας απ' αυτούς είναι έρωτευμένος μαζί μου, ο άλλος έπωφελεύεται την έκκεντρικότητα τη δική μου και τον έρωτα του συναδέλφου του για να μεταχειριστή τη θαλαμουργία μου για τους σκοπούς του. Είνε καλοφαγάδες και πίνουν πολύ.

— Τ' όνομά σας γι' αυτούς. — Μίς Ντόροθ Νίλλ, πολυκατομνυριούχος, χήρα κ.λ.π.

— Ένώ... στην πραγματικότητα; — ... ο άρ. 111.

Στις 4.30 τό πρωτό κατεβήκαμε από τ' αυτοκίνητο και μλήκαμε στη βενζινακάτο της θαλαμουργιάς. Η 'Ανωτέρα μας άρχη φρόντισε για όλα. Έγώ είχα φτιάσει τό σχέδιό μου. Φόρεσα μιά στολή πλοιάρχου και στις 9 π. μ. παρουσιάστηκα στο Γκράντ 'Οτέλ. Ζήτησα να δώ τους δύο Ρώσους και παρουσιάστηκα σ' αυτούς ως άπεσταλμένος της Μίς Ντόροθ Νίλλ.

Τους ύπέβαλα τό σέρβι μου και την παράκληση της Κυρίας μου, να τιμήσουν τό πρόγευμα.

— Και πότε φεύγεις, με ρώτησε ο ένας από τους δύο.

— Δυστυχώς θαργήσωμε 2—3 μέρες, πρέπει να φροντίσω για μιά μικρή επιδιόρθωση της μηχανής. Εκείνος που με ρώτησε έχω υποσέχθω ότι σε μισή ώρα θα βρίσκονταν στην αποβάθρα.

Τους είδα που πήραν έν' αυτοκίνητο. Κ' έπειτα μιά βάρκα και έάνοιξαν πρός τη θαλαμουργία.

Έγώ γύρισα, μάζεψα όλα τα ρούχα τους, τις βαλίτσες κι' ό,τι άλλα μικροπραγματάκια που μπορούσε να μου χρειαστούν, πλήρωσα για λογαριασμό τους τον ξενοδόχο, και σε μισή ώρα ανέβηκα κ' έγώ στη θαλαμουργία.

Τό πρόγευμα ήσαν όπτερο, όπως και ή ιδέα μας. Ένα τελευταίο μπουκάλι που άνοίξαμε, σημαδεμένο με τρεις κόκκινους σταυρούς, έφερε τό τελικό αποτέλεσμα. Δεν προφτάσανε να κατάλαβουν τίποτα. Πέσανε άναίσθητοι στις καρέκλες.

Τους δέσαμε καλά, και σε λίγο βάλαμε μπρός τη μηχανή. Τη νύχτα τους παραδόσαμε στους άνωτέρους μας και μέσα στο ιδιαίτερο γραφείο του 'Αρχηγού μας στο Λονδίνο.

Άσφαλώς δεν θα ήθελα να ήμουν ποτέ στη θέση τους, όταν θα ξυπνήσανε τό πρωτό και θα κατάλαβαν πως τους παίξαμε ένα τέτοιο παιχνίδι.

ΕΝΑΣ ΖΗΛΟΤΥΠΟΣ ΕΡΑΣΤΗΣ ΠΟΥ ΕΖΗΣΕ ΠΡΟ ΕΙΚΟΣΙ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΕΤΩΝ

ΣΤΑ 1928 Η ΚΟΜΗΣΑ ΜΑΡΙΑ-ΑΜΕΛΙΑ ΒΕΡ- ΝΕΤ ΒΡΕΘΗΚΕ ΣΚΟ- ΤΩΜΕΝΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΠΑΥΛΗ ΤΗΣ ΣΤΗ ΝΙΚΑΙΑ. Η ΛΑΡΒΗ ΕΝΟΣ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΥ, ΠΟΥ ΉΤΑΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΤΗΣ ΚΕΙΜΗΛΙΟ, ΉΤΑΝ ΒΑΘΕΙΑ ΧΩΜΕΝΗ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΤΗΘΟΣ ΤΗΣ. Η ΑΣΤΥ- ΝΟΜΙΑ ΠΡΟΕΒΛΗ ΕΘΔΥΣ ΑΜΕ- ΣΩΣ ΣΤΗΝ ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΟΥ ΣΥ- ΖΥΓΟΥ ΤΗΣ, ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΒΕΝΣΕΛΑΣ ΝΤΕ ΚΛΟΥΠΕΛ. Ο ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ ΤΗΣ ΣΥΛΛΗΨΕΩΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΩΡΙΣΘΗ Σ' ΑΥΤΑ ΤΑ ΛΟΓΙΑ: «ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΛΟΓΟΣ ΝΑ ΜΕ ΡΩ- ΤΑΤΕ ΓΙΑΤΙ ΤΟΚΑΝΑ. ΔΕΝ ΞΕΡΩ. ΔΕΝ ΘΥΜΑΜΑΙ ΤΙΠΟΤΑ».

ΑΤΖΑΓΚΣΟΓΚ Ο ΠΙΘΚΑΝΘΡΩΠΟΣ

Τις μέρες αυτές θα δικασθῇ στὸ Λονδὶνον ἡ ἀνακοπὴ τοῦ κό-
μητος Βενσέλας ντὲ Κλουπφελ, πού καταδικάστηκε σὲ ἰσόβια δεσμά,
γιατὶ δολοφόνησε στὰ 1928, δυὸ μέρες μετὰ τὸ γάμο του, τὴ σύζυγό
του κόμησσα Μαρία-Αμέλια Βέρνεντ.

Ἡ ὑπεράσπιση θὰ ὑποστηρίξῃ πὼς ὁ κόμης ἔγινε ὄργανο πνευ-
ματος προϊστορικοῦ ἀνθρώπου, πού ἔζησε πρὶν ἀπὸ 20.000 ἢ
50.000 χρόνια καὶ ἐμφανίζεται στὶς πνευματικὲς συνεδριάσεις μὲ τὸ
ὄνομα "Ατζαγκσογκ".

Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ—ἐκτὸς ἀπὸ μερικὲς σπάνιες ἐξαιρέσεις
κατὰ τὸν μεσαίωνα—πού ἡ ὑπεράσπιση θὰ βασισθῇ σὲ ὑπερφυσικά
αἰτία. Φαίνεται ὅμως πὼς καὶ οἱ μαρτυρικὲς καταθέσεις καὶ τὰ ἀδιά-
ψευστα γεγονότα δίνουν μοιραίως μιὰ ὑπερφυσικὴ μορφή στὴν ὑπό-
θεση αὐτή.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κόμησσα, δεκαεφθεὶς ἀπὸ τοὺς δεκαπέντε, πού
παρέστησαν στὸ γάμο της, πέθαναν μυστηριωδῶς.
Οἱ ἀναγνώσται μὲς ἄς κρίνουν.

Βέρνεντ, ἐξάδελφος τῆς κόμησας. Πέθαναν μυστηριωδῶς
πάνω στὸ πλοῖο ἐνῶ ταξίδευαν γιὰ τὴν Ἀργεντινὴ, λίγες
μέρες μετὰ τὸ γάμο τῆς ἐξαδέλφης τῶν.

Τέταρτο: Ὁ Γεώργιος Βέρνεντ, ἀδελφὸς τῆς νύφης.
Προσεβλήθη ἀπὸ κίτρινο πυρετὸ ὅταν ἐπέστρεφε στὴν
Ἰνδοκίνα καὶ πέθανε μέσῃ σὲ δέκα μέρες.

Πέμπτο: Ὁ Ἐδμόντ Βέρνεντ, ἄλλος ἐξαδελφὸς τῆς.
Ἐῖχε στὴν Ἰνδοκίνα μιὰ φυτεία ἐλαστικῶδεντρα. Ἐκεῖ
ἐφθασε ὑγιέστατος, ἔπειτα ὅμως ἀπὸ λίγες ἡμέρες τὸν
βρῆκαν νεκρὸ στὸ γραφεῖο του, μὲ μιὰ ἔκφραση τρόμου
στὰ γυαλινὰ μάτια του.

Ἐκτο: Ἡ Ἀδέλα Ντρόζ, θεία τῆς κόμησας. Ἐπέσε
θῦμα αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος, γυρίζοντας σπῖτι τῆς
ἀπὸ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου.

Ἐκτο: Ἡ κύρια Λουίζα Ρουγκερ, μέλος τοῦ «Κύκλου
Σαντυάνα» καὶ προσκαλεσμένη στοὺς γάμους. Πέθανε
μυζήζοντας μιὰ κραυγὴ σὲ μιὰ στιγμή πού ἀστειεύονταν
μὲ τοὺς ἐπισκέπτας τῆς στὸ μέγαρό της.

Ὁγδοο: Ἡ κυρία Καρανέν, σύζυγος ἐνὸς φυσικομαθη-
ματικοῦ, ἀπὸ τὰς Κάνας. Βρέθηκε στὸ κρεβάτι τῆς, στὸ
μέγαρό της τῆς ὁδοῦ Ἀντίμπ στὸ Παρίσι.

Ἐννατο: Ὁ κόμης Σάρλ ντὲ Ζιμὰ πούπαιξε στὸ ἀρμό-
νιο τὸ γαμήλιο ἐμβατήριο. Αὐτοκτόνησε.

Δέκατο: Ἡ κόμησα Λα-
λὸυ ντὲ Ζιμπέλ, παρὰ νύμφος.
Πέθανε πίνοντας σαμπάνια.

Ἐνδέκατο: Ἡ μητέρα τῆς
νύφης. Προσεβλήθη ἀπὸ μιὰ
ἀρρώστεια πού δὲν μπόρεσαν
νὰ διαγνώσουν οἱ γιατροί, μὲ
καὶ τρομεροὺς σπασμούς.

Δωδέκατο: Ἡ περίφημη χο-
ρεῦτρια Ἰσιδώρα Δούγκαν,
τῆς ὁποίας ὁ μυστηριώδης θά-
νατος ἀπησχόλησε ἄλλοτε
τὸν διεθνὴ τύπο.

Κι' ἐκεῖνη ἦταν μεταξὺ τῶν
προσκεκλημένων.

Δέκατο τρίτο: Ἡ κόμησα
Μαρία-Αμέλια Βέρνεντ.

Μέχρι τῆς στιγμῆς δύο μό-
νον ἐπέζησαν ἀπὸ κείνους
πού παρευρέθησαν στὸν γά-
μο: Ὁ πατέρας τῆς πού πα-
ρεφρόνησε λίγες μέρες μετὰ
τὸ μοιραῖο γάμο καὶ ὁ σύζυ-
γός της: ὁ κατηγορούμενος
Βενσέλας ντὲ Κλουπφελ.

Εἶναι λοιπὸν ἔνοχος ὁ ἀτυ-
χῆς σύζυγος ἢ ὄχι;

Ἡ κόμησα ἔπαψε ἀπὸ
τότε νὰ μετέχῃ στὶς συνε-
δριάσεις. Ἐπειτα ἀπὸ λί-
γο καιρὸ παντρεύτηκε μὲ
τὸν κόμη Βενσέλας ντὲ
Κλουπφελ. Ὁ "Ατζαγκσογκ"
ὅμως ἐκδικήθηκε τρομερὰ
γιὰ τὴν ἐγκατάλειψή ἐκεῖ-
νῃ τῆς κόμησας. Κι' ἀρχί-
ζουν οἱ φοβερὲς συνέπειες
τῆς ζήλιας του.

Στοὺς γάμους τῆς κόμη-
σας παρευρίσκονταν δέκα
πέντε άτομα, μαζὶ μὲ τὸν
πάστορα Σάρλ Καραγιόν,
ὁ ὁποῖος μολοντὶ ἦταν
νέος καὶ ὑγιέστατος ἄν-
θρωπος πέθανε ἀπὸ συγ-
κοπή τὴν ἐπομένη τοῦ γά-
μου.

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θῦ-
μα τῆς μυστηριώδους ζη-
λοτυπίας τοῦ "Ατζαγκσογκ".
Δεύτερο καὶ τρίτο θῦμα
ἦσαν οἱ Ἄνρὺ καὶ Ἀλφρέδ

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θῦ-
μα τῆς μυστηριώδους ζη-
λοτυπίας τοῦ "Ατζαγκσογκ".
Δεύτερο καὶ τρίτο θῦμα
ἦσαν οἱ Ἄνρὺ καὶ Ἀλφρέδ

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θῦ-
μα τῆς μυστηριώδους ζη-
λοτυπίας τοῦ "Ατζαγκσογκ".
Δεύτερο καὶ τρίτο θῦμα
ἦσαν οἱ Ἄνρὺ καὶ Ἀλφρέδ

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θῦ-
μα τῆς μυστηριώδους ζη-
λοτυπίας τοῦ "Ατζαγκσογκ".
Δεύτερο καὶ τρίτο θῦμα
ἦσαν οἱ Ἄνρὺ καὶ Ἀλφρέδ

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θῦ-
μα τῆς μυστηριώδους ζη-
λοτυπίας τοῦ "Ατζαγκσογκ".
Δεύτερο καὶ τρίτο θῦμα
ἦσαν οἱ Ἄνρὺ καὶ Ἀλφρέδ

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θῦ-
μα τῆς μυστηριώδους ζη-
λοτυπίας τοῦ "Ατζαγκσογκ".
Δεύτερο καὶ τρίτο θῦμα
ἦσαν οἱ Ἄνρὺ καὶ Ἀλφρέδ

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θῦ-
μα τῆς μυστηριώδους ζη-
λοτυπίας τοῦ "Ατζαγκσογκ".
Δεύτερο καὶ τρίτο θῦμα
ἦσαν οἱ Ἄνρὺ καὶ Ἀλφρέδ

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θῦ-
μα τῆς μυστηριώδους ζη-
λοτυπίας τοῦ "Ατζαγκσογκ".
Δεύτερο καὶ τρίτο θῦμα
ἦσαν οἱ Ἄνρὺ καὶ Ἀλφρέδ

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θῦ-
μα τῆς μυστηριώδους ζη-
λοτυπίας τοῦ "Ατζαγκσογκ".
Δεύτερο καὶ τρίτο θῦμα
ἦσαν οἱ Ἄνρὺ καὶ Ἀλφρέδ

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θῦ-
μα τῆς μυστηριώδους ζη-
λοτυπίας τοῦ "Ατζαγκσογκ".
Δεύτερο καὶ τρίτο θῦμα
ἦσαν οἱ Ἄνρὺ καὶ Ἀλφρέδ

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θῦ-
μα τῆς μυστηριώδους ζη-
λοτυπίας τοῦ "Ατζαγκσογκ".
Δεύτερο καὶ τρίτο θῦμα
ἦσαν οἱ Ἄνρὺ καὶ Ἀλφρέδ

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θῦ-
μα τῆς μυστηριώδους ζη-
λοτυπίας τοῦ "Ατζαγκσογκ".
Δεύτερο καὶ τρίτο θῦμα
ἦσαν οἱ Ἄνρὺ καὶ Ἀλφρέδ

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θῦ-
μα τῆς μυστηριώδους ζη-
λοτυπίας τοῦ "Ατζαγκσογκ".
Δεύτερο καὶ τρίτο θῦμα
ἦσαν οἱ Ἄνρὺ καὶ Ἀλφρέδ

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θῦ-
μα τῆς μυστηριώδους ζη-
λοτυπίας τοῦ "Ατζαγκσογκ".
Δεύτερο καὶ τρίτο θῦμα
ἦσαν οἱ Ἄνρὺ καὶ Ἀλφρέδ

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θῦ-
μα τῆς μυστηριώδους ζη-
λοτυπίας τοῦ "Ατζαγκσογκ".
Δεύτερο καὶ τρίτο θῦμα
ἦσαν οἱ Ἄνρὺ καὶ Ἀλφρέδ

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θῦ-
μα τῆς μυστηριώδους ζη-
λοτυπίας τοῦ "Ατζαγκσογκ".
Δεύτερο καὶ τρίτο θῦμα
ἦσαν οἱ Ἄνρὺ καὶ Ἀλφρέδ

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θῦ-
μα τῆς μυστηριώδους ζη-
λοτυπίας τοῦ "Ατζαγκσογκ".
Δεύτερο καὶ τρίτο θῦμα
ἦσαν οἱ Ἄνρὺ καὶ Ἀλφρέδ

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θῦ-
μα τῆς μυστηριώδους ζη-
λοτυπίας τοῦ "Ατζαγκσογκ".
Δεύτερο καὶ τρίτο θῦμα
ἦσαν οἱ Ἄνρὺ καὶ Ἀλφρέδ

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θῦ-
μα τῆς μυστηριώδους ζη-
λοτυπίας τοῦ "Ατζαγκσογκ".
Δεύτερο καὶ τρίτο θῦμα
ἦσαν οἱ Ἄνρὺ καὶ Ἀλφρέδ

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θῦ-
μα τῆς μυστηριώδους ζη-
λοτυπίας τοῦ "Ατζαγκσογκ".
Δεύτερο καὶ τρίτο θῦμα
ἦσαν οἱ Ἄνρὺ καὶ Ἀλφρέδ

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θῦ-
μα τῆς μυστηριώδους ζη-
λοτυπίας τοῦ "Ατζαγκσογκ".
Δεύτερο καὶ τρίτο θῦμα
ἦσαν οἱ Ἄνρὺ καὶ Ἀλφρέδ

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θῦ-
μα τῆς μυστηριώδους ζη-
λοτυπίας τοῦ "Ατζαγκσογκ".
Δεύτερο καὶ τρίτο θῦμα
ἦσαν οἱ Ἄνρὺ καὶ Ἀλφρέδ

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θῦ-
μα τῆς μυστηριώδους ζη-
λοτυπίας τοῦ "Ατζαγκσογκ".
Δεύτερο καὶ τρίτο θῦμα
ἦσαν οἱ Ἄνρὺ καὶ Ἀλφρέδ

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θῦ-
μα τῆς μυστηριώδους ζη-
λοτυπίας τοῦ "Ατζαγκσογκ".
Δεύτερο καὶ τρίτο θῦμα
ἦσαν οἱ Ἄνρὺ καὶ Ἀλφρέδ

Αὐτὸ ἦταν τὸ πρῶτο θῦ-
μα τῆς μυστηριώδους ζη-
λοτυπίας τοῦ "Ατζαγκσογκ".
Δεύτερο καὶ τρίτο θῦμα
ἦσαν οἱ Ἄνρὺ καὶ Ἀλφρέδ

ΕΔΩ ΚΥΡΙΟΙ ΒΛΕΠΕΤΕ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΕΝΙΑ ΤΕΧΝΑΣΚΑ- ΤΕΡΓΑΞΕ ΤΑ ΙΣΤΑ. "ΟΧΙ ΠΑΙΖΟΥ- ΜΕ ΙΣΤΑ... ΤΕΧΝΕΣ ΚΑΙ ΤΕΧΝΕΣ ΝΑ ΔΟΥΝ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ. ΤΕΧΝΕΣ ΜΕ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ, ΜΕ ΟΡ- ΓΑΝΙΣΜΟΥΣ, ΜΕ... ΑΛ- ΛΑ ΓΙΑ ΣΤΑΘΗΤΕ, ΝΑ ΣΑΣ ΕΞΗΓΗΣΩ, ΠΕΡΙ ΤΙΝΟΣ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ.

Πρόκειται γιὰ τοὺς ἐπιχειρηματίες, θαυματοποιούς, ἐ-
πιστήμονες, τοὺς... ποδαριοῦ! Εἶνε δημιουργήματα τῆς κρί-
σεως καὶ τῆς ἀνεργίας καὶ βρίσκονται συνήθως στὴν ὁδὸν
Ἀθηνᾶς. Σὰς βεβαίῳ πὼς ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τοὺς δῇ κα-
νεῖς. Ἄν τύχη λοιπὸν καὶ τ' ἀποφασίσετε καμμιά φορὰ νὰ
πάτε, θὰ συναντήσετε πρῶτον καὶ καλλίτερον τὸν ἀφεν-
τικὸ τοῦ Γιακουμῆ. Εἶνε ἕνας ἄρ-
χικατεργάρης μὲ κάτι μάτια, πού
πετάνε σπῖθες.

Ὁ Γιακουμῆς τοῦ χρησιμεύει...
Ἄλλα—παρντόν—δὲν σὰς οὔστησα
μὲ τὸν Γιακουμῆ. Εἶνε ἕνα δυστυ-
χημένο καὶ ἀβλαβέστατο φεῖδι, πού
ὁ ἀφεντικός του τὸ χρησι-
μοποιεῖ γιὰ νὰ πουλᾷ τις
βρώμικες καραμέλλες του.
Καὶ νὰ πῶς: Ὁ ἀξιότιμος
αὐτοῦς κύριος, μὲ τὸν Για-
κουμῆ (πού τὸν ἔχει κλει-
σμένο σ' ἕνα τρυπημένο
κουτί) καὶ τὸ κινητὸ μαγα-
ζάκι του, ἕνα σαραβαλια-
σμένο στραβοκάροστο, γε-
μάτο σακκουλάκια καρα-

μέλλες, ἕνα-δυὸ ρολόγια καὶ διάφορα φανταχτερὰ μι-
χλιμπιδία, ἐγκαθίσταται σὲ μιὰ γωνία. Ἐπειτα βγά-
ζει τὸν Γιακουμῆ ἀπ' τὴν τρύπα τοῦ κουτιοῦ. — (δηλαδὴ
βγάζει τὸ φεῖδι ἀπ' τὴν τρύπα)—χωρὶς ὅμως καὶ νὰ εἶναι
καθόλου τρελλός, καθὼς δὲ ἴητε, κι' ἀρχίζει ν' ἀγορεύῃ
πρὸς τὸ χαζεῦον πλήθος:

«Τὸ ὁποῖον, κύριοι, ἴδου ὁ Γιακουμῆς, τὸ ὁποῖον εἶνε
ἐνδηλητηριώδης ὄφιν. Καλεῖται, κύριοι, ἐχίδνος τὸ ὁποῖον
δηλαδὴ ὀχνητὰ νὰ ποῦμε. Καὶ τώρα κύριοι, ὁ Γιακουμῆς
θὰ ἐχθελέσῃ μερικὰ «πειράγματα» ἐντελῶς δωρεὰ. Θὰ ἴ-
δῃτε κύριοι καὶ θὰ θαυμάζετε τὸν ὄφιν αὐτόν. Τὸ ὁποῖον,
κύριοι, θὰ ἐχθελέσῃ προσθεσεις, ἀφαιρέσεις, πολλαπλασια-
σμούς καὶ διαιρέσεις σὰν ἄνθρωπος. Τὸ ὁποῖον ἡγουν, περὶ
διὰ γραμμάτων καὶ ἀναμφαδῶς!!!

Μετὰ τὰ βαρυσήμαντα αὐτὰ λόγια βάζει τὸν Γιακουμῆ
πάλι στὸ κουτί του, μαζὶ μ' ἕνα χαρτί γιομάτο νούμερα
γιὰ ν' ἀθροισθοῦν ἀπὸ τὸν... ὄφιν καὶ ἀρχίζει:

«Τὸ ὁποῖον κύριοι, μέχρις ἐχθελέσει τοὺς λογαρια-
σμούς του ὁ Γιακουμῆς, θὰ διαφημίσω τις καραμέλλες τοῦ
μεγάλου Ἀμερικανικοῦ ἐργοστασίου. Μιὰ δοκιμὴ μόνο κύ-
ριοι. Λόγω τῆς κρίσης, μιὰ δραχμὴ τὸ μπακετάκι καὶ λαμ-
βάνετε συγχρόνως πλοῦσια καὶ ἀναπόσπασθα δῶρα».

Οἱ δραχμοὺς ἀρχίζουν νὰ πέφτουν στὴν ἀρχὴ δειλὰ,
ὕστερα βροχηδόν.

— Δόσε, καὶ μένα, μπάρμπα.

Ἀφοῦ μαζεῦει ὅσες μπορεῖ, χωρὶς ἐννοεῖται νὰ πάρῃ
κανεῖς δῶρο, βάζει κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλῃ του τὸ κουτί
μὲ τὸν Γιακουμῆ, κυλάει τὸ μαγαζάκι του καὶ πάει πρὸς ἀ-
νεύρεσιν ἄλλων τρελλῶν, πού μὲ τὰ φράγκα τους θὰ λύ-
σουν τὸ οἰκονομικὸ του πρόβλημα, βγάζοντας — μεταφο-
ρικῶς καὶ πραγματικῶς—«τὸ φεῖδι ἀπ' τὴν τρύπα»!!!

Στὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς, θὰ συναντήσετε καὶ τὸν... «ὄδοντο-
γιατρό». Αὐτὸς, μὲ μιὰ πραινισμένη ἀπὸ τὴν πολυκαίρια
βελάδα, ἀνεβασμένος σ' ἕνα μόνιμπ, πού ἐκτελεῖ χρέη ὀ-
δοντοιατροῦ, ρεκλαμάρει σθεναρῶς τὴν «θαυματουργὸς
κόνις» πού γιαιτρεῖ ὅλες ἐν γένει τις παθήσεις τοῦ στό-
ματος. Ἀφοῦ βγάλει λοιπὸν κι' αὐτοῦς ἕναν δεκάριο λόγο,
καλεῖ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀκροατάς του:

— Ἀνοῖξτε σὰς παρακαλῶ τὸ στόμα σας.

— Γιατί;

— Θέλω νὰ δῶ τὰ δόντια σας.

— (Κείμενο καὶ καρικατοῦρες Α. Σακελλαρίου)

Τὸ στόμα ἀνοίγει
ἀπὸ ἐκπληξίν καὶ ὁ
γιατρός μῆλξει τις
φωνές.

— Πῶ! Πῶ! Τὶ χά-
λια εἶν' αὐτά. Ὅλα
τὰ δόντια σάπια τὰ-
χεις, τὰ οὐλα σου ἔ-
χουν... οὐλεμίτιδα (!)
Καὶ γιὰ νὰ σοῦ τὸ
ἀποδείξω, νά... Βου

τάει ἕνα μπαμπάκι καὶ τοῦ τὸ τρίβει ἀπότομα στὸ στόμα
φυσικά τὰ δόντια τοῦ φουκαρά, εἰς βάρος τοῦ ὁποῖου γί-
νονται ὅλα αὐτά, ματώνουν.

— Εἶδες; εἶδες; ὁρῶται ὁ Γιατρός δείχνοντας τὸ μα-
τωμένο μπαμπάκι καὶ ἀπότομα σὲ ἄλλον τόνο:

— Ἐλα ἐδῶ, παιδί μου, νὰ σὲ κάνω καλά. Λεπτά δὲν
θέλω.

Τὸν ἀνεβάζει στὸ ἀμάξι, τοῦ
τρίβει τὰ δόντια δυὸ-τρεις φορές μὲ
τὴν «θαυματουργὸς κόνις, ἥτις καὶ
ἐβραβεύθη ἀπὸ τὸν Μικᾶδον τῆς
Ἰαπωνίας» καὶ γυρίζει πρὸς τὸ κοι-
νόν:

— Καὶ τώρα κύριοι, ὁ
κύριος εἶναι τελειῶς κα-
λά. Μπορεῖ νὰ σπάσῃ καὶ
καρδιά μὲ τὰ δόντια του.

Τοῦ βάζει ἕνα καρύδι
στὸ στόμα, τοῦ δίνει μιὰ
γροθιά κάτω ἀπ' τὴ μασέ-
λα καὶ τὸ καρύδι σπάει.
Τώρα δὲν σπάσουν καὶ
κανένα, δύο δόντια τοῦ
πειραματιζομένου, δὲν ἔ-
χει σημασία. Ἡ ἐπιστήμη χρειάζεται θύματα καὶ ὁ κο-
σμάκης ἀγοράζει τὴν «θαυματουργὸς κόνις».

Ἄλλος ἐνδιαφέρων τύπος, τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς, εἶναι ὁ
Ἰνδὸς φακίρης. Φορεῖ ἕνα μαῦρο μαντήλι στὸ κεφάλι, σὰ
σαρκί, ἀνεβαίνει σὲ μιὰ καρέκλα καὶ μῆλξει ἀναρθρὲς φω-
νές. Μόλις μαζετοῦν καμμιά δεκαριά ἀνθρώποι ἀρχίζει
νὰ καταβροχθίζει... μπαμπάκι μὲ τις φουχτες. Ἀφοῦ κα-
ταπιῇ—φαινομενικῶς—ἕναν τόννον μπαμπάκι, ἀρχίζει νὰ
βγάξῃ ἀπὸ τὸ στόμα διάφορες πολύχρωμες κλωστές, πολλὰ
χιλιόμετρα κλωστές. Τὸ κοινὸν χαζεῦει. Τότε ὁ φακίρης ἀρχί-
ζει νὰ ρεκλαμάρῃ τὰ θαυματουργὰ του μπλάστρια: μπλά-
στρια ἀρχίζει, μὲ ρυθμικὲς χειρονομίες καὶ φλογερὲς «φακι-
ρικὲς» ματιές, γιὰ τὸ κρύμμα, μπλάστρια γιὰ τὴν νεφρίτιδα,
μπλάστρια γιὰ κάθε εἶδος... κηλοσπαζοκατέβασμα.

Παρακαλεῖ νὰ τὸν συγχωρήσουν οἱ ἀκροαταὶ τοῦ
ἐπειδὴ: «ντὲν γκαίρεις ἐλλήνικος, ντιότις μόλις ἤρτες ἀπὸ
τὴν Ἀφρική»... Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ φωνάξῃ
ἐλληνοπρεπέστατα στὸν βοηθό του, ὅταν πέσῃ πελατεία.

— Πιάσε ρε Γιώργη, αὐτὸ τὸ πακετάκι καὶ δώσε μιὰ
ντουζίνα μπλάστρια στὸν κύριο, μὲ τὸ ταγκὸ μουστακάκι.

Κοντεύει νὰ κλείσῃ ἡ σελίδα μου καὶ παρ' ὀλίγο νὰ
ξεχάσω τὸ θέατρον τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς: Τὸ «Θαίατρον Πη-
κειλίων», ὅπως λέει τὸ χειρόγραφον πρόγραμμά του.

Τὸ ἀμίμητον αὐτὸ πρόγραμμα χρησιμεύει γιὰ φόντο
σ' ἕναν «κράχτη» πού χτυπάει ἕνα βραχνὸ κουδούνι καὶ σὰς
γνωστοποιεῖ ὅτι στὸ περιβάλλον αὐτὸ θέατρον ἐκτελοῦν-
ται... μονέτα, ντουέτα, τριέτα καὶ ἀκόμα... μονοφωνίες,
διφωνίες, τριφωνίες, τεταρτωνίες καὶ πενταφωνίες. Μόνο
παραφωνίες δὲν γίνονται καὶ ἡ μόνη διαφωνία πού ὑπάρχει
εἶναι ἡ διαφωνία μὲ τὸ συντακτικὸ καὶ τὴν ὀρθογραφία.

Ἐπίσης μαθαίνετε πὼς κάποιος ἄνθρωπος κατορθώνει
νὰ χτενίζεται, νὰ ξυρίζεται, νὰ γράφῃ μὲ τὰ πόδια.

Κι' ἂν μῆτε μέσα, περιέργως νὰ δῇτε μῆπως τὸ θαῦμα
αὐτὸ εἶναι κάποιος γνωστός—ὄνομα καὶ μὴ χωρὶς—συγ-
γραφεὺς μας, βρίσκεισθε μπροστὰ σ' ἕνα κακομνηστίζου-
μένο χαρτόνι πού ὑπάρχει εἰκονικῶς μόνον ὁ ποδάνθρωπος,
τεντώνον καὶ τὰ εἰκοσι τοῦ δάκτυλα πρὸς τὸ μέρος σας.

Ὅσον διὰ τὰ μονέτα, διφωνίες, τριέτα κλπ. ἐκτελοῦν-
ται ὅλα ἀπὸ μίαν, τὴν μίαν καὶ μόνην Μέλπω, ἡ ὁποία εἶχε
εἰκοσι Μαίους, τὴν ἐποχὴν τῆς ἐξώσεως τοῦ Ὁθωνος.

(Κείμενο καὶ καρικατοῦρες Α. Σακελλαρίου)



ΤΟ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.
ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟ ΤΟΥ
ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΙ ΤΕΡΑ'ΙΓ Η ΣΥΝΟΙΚΗ ΤΟΝ ΔΙΜΑΤΟΣ!

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ: ΟΙ ΕΤΑΙΡΟΙ ΤΟΥ ΕΙΦΟΥΣ

“Ένα απόγευμα του Ιανουαρίου του έτους 1836, ένα ταχυδρομικό λεωφορείο, με ανοικτό το σκέπασμα, συρόμενο από ρωμαλέα άλογα, έτρεχε επί του άνωμάλου και άνηφορικού δρόμου, πού διασχίζει τις απόμες και κρημνώδεις πλευρές των Άμβριψένων όρέων της μεσημβρινής Ιταλίας. Οί έπιβάται του, ένας νέος είκοσι έως είκοσι έπτά χρονών και μία πανέμορφη νέα, καθόντουσαν κρατούμενοι από τὰ χέρια και άνέπνεαν με ήδυπάθεια τὸ βραδυνό άγεράκι, τὸ γεμάτο από ευωδία των άγριολουλουδιών του βουνού. Ο άκόλουθός τους, καθισμένος στο πίσω μέρος, άκίνητος και άφωνος, φαινόταν τρομαγμένος από την άγρια μεγαλοπρέπεια, του μέρους.

Μετρίου άναστήματος ο νέος, ξανθός, νευρώδης, με φυσιογνωμία πού πρόδινε γενναιότητα, έπιμονή και θέληση. Με κατάμαυρα μαλλιά, ή νέα, κατακόκκινα χείλη, μαύρα επίσης μάτια, μεγαλοπρεπής τὸ άνάστημα, με σώμα συμμετρικό και άγαλματένια χέρια, πλάσμα έξωτικής όμορφιάς, έδειχνε εκ πρώτης όψεως ότι ήτο μεσημβρινή και ότι θαχε κλάψει και θαχε υποφέρει πολύ, μέσα σε κάποιαν ψυχική καταγίδα, πού υπέστη στη θυελλώδη ζωή της. Τὸ χαμόγελο του νέου ήτο ρεμβώδες τής συντροφου του είχε τή σφραγίδα της ειρωνίας. Και επάνω στο πλατύ μέτωπό της, τὸ αὐλακωμένο από πρόωρες ρυτίδες, έμάντευε κανείς την εύφαιαν, ίσως και τήν μεγαλοφυΐαν, ένω από τὸ χεϊλός της πού ήταν λίγο μαζεμένο στην άκρη και ώπλισμένο με σαρκαστικό χαμόγελο, θά μπορούσε νά συμπεράνη την σκληρότητα και τὸν πικρὸν σκεπτικισμόν, πού δίνουν την δύναμη εἰς τις γυναίκες και τήν άπελπισία στὸν άνδρα.

Η άμαξα, χοροπηδοῦσε επάνω σε μιά άνωφερική πλαγιά, εἰς τὸ βάθος μιάς χαράδρας, ή άγρια θέα της οποίας υπενθύμιζε τὰς ζοφεράς άναμνήσεις του Σαλβατόρ Ρόζα. Δύο σειρές βουνών, με απότομες πλευρές, σχηματίζανε βαθειά κοιλάδα, εἰς τὸ μέσον της οποίας κυλοῦσε τὰ νερά του κάποιο ξεροπόταμο. Τὰ βουνά αὐτά, κρημνώδη και απότομα, ήταν σκεπασμένα από καχεκτική μαυροπράσινη βλάστηση. Και εἰς τὸ μεταξύ των, διεκρίνετο ένας σταχτός βράχος, ίσως ράκος φεουδαρχικής οικοδομής—έτοιμόρροπο τείχος ή γκρεμισμένος πύργος. Και εἰς τὸ άνοιγμα των δύο ύπερυψηλών κορυφών έβλεπε κανείς στὸν βαθυγάλανον ορίζοντα, ένα γελαστό φόντο μιάς συνωφρωμένης επιβλητικότητας.

— Λεόνη! έπιθύριζεν ο νέος, σφίγγοντας στη νευρώδη παλάμη του τὸ λεπτοκαμμένο χεράκι της νεαρᾶς γυναίκας. Δέν νομίζεις καί σύ, ότι ή άγριωτέρα μεγαλοπρέπεια της φύσεως ταιριάζει στὸν έρωτα;

— Ναι, απάντησε αὐτή με βαθύ ρεμβασμό.
— Άγαπημένη ψυχή μου! επανέλαβε εκείνος, αγαπάει κανείς τόσο πολύ, όταν ταξιδεύη! Καί αὐτή ή ζωή δύο ψυχών διά μέσου του κόσμου, αὐτή ή απομόνωση δύο καρδιών εἰς τὸ μέσον του σύμπαντος, επάνω στας μεγάλας λεωφόρους, πού τις κατοικεῖ τὸ άγνωστο, μήπως δέν εἶναι ή πιό ευτυχισμένη στιγμή από όλες, πού μπορεί νά δνειροπολήση κανείς;

— Η νέα δέν απάντησε. Ίσως άλλοφρονόυσε, πιθανόν ή αὐστηρά μεγαλοπρέπεια της τοποθεσίας, νά την κατείχεν όλόκληρη.

— Α, Λεόνη μου, πολυαγαπημένη! εξακολούθησε, ένθουσιώδης ο ταξιδιώτης. Τί ζωή χαράς, άτελειώτης κ' ά-

γνωστης ευτυχίας, μου παρέχει ο έρωας σου! Πριν ή τύχη νά με βγάλη στὸ δρόμο σου, ήμουν απογοητευμένος και μελαγχολικός ή άδεια καρδιά μου ζητούσε τὸ άγνωστο, ή φαντασία μου όνειροπολοῦσε τὸ ἱδανικό... Ταύρα και τὰ δυό και ο χρόνος πού περάσαμε ταξιδεύοντας, ήταν γιά μένα όνειρο γλυκό. Τήν ήμέρα, πού σε συνάντησα σκεπτική και σιωπηλή σαν τὸ άγαλμα της Άπελπισίας, υπέφερες, φαινόσουνα πεθαμένη εἰς τήν ζωήν, εἰς τὸν έρωτα, εἰς τήν έλπίδα, και ή απογοήτευση είχε βάλει στὸ μέτωπό σου τή μοιραία σφραγίδα της.

— Σώπα, Γοντράνε, σώπα! έπιθύρισε ή νεαρὰ γυναίκα.

— Έστω! εξακολούθησεν εκείνος. Ποτέ δέν σ' έρώτησα γιά τὸ μυστηριώδες αὐτὸ παρελθόν σου, τὸ όποῖον κρύβεις με τόσο έπιμέλεια. Ήσουν ωραία

τότε και έξυπνη, υπέφερες μόλις σε είδα σε άγάπησα, άγγελέ μου! Έπειδή ή νεότης εἶναι τολημηρή και διψάει περιπέτειες ανώτερες των δυνάμεών της, θέλησε νά παλαίσω με τήν λύπην, τήν απογοήτευση, τήν άπελπισία, με όλα εκείνα, πού έφώλιαζαν μέσα σου. Τόλημσα νά πιστέψω πώς ή πληγωμένη και απογοητευμένη καρδιά σου είχε άνέπαφη κάποια ευγενική χορδή και σε σένα πού επιθυμοῦσες τὸ θάνατο έδημιούργησε νέα ζωή, ήλπισα ότι θά με αγαποῦσες, και με άγάπησες. Καί έδω και ένα χρόνο, από τότε πού φύγαμε από τή Γαλλία, είσαι ευτυχισμένη.

Η ωραία ταξιδιώτης έσφίξε τὸ χέρι του συντρόφου της.

— Άλλ' όμως, προσέθεσεν εκείνος, φοβάμαι τώρα τὸ γυρισμό μας. Α, τί άπορείς; Άν ήξερες ποῖος άνεμος άσταθείας, σκεπτικισμού και απογοητεύσεως πλανάται διαρκώς εἰς τήν καταραμένη αὐτή πόλι, πού την λένε Παρίσι! Άν ήξερες πόσον υποφέρουν οί έρωτευμένοι, από κάποια τρομερή άρρώστεια, τή ζηλοτυπία!

Ένα χαμόγελο φάνηκε στά κεράσινα χείλη της νέας. Ο συντροφός της τὸ νόμισε χαμόγελο έρωτος, άλλ' αδιάφορος παρατηρήτης θά έμάντευε ότι ήτο ή όμη έκφραση οίκτου, και ίσως σαρκασμού.

— Α, εξηκολούθησε ο Γοντράνος, όποιος αγαπάει σάν έμένα, ζηλεύει και τή σκία του, άκόμη και τις άχτίνες του ήλιου πού τρυπώνουν στὸ μάντιο, ζηλεύει γιά τὰ βλέμματα του κόσμου, πού παραμερίζει έκθαμβος στὸ θεῖό σου πέρασμα.

Έκείνη άνασήκωσε με χάρι τούς ώμους της, ένω ο φίλος της εξακολούθησε τὸ παραλήρημα της άγάπης του, χωρίς οὔτε αὐτός, οὔτε εκείνη νά προσέχουν πειά εἰς τήν άγριαν μεγαλοπρέπειαν του μέρους, διά μέσου του όποῖου περνοῦσαν. Η φάραγγ είχε γίνει στενώτερη, ή καχεκτική βλάστηση άντικαθίστατο σιγά—σιγά από πυκνὸ δάσος έλάτων, ένω από τις δυό πλευρές του δρόμου ώρθοντο τεράστιοι όγκοι βράχων πού φαινότανε πώς έκυλίσθσαν έως εκεί από κάποια υποχθόνιο δύναμη. Έξαφνα ο άμαξηλάτης έγύρισε και τούς εκύτταξε.

— Κύριε Μαρκήσιε, είπε, τὸ μέρος εἶναι επικίνδυνο. Τήν περασμένη εβδομάδα ο Γιουζέππος και ή συμμορία του έπιασαν, μάλιστα εἰς αὐτήν έδω τήν θέση, δυό Άγγλους. Είχανε όπλα.

Ο νεανίας έρριγησε, Άπό μιά θήκη του άμαξιού έβγαλε ένα ζευγος πιστολιών, ένω ο ύπνρτης έτοιμάζε τὰ δικά του.

— Χτύπα τ' άλογα, διέταξε τὸν άμαξηλάτην. Εἰς τὸ άκουσμα του ονόματος του Γιουζέππου ή νεαρὰ γυναίκα έκαμε βίαιο σκίρτημα, ένω ώχρότης έχύθη στὸ πρό-

σωπό της. Άλλ' ο συνοδός της τήν απέδωσε εἰς τὸν φόβον της, διότι πιθανόν θά συναντοῦσαν ληστές.

— Λεόνη, της είπε με περιπάθειαν, μή φοβάσαι καθόλου. Άν συμβή τίποτα, θά πεθάνω υπερασπίζοντάς σε.

Έκείνη, τὸν χαμογελοῦσε γλυκά και τὸν ευχαρίστησε. Και δέν έμίλησαν πιά περὶ των ληστών και των φόβων των.

Η νύχτα έπλησίασε τώρα. Τὸ λυκόφως, ο πρόδρομος αὐτὸς των άστέρων, άρχισε νά δίνη εἰς τὰ άντικείμενα μορφήν άόριστον και φαντασιώδη, και ο Γοντράνος δέ Λασέ, έτοιμάσας τὰ πιστόλια και τὸ μαχαίρι του, παρατηροῦσε συνωφρωμένους τούς επιβλητικούς όγκους των σκοτεινών δένδρων.

Ο μαρκήσιος ήτο γενναῖος μέχρι παραφροσύνης, έπαιξε τήν ζωήν του σάν ένα τίποτα και αἱ αίματηραι περιπέτειαι του ήρεσαν κατά τρόπον παράδοξον. Έν τούτοις πρώτη του φορά είχε φοβηθῇ, γιὰτί δέν ήταν μόνος.

Έξαφνα μιά λάμψις έφάνη είκοσι μέτρα μακριά, μέσα από τούς πυκνούς θάμνους και μιά σφαῖρα έσύριξε: ένα από τὰ τέσσερα άλογα έπεσε κτυπηθὲν θανασίμως.

Διά μιάς ο μαρκήσιος, σάν τὸ πολεμικό άλογο πού τὸ έρεθίζει ή μυρουδιά της μαρουτιάς, άνέκτισε τήν ψυχραιμίαν του. Είπε στη συντροφὸ του νά σκύψη και νά κρυφθῇ στὸ βάθος του άμαξιού και αὐτός, με θαυμαστή ευκίνησία έπήδησε κάτω κρατώντας τὸ μαχαίρι μεταξύ των δοντιών του και από ένα πιστόλι σε κάθε του χέρι. Τὸ ίδιο έκαμε και ο ύπνρτης του, ένας άρχαῖος στρατιώτης αὐτός.

Τήν ίδιαν στιγμήν, δύο άνθρωποι, έπροχώρησαν μέσα από τούς θάμνους. Ο ένας κρατοῦσε όπλον πού εκάπνιζεν άκόμη, ο άλλος είχε προτείνει τὸ πιστόλι του.

— Ένδοξότατε, έφώναξε ο πρώτος, μην πυροβολήσης. Θέλω νά μιλήσω μαζί σας.

Τί θέλεις; απήντησε ο Γοντράνος.

Ο ληστής έπλησίασε, και έχαιρέτισε με ευγένεια.

— Κύριε, είπε, με λένε Γιουζέππο και φαντάζομαι πώς θά μ' έχετε άκουστά. Όχι; Τότε νά σὰς δώσω πληροφορίες έγώ. Είμαι Ναπολιτάνος, ληστής τὸ έπάγγελμα, φιλόμουςος εκ φύσεως, ποιητής εκ ιδιοσυγκρασίας, αγαπῶ τὰ μελοδράματα του Δόν Κάρλο, της Νεαπόλεως, και της σκάλας του Μιλάνου. Όταν δέν έχω δουλειά, φιάχνω όμορφους στίχους, τούς όποιους τραγουδῶ μαζί με τούς συντρόφους μου. Τὸν άλλο καιρό πιάνω και ληστεύω τούς ταξιδώτας των μεγάλων δρόμων.

— Ένδοξότατε ληστή, είπεν αταράχως ο Γοντράνος δέ Λασέ, υποθέτω ότι δέν μ' έσταμάτησες γιά νά μ' άπαγγείλῃς στίχους ή νά μου είπῃς τή γνώμη σου περὶ κάποιας πρίμας...

— Όχι βέβαια, έξοχώτατε.

— Τότε τί αγαπάτε;

— Τὸ πορτοφόλι σας, ένδοξότατε, εάν μου τὸ δώσετε με προθυμίαν.

— Εάν όχι;

— Τήν ζωήν σας!

Ο ληστής έσύρριξε συνθηματικά και εὐθὺς άμέσως, από κάθε τούφα θάμνων, από κάθε βράχυν και κάθε δένδρον έπρόβησαν λησταί, ώπλισμένοι σάν άστακοί. Μετά μίαν στιγμήν έστέκοντο όλοι δίπλα στὸν άρχηγό τους.

Εάν ο Γοντράνος ήταν μόνος θά εκτυπᾶτο χωρίς διαταγμό. Άλλ' εάν αὐτός σκοτωνότανε, ή Λεόνη θά έμενε στά χέρια των ληστών. Ερώτησε πόσα χρήματα ζητοῦσαν, άλλ' ο ληστής, πού εκείνη μόλις τή στιγμή είδε τήν Λεόνη πού πρόβαλε τὸ κεφάλι της από τὸ άμάξι, άφήκε κραυγή έκπληξεως.

— Η μαρκησία!

— Τί θά είπῃ αὐτό; ήρώτησε άγερώχως ο Γαντράνος.

— Α, συγγνώμην έξοχώτατε!

ΠΑΝΘΕΟΝ

απήντησεν ο ληστής. Γνωρίζομαι πολύ με τήν κυρία μαρκησία καί...

Η Λεόνη κατέβη από τὸ άμάξι και προχώρησε πρὸς τὸν Γοντράνον.

— Ο άνθρωπος αὐτός, είπε δείχνοντας τὸν Γιουζέππον, εἶναι άνατὴς και ψεύτης. Δέν τὸν έχω ἰδῇ ποτέ μου.

— Χίλιες φορές συγγνώμην κυρία! απήντησε ο ληστής. Δέν έδείχνατε γιά μένα τόσο άντιπάθεια, όταν έμένατε στη Φλωρεντία;

Ο Γοντράνος στην άποκάλυψη εκείνη είχε γίνει κατακίτρινος και παρατηροῦσε με φρίκη τήν Λεόνη ή όποία, άτάραχος και άγέρωχη, είπε πρὸς τὸν Γιουζέππον μειδῶς.

— Ένδοξότατε ληστή, ή μήμη σὰς άπατὰ και εἰσθε θύμα πλάνης παράδοξης. Δέν έμεινα ποτέ στη Φλωρεντία, δέν ύπήρξα ποτέ μαρκησία και δέν σὰς είδα ποτέ στη ζωή μου.

— Τότε κάνω λάθος! απήντησεν εκείνος υποκλινόμενος ευγενῶς. Συγγνώμην, κυρία.

Η Λεόνη γύρισε τότε και είπε πρὸς τὸν Γοντράνον. — Τώρα φίλε μου, δώστε τὰ χρήματά σας σ' αὐτὸν τὸν άνθρωπον και ας εξακολουθήσωμε τὸν δρόμον μας.

— Πολύ εύκολα τὰ νομίζετε τὰ πράγματα, κυρία μου! είπεν ο ληστής. Μά τὸν θεόν, τὰ νομίζετε πολύ εύκολα. Υποθέτετε λοιπόν ότι θά ίκανοποιηθῷ με καμιά έκατοστή λουδοβίκια, τώρα μάλιστα πού πρόκειται γιά τὰ λύτρα τὰ δικά σας, τὰ λύτρα, μιάς γυναίκας πού μοιάζει τὸν πρώτον μου έρωτα, τόσο μάλιστα μοιάζει, ώστε νά τήν νομίσω γιά τήν ίδια;

Ο Γοντράνος έρρίγησε και ύψωσε τὸ πιστόλι του πρὸς τὸ μέτωπο του ληστοῦ.

— Κύριε, τοῦ είπεν ο Γιουζέππος, ας πῶ με σκοτώσατε' θά σὰς μείνουν τριάντα άκόμη άντίπαλοι, εἰς τούς όποιους, όπως και σε μένα, ή κυρία θά φανῇ πολύ όμορφη.

Ο μαρκήσιος έδάγκωσε τὰ χείλη του και έζήτησε νά μάθῃ τί αξιώσεις είχε.

— Ένας άνθρωπος, πού ταξιδεύει χάριν διασκεδάσεως, με μιά ωραία γυναίκα, εἶναι πλούσιος. Εἰσθε ο μαρκήσιος δέ Λασέ από τήν Βανδέαν, δέν εἶν' έτσι;

— Άκριβῶς. Με έξέρετε λοιπόν;

— Κύριε, απήντησε φιλοφρόνως ο Γιουζέππος, κάνω τις δουλειές μου νοικοκυρίστικα. Έχω αντιπρόσωπο στὸ Παρίσι. Καί όταν ένα πρόσωπο φεύγει από τὸ Παρίσι, λαμβάνω άμέσως αντίγραφον του διαβατηρίου του και σημειώσεις περὶ του χαρακτηρισ, των σχέσεων και της περιουσίας του. Σεῖς πρὸ ενός έτους είχατε εισόδημα τριάντα περίπου χιλιάδες λίβρες' σήμερα σὰς έμειναν μονάχα είκοσι. Εξωδέψατε λίγο άνόητα, τὸν στρογγυλό αριθμό των διακοσίων χιλιάδων φράγκων διά νά ίκανοποιήσετε τις ιδιοτροπίες της κυρίας.

Υπεκλίθη με λεπτότητα πρὸ της Λεόνης, και εξακολούθησε.

— Άλλως τε, όμολογῶ ότι ή κυρία, εἶναι άνταξία της θυσίας αὐτῆς και ίσως, άκόμη πιό μεγάλης. Όσο γιά μένα, ο όποιος δέν εἶναι παρά μονάχα ένας ληστής, θά άγόραζα ευχαρίστως, με έκαστὸ χιλιάδες σκούδα, τήν καρδιά μιάνης γυναίκας, ώσαν αὐτή.

Εκπληκτος ο μαρκήσιος, απήντησε ότι τοῦ ζητοῦσε όλόκληρη τήν περιουσία του και ο Γιουζέππος, τοῦ απήντησε ότι θά τοῦ έμεναν άλλα τόσα, πού ήσαν άρκετά, δοθέντος ότι ένας έρωτευμένος έπρεπε ν' άρκηται στήν καρδιά της και σε μιά καλύβα.

Ο δέ Λασέ σκεπτόταν, άν δέν έπρεπε νά σκοτώσῃ τὸν ληστή και τήν Λεόνη—πού φαινότανε ότι είχαν άπολιθωθῇ από τὰ λό-



για το Γιουζέππο. — Ο ληστής έσπευσε να δηλώσει ότι ευχαρίστως παρητείτο των εκατό χιλιάδων, αν του άφινε την γυναίκα εκείνη, που τόσο πολύ έμοιαζε την άγαπημένη του.

Θυμαμένος ο μαρκήσιος, δι' αυτήν του την πρότασιν, συγκατέθετο να υπογράψει τσέκ επί της τραπέζης Ρότσιλντ, εις το Παρίσι, δια ποσόν εκατόν χιλιάδων σκούδων και ο Γιουζέππος, όταν έβαλε στην τσέπη την επιταγήν, πρόσέφερε τον βραχίονά του εις την Λεόννη και την έπηγγε έως τ' άμάξι και την έβοήθησε ν' άναβη. Έκείνη, με σιγανή φωνή τού ψιθύρισε.

— Στο Παρίσι... Σε όχτώ μέρες...

Ο Γιουζέππος της έκαμε νεύμα συγκιταθείσεως και άποτραβήχθη. Ο Γοντράνος, που δεν άκουσε και δεν είδε τίποτα από αυτά, όταν τ' άμάξι ξεκίνησε, έσφιξε με λσχτάρα το χέρι της συντρόφου του.

— Μοι όρκίζεσαι ότι ο άνθρωπος αυτός δεν είτε την αλήθεια, και ότι ποτέ σου δεν τον έχεις δη; την ρώτησε.

— Σου τ' όρκίζομαι! άπήντησεν εκείνη χωρίς διαταγή.

Η γυναίκα αυτή έλεγε ψέμματα.

Έν ε μήνας έπέρασε. Ο μαρκήσιος έπλήρωσε τις εκατό χιλιάδες, ή περιούσια ήλαττώθη, άλλ' όμως δεν έπαψε να έξεοδεύη γι' αυτήν, που του ήτο πραγματικά ή ζωή. Ο γηραιός θεός του, που ήταν έβδομηντα πέντε έτών και έπασχε από ποδάγραν, τον είχε κληρονόμην και ήλπιζεν ότι με αυτήν την κληρονομιά θα μπορούσε να ικανοποιή επ' άπειρόν τις αξιώσεις της θελκτικής συντρόφου του, ή όποια με όλη του την άφοσίωση, γινότανε μέρα με την ήμέρα πιο σκυθρωπή.

Όταν τη ρωτούσε τι είχε, δεν του άπαντούσε και αυτό τον έκανε να βασανίζεται στο καμίνι της ζήλειας. Χίλιες σκέψεις περνούσαν από το μυαλό του, ή ένθύμιοι του ληστού τον τυραννούσε συχνά.

Μιά μέρα, που ξαναγύρισε σπίτι του εξαφνικά, ή Λεόννη που λσχυριζότανε ότι ξυπνούσε το μεσημέρι, δεν ήταν εκεί. Η καμαριέρα της, του άπεκάλυψε τότε, ότι θα μπορούσε να την βρή εις την όδον Ρισχελιέ, αριθμός 60, εις το σπίτι του Ναπολιτάνου κόμητος Γιουζέππου.

Κρυερός ιδρώς περιέλουσε τον μαρκήσιο.

— Ο Γιουζέππος! έψιθύρισε. Ω, αν ήταν αυτός.

Ο θυρωρός του αριθμού 60 της όδοι Ρισχελιέ, όπου έτρεξε άλλοφρονών, τον έπληροφόρησεν ότι ο κόμης Γιουζέππος είχε φύγει, με μίαν ωραίαν κυρίαν, ή όποια είχεν άφήσει γι' αυτόν μια έπιστολή...

Αρπάξε το γράμμα ο Γοντράνος, τ' άνοιξε νευρικά και έδιάβασε:

Αγαπητέ,

Έπειδι ή είναι πιθανόν ότι ή καμαριέρα δεν θα κρατήση το μυστικό μου, άπεφάσισα να σας γράψω και να σας είπω: Λησμονήστε με. Με αγαπάτε, αλλά δεν σας αγαπάω, δεν μπόρεσα να σας αγαπήσω. Ήμουν μαρκησία και έγινα τυχοδιώκτης. Προσποιήθηκα πως σ' αγαπάω, γιατί ήσουν πλούσιος, αλλά δεν αγαπώ και δεν αγαπάω άλλον από τον ληστήν Γιουζέππον. Είναι πλούσιος. Συνεβιβάσθη με την κυβέρνηση των δύο Σικελιών και πηγαίνουμε στην Νεάπολη να παντρευτούμε. Θα ζήσωμε εκεί ευτυχισμένοι. Σε παρακαλώ λησμόνησέ με και θεώρει με φίλη σου.

Λεόννη

άλλοτε μαρκησία ντέλ Πιόμπο

Υ. Γ. Ο θεός σας έθύμωσε από τας σχέσεις μας και έκαμε κληρονόμο τον εξάδελφόν σας Βαρθολό. Ωστε μην υπολογίζετε πλέον σ' αυτόν.

Το ύστερόγραφο τ' άξηγούσε όλα: ο Γοντράνος



ήτο κατεστραμμένος και αυτή δεν ήμπορούσε να τον άγαπή πιά.

Ο κ. δέ Λασέ έκλονίσθη σάν να έκτυπήθη και έπεσεν ύπιος. Είχε λιποθυμήσει.

Όταν συνήλθε βρισκότανε στο κρεβάτι του με ύψηλό πυρετό. Τον είχαν μεταφέρει στο σπίτι του, και μόλις άνοιξε τα μάτια του, είδε να μπαίνει, σχεδόν με τα νυχτικά του, ένας άνθρωπος, που τον βλέπει για πρώτη φορά.

Αν δεν τον εξέπληττε το γεγονός ότι βρισκότανε έγκατεστημένος σπίτι του ένας άγνωστος, και έπρόσεχεν εις την φυσιογνωμίαν του, ασφαλώς θα έτρώμαζε. Ο άνθρωπος αυτός ήτο ύψηλός, σκελετώδης, μεσήλικος, κατά το φαινόμενον. Τα μαύρα μαλλιά του, με έλαχίστες άσπρες τρίχες, ήταν κομμένα σύρριζα. Τα μάτια του, μέσα στις βαθούλες κόγχες τους, έλαμπαν κατά τρώπν παράδοξο, και τα νείλη του άνοιγαν εις ένα χαμόγελο πουδινε κρύερη έκφρασι στο σκελετωμένο πρόσωπό του, που νόμιζε κανείς ότι ήταν ένα κρανίο, επάνω στο όποιο ήτανε κολλημένη ή έπιδερμίδα του. Έφορούσε μαύρα. Το σακκάκι του ήταν κουμπωμένο στα ψωτά, σάν των στρατιωτών, και έκοσμείτο με ταινία κόκκινη.

— Ποιός είσθε κύριε; τον έρώτησε έκπληκτός, ενώ εκείνος καθότανε σ' ένα κάθισμα δίπλα στο κεφάλι του.

— Κύριε, άπήντησεν ο άγνωστος, δεν με ξέρετε καθόλου, και τ' όνομά μου δεν θα σας άφελήση σε τίποτα. Είμαι ο ταγματάρχης Λέων.

Και ενώ ο Γοντράνος έκαμε μόρφασμόν, που έδειχνε ότι δεν έννοούσε τίποτα, ο άγνωστός επανέλαβε.

— Είχα περιούσια κι' έφυγα από τον στρατόν. Δεν με είδατε ποτέ, άλλ' έγω σας γνωρίζω. Κάποιο μυστικό, που δεν μπόρω να σας πώ, μ' έκανε να αισθανθώ ένδιαφέρο για σας, και έδω κι' όχτώ ή μέρες βρίσκομαι στο προσκέφαλό σας.

— Όχτώ ήμέρες!

Τύσες ακριβώς επέρασαν, από τότε που πέσατε στο κρεβάτι, κι' είναι ή πρώτη φορά που ξυπνάτε ήσυχος.

Α, θεέ μου! Δεν όνειρευόμουν, είπε, κι' ή Λεόννη;

— Έφυγε με τον ληστήν Γιουζέππον και μέσα σ' ένα μήνα θα είναι γυναίκα του. Ο Γοντράνος άφησε κραυγήν, άλλ' ο άγνωστός τον συνεκράτησε. Του είπε ότι ήξερε όλα όσα του συνέβησαν, ήξερε πάν ότι άφορούσε την Λεόννη, τα μυστικά αυτού και εκείνης, τας σκέψεις, τα σχέδια και τους ύπολογισμούς και των δυό τους.

— Έ, λοιπόν; έτραύλισεν φρικιών ο Γοντράνος. Είσαστε λοιπόν, κάποιος μάγος ή ο ίδιος ο διάβολος.

— Καθόλου. Είμαι ο ταγματάρχης Λέων, με σάρκα και κόκκαλα, και άκούστε να σας διηγηθώ το τι έέρω.

Και ενώ ο νέος τον έκύταζε με κάποιαν άνήσυχον έκπληξη, ο μυστηριώδης ταγματάρχης, εξακολουθούσε.

— Όταν αγαπητέ μαρκησιε, έδω και δέκα πέντε μήνες, γύρισες από τις Ίνδιες, το Παρίσι σου φαινότανε μονότονο. Ένα

βράδυ συνήντησε την Λεόννη. Η γυναίκα αυτή είχε όμορφία άγρία αλλά και άπαισία. Χαμόγελο πικρίας και άπογοιτεύσεως έπλανάτο στα χείλη της, φαινότανε πονεμένη. Αυτό άρκεσε σε σένα, τον εύφάνταστον, να την αγαπήσης. Κανείς δεν ήξερε αν ήταν φτωχή ή πλούσια κόρη του λαού ή μαρκησία. Της προσεφέρθη να την παρηγορήσης και σε δέχθηκε, σε παρακάλεσε να μη γυρέψης να μάθης το παρελθόν της και συ δεν έσκέφθης ποτέ να παραβής την υπόσχεση, που της έδωσες. Σας μίλησε για την Ιταλία και φύγατε μαζί της.

— Όλα αληθινά, έψιθύρισε κατάπληκτος ο Γοντράνος. Αλλά πως τα ξέρεις αυτά;

— Επ' ένα χρόνο, ήσασταν ο ευτυχέστερος των ανθρώπων και ξεκοκκαλίζατε την περιουσία σας για τα γλυκά χαμόγελα της Λεόννης. Αλλά δεν παρατηρήσατε λοιπόν κατά τη μεγάλη αυτή σελήνη του μέλιτος, άλλόκοτες μεταπτώσεις, ξαφνικές μεταμορφώσεις σ' αυτή τη γυναίκα; Συνήθως ευγενική, έξυπνη και άριστοτέχνις, που μιλούσε σάν δούκισσα, καμμία φορά δεν λησμονούσε τον έαυτό της;

— Τι θέλετε να είπητε μ' αυτό;

Δεν παρατηρήσατε μερικές φορές, ένα βράδυ, παραδείγματος χάριν, ύστερα από το δείπνο, να αλλάξη ή δούκισσα και να γίνεται γυναίκα του δρόμου, από κυρία ύψηλης περιωπής να μεταβάλλεται σε τυχοδιώκτη, να λησμονά τους ευγενικούς τρόπους και να μιλάη σάν χασισοπότισσα;

— Ναι! έψιθύρισε ο Γοντράνος.

— Αν ήσασταν άπαθής θα διακρίνατε καλά ότι ή γυναίκα αυτή δεν σας αγαπούσε, αλλά υπεκρίνετο. Στην αρχή σκέφθηκε να σε πάρη άνδρα, έπειτα έπενόησε κάτι τρομερότερο. Σας έπιασαν στα Άμβρόσια όρη δεν είν' έτσι;

— Ναι;

— Και υπογράψατε τσέκ 100 χιλιάδων σκούδων.

— Τα όποια έπλήρωσα.

— Κωμωδία μαρκησιε, καθαρά κωμωδία. Ο Γιουζέππος και ή Λεόννη διατηρούσαν άλληλογραφία, συνεννοήθησαν και σ' επαγίδευσαν. Έχω την απόδειξη και να την.

Και ενώ ο Γοντράνος τον παρατηρούσε τρομαγμένος, ο ταγματάρχης έβγαλε από το πορτοφόλι και τουδείξε ένα τσαλακωμένο χαρτί.

Ήταν ο γραφικός χαρακτήρας της Λεόννης, ή όποια έγραφε στο Γιουζέππο από τη Νεάπολη και του έκανε γνωστή την ήμέρα και την ώρα που θα περνούσαν με το μαρκήσιο από τας χαράδρας των Άμβροσίων.

— Τώρα εξακολούθησε ο Λέων, άκούστε τι ήταν αυτή ή Λεόννη. Πρό δέκα χρόνων ήταν άνθοπώλις στη Φλωρεντία κι' αγαπούσε τρελλά τον Γιουζέππον ο όποιος, ήταν ένας κοινός λωποδύτης. Κάποιος γέρον ευγενής, ο μαρκήσιος ντέλ Πιόμπο, θαμνωθείς από την όμορφιά της την έπηρε γυναίκα του. Ύστερ' από ένα χρόνο ή Λεόννη έμεινε χήρα, και πάμπλουτη. Είχε σκοπό να παντρευθί τον Γιουζέππον, άλλ' αυτός έσκότωσε κάποιον και πήγε φυλακή. Έξώδεσε όλη της την περιουσία να τον σώση. Έπειτα έφυγε κι' ήρθε στο Παρίσι, όπου την γνωρίσατε. Ο Γιουζέππος έδραπέτευσε, έκαμε συμμορία και διεδόθη ότι έσκοτώθη σε συμπλοκή, και γι' αυτό την βλέπατε μελαγχολική και άπογοιτευμένη. Ο ληστής έζούσε, τώμαθε στη Γενεύη. Τα πάρα κάτω τα ξέρετε.



— Κύριε, έψιθύρισε ο Γοντράνος, αυτά που μου λέτε είναι τόσο φρικαλέα;... Και όμως...

— Την αγαπάτε ακόμα, καταλαβαίνω. Έ, βέβαια το έγκλημα σας τραβάει και μ' όλο ότι είναι ένα έλαεινό υποκείμενο, την αγαπάτε γιατί έφυγε και δεν σας αγαπά. Και ούτε, έννοείται, θα σας αγαπήση, μιά που δεν έλπίζει ότι θα ξαναγίνετε πλούσιος, αφ' ου ο θεός σας σας άπεκλήρωσε.

— Κύριε, άπάντησε ψυχρά τώρα ο Γοντράνος, αγαπάω σήμερα την Λεόννη για την προδοσία της όπως πρό όχτώ ημερών την αγαπούσα για την ψεύτικη άγάπη της. Έάν μέσα σ' ένα μήνα δεν γιατρευτώ από τον μοιραϊόν αυτό έρωτα, θ' αυτοκτονήσω.

Ο ταγματάρχης σιωπούσε.

— Α, εξακολούθησε, ο Γοντράνος, θα έδινα την ψυχή μου ν' αγαπηθώ μιά ώρα απ' αυτή τη γυναίκα. Έχεις δικη, το έγκλημα μάς θαμβώνει περισσότερο από την άρετή. Είνε ο γκρεμός, είπε, που μάς τραβάει και πέφτουμε.

— Έστώ είπε ο ταγματάρχης. Προσπαθείστε να θεραπευθήτε. Και αν ύστερ' από όχτώ ήμέρες δεν τώχετε κατορθώση, δεν είναι άνάγκη ν' αυτοκτονήσετε: Έλάτε τα μεσάνυχτα στο χορό του μελοδράματος, την νύχτα της μεσοσαρακοστής και περιμένετε στο διάδρομο. Θα συναντήσετε ίσως εκεί έναν άνθρωπο που θα σας είπη τι πρέπει να κάνετε για να σας αγαπήση ή Λεόννη.

— Και ποιός είναι ο άνθρωπος αυτός;

— Έγω!

— Αλλά τέλος πάντων, κύριε, θα μου εξηγήσης το μυστήριον του παραδόξου αυτού άνδιαφέροντος σας για μένα;

— Κύριε, είπε ο ταγματάρχης σκεπτόμενος, είσθε γενναίος, σας καταδιώκει το πεπρωμένο και είσαστε τρομερός ξιφομάχος. Με τέσσερους ανθρώπους σάν έσας, θα καταπτοούσα τον κόσμον, αυτό μονάχα μπορώ να σας πώ. Καλήν αντίαωση, την Τετάρτη που μάς έρχεται...

Και ο παράδοξος εκείνος άνθρωπος έφυγε και άφησε τον μαρκήσιο βυθισμένο εις τις πιο άλλόκοτες υποψίες.

Πέρασαν όχτώ ήμέρες. Ότι υπέφερε ο Γοντράνος σ' αυτό το διάστημα είναι άνώτερο κάθε περιγραφής. Ο έρωτας που του ένέπνεε ή Λεόννη, μιά άναιδής ραδιούργος, συνέννοχος ένός άθλιου ληστού, ήτο άκατανίκητος. Και τις όχτώ αυτές ήμέρες ήταν παραδομένος εις το φριχτό βασανιστήριο αυτής του της αγιάτρευτης τρέλλας.

Το άλλο πρωί έλαβε ένα γράμμα άνυπόγραφο, το όποιο έλεγε:

Εάν ο μαρκήσιος δεν έγιατρεύθη και σκοπεύει να πάη στο χορό του μελοδράματος, άς φορέση προσωπίδα και άς κρεμάση από τον άριστερό ώμο του μια πρσίση ταινία.

Έπήγε πράγματι στο χορό του μελοδράματος, και τα μεσάνυχτα, ενώ βηματίζε αφηρημένος, ένας άνθρωπος τον άγγισε στον ώμο. Γύρισε και εύρέθη πρόσωπο με πρόσωπο με έναν προσωπίδοφόρο, του όποιου τα μάτια άστραφταν κάτω από της τρύπες της προσωπίδος, σάν κάρβουνα άναμμένα.

Έ, λοιπόν: του είπε, με σιγαλή φωνή. Υποφέρετε πάντοτε;

(Ακολουθεί)

ΤΙΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗ

Χωρίς να θέλωμε να υπερβάλωμε τίποτα, νομίζομε ότι τὸ φύλλο, πού κρατᾶτε στὰ χέρια σας, εἶναι κάτι πάρα—πάνω ἀπὸ ἱκανοποιητικό :

Ἐξώφυλλο τετράχρωμο λιθογραφικό, τυπωμένο στὸ καλλίτερο λιθογραφεῖο τῆς Ἀνατολῆς : Στὴν ΕΛΚΑ.

Ἐξήντα σελίδες πού θὰ ἐξακολουθήσουν πάντα νὰ εἶναι ἐξήντα.

Ὅκτώ σελίδες μὲ ὁλοσέλιδα κλισέ.

Τρία μυθιστορήματα. Καὶ τὶ μυθιστορήματα ! Σὰς συμβουλευόμαστε νὰ τὰ παρακολουθήσετε καὶ τὰ τρία. Τὸ καθένα ἔχει τὸ γούστο του καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του : Τὸ ἕνα εἶναι ἀστυνομικό, μὲ συναρπαστικές περιπέτειες, γραμμένο σὲ τρόπο, πού ὁ ἀναγνώστης δὲ μπορεῖ νὰ προβλέψῃ τὴ λύση, παρὰ μόνον στὴν τελευταία σελίδα. Τὸ ἄλλο εἶναι κοινωνικό, πότε πικρό, πότε αἰσθηματικό, πότε τραγικό, ὡς τὸ δυνατότερο σημεῖο. Τὸ τρίτο ἱπποτικό : Τοῦ Πονσὸν ντέ Τεράνι.

Διηγήματα : Ἀνατριχιαστικά, αἰσθηματικά, δραματικά, εὐθυμα, τῆς Ζούγκλας.

Δύο Διάλογοι.

Ποιήματα, ἐπικάϊρα, νέα καὶ περίεργα ἀπὸ τὸ ἔξωτερικό, ρεπορτάζ σπαρταριστά, μία ἱστορική σελίδα γραμμένη ἀπὸ εἰδικὸν ἱστοριοδίφην, ἐγκυκλοπαιδικὲς σελίδες, κινηματογραφικά κ.λ.π.

Τέσσερις σελίδες «Γιὰ Σὰς Κυρία μου». Στὶς σελίδες αὐτὲς—πού δὲ θὰ περιοριστοῦνε ποτὲ—θὰ βρῖσκετε πάντα γραμμένα ἀπὸ τέσσερις εἰδικὲς συνεργάτριες :

α) Τὴ μόδα σας, παρμένη ἀπὸ τὰ καλλίτερα φηγουρίνια.

β) Μιὰ ἐπισκόπηση τῶν τάσεων τῆς μόδας (γραμμές, χρώμα, ἀξεσουάρ κ.τ.λ.).

γ) Ἐνα χρονογραφημάκι, γραμμένο ἀπὸ κυρία γιὰ κυρίες.

δ) Καλλυντικά κ.λ.π. γραμμένα ἀπὸ εἰδικὴν δερματολόγο ἱατρό.

ε) Κοσμικὴ κίνηση, ε) Γυναικεῖα σπόρ, βιοτεχνία, καλλιτεχνία.

ζ) Καπέλλα, κεντήματα, ἐργόχειρα κ.λ.π.

η) Ἐνα φτηνὸ μενοῦ καθε βδομάδα, μὲ ἐπεξηγήσιν τῶν φαγητῶν καὶ γλυκισμάτων.

θ) Ἀπαντήσεις σὲ ἐρωτήματα, πού θ' ἀπευθύνετε στὴν εἰδικὴν συνεργάτιδά μας καὶ ὅτι ἄλλο σὰς ἐνδιαφέρει.

Κι' οἱ πενήντα δύο μας σελίδες θὰ παραδεχθῇτε πὺς εἶναι ζωντανές, εἰκονογραφημένες μὲ γούστο ἀπὸ τὸν καλλιτέχνη κ. Μάριο Ἀγγελόπουλο, καλοτυπωμένες κι' εὐχάριστες.

Μὰ δὲ θὰ σταματήσωμε ὡς ἐδῶ, Ἀπὸ τὸ ἐπόμενο φύλλο θὰ ἔχωμε :

1ον) ΜΙΑΝ ΣΕΛΙΔΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ.—Κάθε ἀναγνώστης ἔχει δικαίωμα νὰ μᾶς στείλῃ ἔργα του, στίχους, πεζά, νεοτεχνικά ἢ μοντέρνα—

ὅσο τὸ δυνατόν συντομώτερα—μὲ πέντε δραχμὲς ἀμεταχείριστα γραμματόσημα γιὰ τὴν ἔγκριση. Ἄν τὸ ἔργο του ἔγκριθῇ—ἢ κρίση θάναί λίγο αὐστηρὴ βέβαια—θὰ δημοσιεῖται σὲ εἰδικὴ σελίδα ὑπὸ τὸν γενικὸν τίτλον : «Οἱ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ».

Κάθε μῆνα θὰ γίνεται ἐκλογὴ τοῦ καλλιτέρου κομματιοῦ καὶ ὁ συγγραφεὺς του, θὰ καλεῖται νὰ μᾶς δώσῃ μίαν ὁλόκληρον σελίδα ἔργου του, πού θὰ δημοσιευθῇ τιμητικῶς μέσα στὴν ἄλλη ὕλη τοῦ περιοδικοῦ.

Ὡστε ὅσοι «θεραπεύετε τὰς Μούσας» ἀνασκουμπωθῇτε : «Ἴδου στάδιον δόξης λαμπρόν», ὅπως θὰ ἔγραφαν οἱ ρωμαντικοὶ τῆς περασμένης γενεᾶς λογογράφοι.

2ον) Εἰδικὲς ΣΤΗΛΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ.—Κάθε ἀναγνώστης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συμβουλευθῇ τὸν γιάτρον μας, γιὰ ὁποιαδήποτε ἀσθένεια, δική του ἢ συγγενῶν του. Τὸ γράμμα του πρέπει νὰ εἶναι σύντομο, νὰ περιγράφῃ λεπτομερέστατα τὰ συμπτώματα καὶ νὰ περιέχῃ δραχμᾶς πέντε εἰς ἀμεταχείριστα γραμματόσημα. Ὅποιος ἀναγνώστης μᾶς θέλῃ ἰδιαίτερον ἐπιστολήν, ὡς ἀπάντησιν, ἀντὶ τῶν πέντε δραχμῶν ἀποστέλλει πενήντα.

3ον) Εἰδικὴ ΣΤΗΛΗ ΑΠΑΝΤΗΣΕΩΝ ΓΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΙΚΡΟΖΗΤΗΜΑΤΑ.—(Συμβουλές, καλλυντικά κτπ.) πού θὰ δημοσιεῖται μέσα στὶς σελίδες τῶν κυριῶν ἀπὸ εἰδικὴν συνεργάτιδά μας. Κάθε ἀναγνώστριά ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ ἐντελὴς δώρεον ὁποιαδήποτε συμβουλὴ ἀπὸ τὴν συνεργάτιδά μας ὁποῖα—ἐννοεῖται—εἶναι εἰδικὴ δερματολόγος.

Ἡ συνεργάτις μᾶς αὕτη, πού συχαίνεται τὴν ρεκλάμα καὶ θέλει νὰ κρατήσῃ τὸ ἱγκόννιτό της, θὰ εἶναι πολὺ εὐτυχὴς νὰ μπορῇ νὰ σὰς δώσῃ ὁποιαδήποτε συμβουλὴ θελήσῃτε.

Ἄλλη συνεργάτις μᾶς πάλι θὰ σὰς ἀπαντᾷ στὶς ἐρωτήσεις, γυναικεῖον πάντοτε περιεχομένου, πού δὲν θάχουν ὅμως καμμιὰ σχέση μὲ τὰ καλλυντικά.

Ἡ συνεργάτις μᾶς αὕτη δέχεται ὁποιαδήποτε ἐρώτησιν καὶ εἶναι πρόθυμος νὰ λύσῃ καὶ τὰ δυσκολώτερα ψυχολογικά προβλήματα. Θὰ σὰς ἀπαντᾷ πάντα σὰν μεγαλειτέρή σας ἀδελφὴ καὶ πρέπει νὰ τις ἔχετε ἐμπιστοσύνη.

Αὐτὰ πρὸς τὸ παρόν. Ἀργότερα πάλι βλέπομε. Καὶ μὴ ἀκριτομούθια : Τὸ δεύτερον φύλλο μᾶς θάναί καλλίτερον ἀπὸ τὸ πρῶτο.

ἀπαντᾷ πάντα σὰν μεγαλειτέρή σας ἀδελφὴ καὶ πρέπει νὰ τις ἔχετε ἐμπιστοσύνη.

Αὐτὰ πρὸς τὸ παρόν. Ἀργότερα πάλι βλέπομε. Καὶ μὴ ἀκριτομούθια : Τὸ δεύτερον φύλλο μᾶς θάναί καλλίτερον ἀπὸ τὸ πρῶτο.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43
ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ : ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ : ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΖΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ : ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΔΟΜΕΝΙΚΟΣ

Χειρουργός Ὀδοντίατρος

Κεραμεικοῦ - Δελνηγιώργη 19

Ὁμόνοια

Σὰς ἐνδιαφέρει

PERMANANT ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

100 ΔΡΑΧΜΑΣ 100

ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ 8 ΜΗΝΩΝ

13 Χαλκοκονδύλη 13

Ἔχομε κατακτῆση ὅλη τὴν Ἀθῆνα

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΝΥΜΦΗ

Γνωστότατος ἔμπορος τῶν Ἀθηνῶν, μὲ ἀρίστην φήμην καὶ μεγάλον κύκλον ἐργασιῶν, προκειμένου ν' ἀποκαταστήσῃ τὸν 24ετή υἱόν του, νέον μορφωμένον, τόσον ἐγκυκλοπαιδικῶς ὅσον καὶ ἐμπορικῶς καὶ διευθύνοντα τὴν ἀρίστα λειτουργοῦσαν πατρικὴν ἐπιχείρησιν, ζητεῖ ὡς νύμφην δι' αὐτόν κῆρην περισσότερον ἡθικὴν καὶ ὀλιγότερον μορφωμένην, μὲ ἀνάλογον προῖκαν καθοριζομένην, ὡς καὶ ἡλικίαν. Προτιμῶνται αἱ ἐξ ἐπαρχιῶν. Ἐπὶ τῆς ἀλληλογραφίας θὰ τηρηθῇ ἀπόλυτος ἐχεμύθεια.

Γράψατε : Κον Φίλιππον Α. Πανόπουλον

Πόσρ Ρεσάντ, Ἀθῆνας

Κοροῖδες πολυτελείας -

Στηδόδεσμοι νεωτάτου συστήματος

ὑπὸ γαλλίδος τεχνητρίας

Κηλεπίδεσμοι καὶ ὅλα τὰ ὀρθοπαιδικά

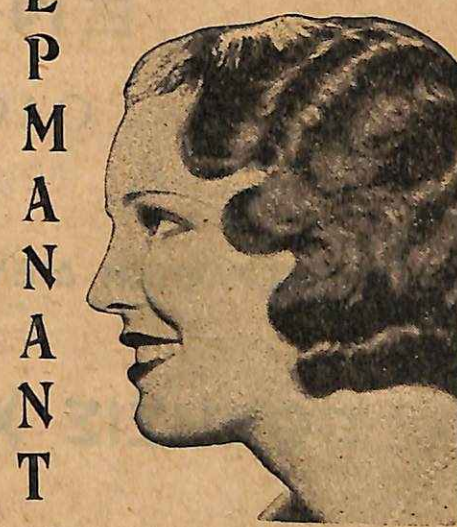
Εἰς τὸ Φαρμακεῖον ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Γ' Σεπτεμβρίου 5

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ ΑΓΟΡΑΖΩ ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ, ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ, ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ, ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΟΛΙΘΟΥΣ

Πάσης ἀξίας, παντὸς εἶδους Ὁρολόγια, παλαιὰ ἀσημια, παρὰσημα, παντὸς εἶδους νομίσματα Καποδίστρια «Φοῖνιξ», παλαιὰ ἑλληνικὰ χαρτονομίσματα (ἀνέγραφα), εἰκόνες Βυζαντινές, κομπολόγια καὶ πίπες—κεχοιμύθια καὶ γιοῦσερ φίλντισι καὶ κροῖα καὶ ἀνωτέρας τιμᾶς ὅλων τῶν ἄλλων κατιστημάτων. Ὅστις μᾶς πωλήσῃ τὸ χρυσοῦν του Ὁρολόγιον ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέτησιν τῆς μηχανῆς του σὲ νικηλένια κάσα. Κατασκευάζω καὶ ἐπισκευάζω παντὸς εἶδους καλλιτεχνικά κοσμήματα. Λόγω ρεκλάμας ἐπισκευάζω Ὁρολόγια ἡγγυημένα διὰ 2 ἔτη πρὸς 40 δραχ. διὰ πᾶσαν βλάβην. Ἐχω τοὺς καλλιτέρους τεχνίτας. Μὴ πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας προτοῦ μὲ σθένειν ἀπὸ δευτέρου χέρι) εἰς ἀρίστην κατάστασιν εἰς τὸ τρίτον τῆς ἀξίας. Μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ διὰ νὰ πεισθῇτε διὰ τὸ ἀσυναγώνιστον τοῦ καταστήματος. ΠΡΟΣΕΒΑΤΕ εἰς τὴν διεύθυνσιν καὶ τὸν ἀκριβῆ ἀρ. 56

ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΟΣ-ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΗΝΑΣ 56

Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ἕνα καλοχτενισμένο κεφάλαι, τραβάει τὸ βλέμμα τῶν ἀνδρῶν, ὅπως τραβάει τὶς πεταλοῦδες ἕνα φανταχτερὸ λουλούδι



ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΟΛΕΙΟΝ

Δ. ΚΑΒΒΑΔΙΑ & ΣΚΙΑΔΑ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ ΑΡΙΘ. 2

PERMANANT

ΟΝΕΙΡΩΔΗΣ

ΜΕΓΙΣΤΗΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

Βαφή—Ξέβαμμα ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν διεύθυνσιν τῆς γνωστῆς διὰ τὴν τέχνην τῆς Δοῦς

ΣΟΦΙΚΑΣ ΤΥΛΗΡΙΔΟΥ

**ΜΕΓΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ**

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 1Α

ΤΗΛΕΦ. 23-434

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΝ ΑΘΗΝΑΣ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ

Πλούτος φαρμάκων

Χημικά προϊόντα

Ειδικότητες - Σπεσιαλιτέ

Ἀποστείρωσεις

Ζῶναι - Κηλεπίδεςμοι

Καλλυντικά - Ἀρώματα

Κρέμαι - Πούδραι

τῶν μεγαλυτέρων εὐρωπαϊκῶν ἐργοστασίων

**ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΕΧΝΗ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 7
ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ ΑΡ. 1**

1839



ΙΟΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

LIMITED

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΠΑΣΗΣ ΤΡΑΠΕΖΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ